

Mágův utajený svět 3

Tajemství sopečných orlů

Ilka
Pacovská

Mágův utajený svět 3

Tajemství sopečných orlů

Ilka Pacovská

2025

- *pro děti 9+ a milovníky pohádek*
- *fantasy typu „sakra“ místo „do p**ele“*

Obsah

Zek

Vždy může být ještě hůř

Na cestě

Majka

Hvězdík

Tajemství skal

Šotek v pasti

Zoufalá Majka

Král Jakub

Prokleté Hladové skály

V zajetí

Rozhovor s učitelem

Pátrání

Hvězdíkův dárek

Volání o pomoc

Dá se šotkovi důvěřovat?

Rodičovské plány

Intriky

Největší sopečný orel

Divný kluk

Útěk ze skal

Probuzené vzpomínky

U kováře

Ohnivá křídla

Malé spiknutí

Peníze za orla

Znovu v poutech

Mágové proti mágům

Baculatý čaroděj

Příjezd krále

Noční návštěvník

Shledání a rozloučení

Zek

„Pospěš si brácho! Tak sakra dělej!!!“ řvala na kluka šeptem jeho starší sestra.

„Nešahej na mě!“ ohradil se, když ho za zadek postrkovala po žebříku na půdu.

„Kušuj a hejbní pozadím! Modli se, aby nezačali vypalovat vesnici.“

Dostrkala ho až do podstřeší.

„A teď udělej to, co umíš nejlíp. Pořádně se schovej.“

„Majko,“ oslovil ji, než za ním přirazila poklop. „Jsou to inkvizitoři? Ti, co upalují čaroděje?“

Věnovala mu pohled, který neznal. V očích se jí nezračila ani jediná jiskřička zlosti či humoru. Ona má strach, uvědomil si polekaně.

„Nevím, Zeku. Jsou po zuby ozbrojení. Budeme mít kliku, pokud nám seberou jenom jídlo.“

„Majko...“

„Co ještě?“ zavrčela netrpělivě.

„Kdyby to tu zapálili...“ zadrhl se mu hlas.

„Budeš muset vyskočit okénkem do měkkého,“ pohlédla Zekovi do očí a pokusila se o úsměv. Neúspěšně.

„Myslíš do hnoje?!“ navzdory krizové situaci nakrčil nos.

Neodpověděla. Jen broukla: „Zůstaň schovaný.“ A přirazila poklop.

Podstřeší mělo dvě mrňavá okénka. Jedním mohl pozorovat náves, pod druhým zavánělo hnojiště. Když bude nejhůř, dokáže se tudy protáhnout. Ve svých jedenácti letech ke své nelibosti Zek pořád vypadal jako podvyživený mrňous.

Přesunul se k výhledu na náves.

Ozbrojenec v parádní uniformě si nechal přinést bednu a postavil se na ni, aby ho všichni dobře viděli a slyšeli.

„Jsem maršál z Legie Zodpovědných a mám královské pověření zadržet osoby s magickými schopnostmi.“ Slavnostně podal starostovi pergamen ověšený stuhami a pečetěmi.

„Pokud se dobrovolně necháte zkontrolovat naším detektorem, nikomu neublížíme, ani nezapálíme vaši vesnici.“

Starosta pod ním netrpělivě poskakoval a snažil se něco říct. Jenže maršál se ohnal, jako by na něj doráželo nevychované štěně a bez přerušení pokračoval.

„Tady se postavte do řady a moji lidé prohlédnou vaše příbytky, jestli se někdo nesnaží naší kontrole vyhnout. Každý, kdo se pokusí o odpor, bude veřejně zmrskán. Kdo pozvedne zbraň, bude zabit a jeho obydlí pro výstrahu zapálíme. Ti, co budou zkontrolováni, pak na naše vozy naloží vše, oč vás požádáme. Doufám, že jste rozuměli a budete spolupracovat.“

Zek napínal zrak, aby viděl, co se dole odehrává. Muž v podivném klobouku svíral v ruce jakési bzučátko. Procházel kolem seřazených vesničanů. Každý z nich před sebe musel natáhnout ruku. Jakmile přístroj jemně zabzučel, další muž na hřbet zkontrolované ruky máznul jedovatě zelenou barvou křížek. Náhle se ozval vysoký pisklavý tón.

„Čarodějka! Spoutat!“ vykřikl muž a vzápětí vesnickou léčitelku vytáhly z řady ruce ozbrojeného hromotluka.

Vtom se v domku dole pod ním ozval rachot poráženého nábytku a řinkot nádobí. Zek se ustrašeně rozhlédl. Kam se tady má schovat? Hbitě se nasoukal za polorozpadlou truhlici, kterou už dávno obsadili pavouci a myši.

Poklop do podstřeší zavrzal. Začal si v duchu přeříkávat: „Nikdo tu není, je tu pusto prázdno, jen pavouci a myši... Nikdo tu není, je tu pusto prázdno...“

Obvykle tahle finta fungovala, ale teď byl příliš vystrašený a jen těžko zachovával klid.

„Tak co?“ ozvalo se zezdola.

„Tady se může schovat leda tak vyzáblá myš,“ mužský hlas zahalekal tak blízko, až mu naskočila husí kůže. Vzápětí však bylo slyšet úpění starého žebříku, jak vetřelec sestupoval. Zalila ho úleva. Ještě dlouho poté, co dole utichly veškeré zvuky, váhal, zda má z úkrytu vylézt. Nakonec ho vypudili pavouci, kteří mu začali lézt za krk a po obličeji. Smetl je ze sebe a opět se přesunul k okénku. Dole stále ještě probíhala kontrola vesničanů.

Starosta kolem nezvaných návštěvníků pobíhal jako kvočna. Uklidňoval sousedy, že se jim nic nestane, ale tvářil se, jako by spolkl kozí bobky. Legie Zodpovědných se oháněla zbraněmi a jejich vůdce dohlížel na nakládání potravin.

„Tohle je taky čarodějnice!“ ukázal nositel bzučáku po krátkém písknutí na bezzubou vrásčitou stařenu, „ale její schopnosti za moc nestojí. Já bych ji tu nechal.“

Přísluhovači, připravení každou čarodějkou spoutat, nasadit jí roubík a pásku přes oči, se zatvářili zklamaně.

„Ale tahle je silná,“ ukázal Zodpovědný na Zekovu mámu, protože bzučák zaječel jako meluzína v komíně.

„Nesmysl! Tu odvést nemůžete,“ protestoval starosta, ale jedině, čeho se dočkal, byla rána pěstí do nosu. „Vždyť jenom pomáhá nemocným zvířatům,“ zkoušel je přesvědčit navzdory krvi, která mu kapala z nosu.

„Je to čarodějnice! Špatná krev! Půjde s námi. O takové poddané náš král nestojí,“ vůdce se mu schválně postavil do cesty tak, aby starosta nemohl sledovat, jak ženu poutají.

„Mami!“ vzlykl Zek a rychle se hrabal z půdy dolů. Ve světnici vládl děsivý nepořádek. Vetřelci poškodili otcovy hudební nástroje, roztřískali nádoby s barvami. Sváteční hrnky smetli z polic, všude se

válely střepy. Med stékal zlatavým čůrkem na nejhezčí fujaru, kterou kdy otec vyrobil.

Všiml si zelené barvy a došlo mu, že si musí namalovat křížek na hřbet ruky, aby mohl vyběhnout ven. Doufal, že se barva nebude příliš lišit od té, kterou používali Zodpovědní.

Zahlédl otce. Jeho pověstný klid byl ten tam. Jako by zešílel. „Máme děti. Nedovolím, abyste mou ženu odvedli! To nesmíte! Na to nemáte právo!“ křičel a sápal se po vetřelcích. Kdyby ho tři nejsilnější sousedé nepopadli za paže a nezadrželi, vrhl by se na Zodpovědné bez ohledu na jejich zbraně a jednoznačnou přesilu.

Zek si rozkousal ret málem až do krve. Dělo se tu cosi neodvratného, byl z toho celý vyděšený a zmatený. Znal královské nařízení, že lidé s magickými schopnostmi se nesmí ve vesnicích usadit, ale máma přece žádná čarodějka nebyla. Jenom poznala, proč nemocné zvíře nežere a masírováním dovedla některé neduhy zmírnit. Tohle že má být magie?

Vtom zahlédl, jak odjíždí vůz se zajatci. Seděly v něm léčitelka i máma. Byly spoutané, se šátkem na očích. Nedaleko nich se za jedním pytlem pšenice krčila malá mourovatá kočka. Ostatní Zodpovědní právě nasedali na koně a přidávali se k průvodu.

Zamračení vesničané odjíždějící vetřelce nevraživě sledovali, ale zasáhnout se neodvážili.

Vykročil na náves a rozhlédl se. Objevil otce, jak drží starostu pod krkem. „Proč jsi to dovolil?“ Táta vyčítavě řval na muže s poraněnýmnosem. „Kde je zákon? Kde jsou naše práva? Copak mi mohou beztrestně přede všemi ukrást ženu?“

„Měli pověření od krále, že mohou zadržet osoby, provozující magii. Navíc mají zbraně. Kdybychom je napadli, vypálili by nám vesnici. Víš, kolik životů by pohltil požár?“

„Jdi se vycpat, zbabělče!“ odstrčil otec starostu, aniž mu ublížil. „Najdu si svou ženu sám. Tohle jim nesmí projít!“

„Neblázní. Zabijí tě a z tvých dětí budou sirotci,“ domlouval mu starosta, kterému se znovu spustila krev z nosu.

V tu chvíli si rozhněvaný muž povšiml Zekových vykulených očí.

„Kde máš Majku?“ obořil se na něj.

Klukovi se do očí draly slzy. „Já nevím. Asi jsem ji zahlédl na voze, který odvážel mámu a léčitelku.“

„To snad ne,“ sehnul se k němu otec a objal ho. Zek se zvolna uklidňoval a jeho otec zřejmě také.

„Pojď, chlapče. Tenhle den nám všechno obrátil vzhůru nohama,“ vzal ho táta kolem ramen a zamířil k vyrabovanému domku. Jenže dovnitř nevešel. Jeho cílem, jak se ukázalo, byla chalupa sousedky Běty.

„Můžu u tebe na pár dní nechat Zeka?“ zeptal se jí s naléhavostí, která se nedala odmítnout.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Zeku,“ vzal ho otec za ramena, „zůstaň tady, nezlob, pomáhaj tetě a počkej, až se vrátím. Musím něco nutně zařídit.“

„Pokusíš se zachránit mámu a Majku?“

„Není důležité, co budu dělat já. Nejdůležitější pro mě je, abys zůstal v bezpečí.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne. Zdržoval bys mě,“ důrazně odmítl otec. „Buď hodný kluk a zůstaň tady. Rozumíš?“

Zek neodpověděl. Táta to zřejmě považoval za souhlas. Políbil ho na čelo a rázným krokem se vzdaloval.

Sousedka nabídla Zekovi svačinu. Odmítl, i když mu kručelo v žaludku.

Nesmím tátu ztratit z dohledu, pomyslel si. Určitě bude sledovat ozbrojené únosce. Jen svoje úmysly nesmím moc brzo prozradit, aby mě táta zase neposlal pryč.

Zaváhal. Zřejmě by se měl omluvit sousedce, že u ní nezůstane. Ohlédl se. Běta právě vcházela do chalupy. Váhavě se vydal za ní.

Dveře nechala otevřené.

Právě když se chystal vstoupit, téměř se s ní srazil. Vtiskla mu do rukou krajíc chleba se slaninou a jablka. „Vidím ti na nose, že u mě nezůstaneš,“ pravila tiše se smutným pochopením v očích, „aspoň si s sebou vezmi svačinu.“

Rychle nastrkal jablka do kapes a zamumlal poděkování.

Vykročil na cestu. Ještě jednou se na sousedku ohlédl a přátelsky jí zamával. Potom se zakousl do chleba a zrychlil krok.

Vyčkal, až se táta vydá na cestu a s odstupem se držel za ním. Tři dny se mu dařilo otce sledovat, aniž by byl přistižen. K jídlu si musel vystačit s jablky a lesními plody, na které narazil. Nebyl čas si někde vyprosit kousek chleba, protože ani táta se ve vsích nezastavoval.

Čtvrtého dne však na měkkém lesním mechu zaspal a tím pádem prošvihl otcovo probuzení. Rozčileně doběhl k místu, kde se včera večer táta ukládal ke spánku. Kam odtud vyrazil, se mu však přes veškeré úsilí nedařilo zjistit. Ach jo.

Zpočátku bylo sledování snadné. Dalo se držet stop, které zanechával naložený vůz. Potom však táta zvolil trasu po pastvinách mezi lesy. Tady ho Zek musel mít v dohledu, aby měl jistotu, že nezabloudí. A teď ráno všechno zvorál. Jak jen mohl tak tvrdě usnout a propást otcův ranní odchod? Co teď? Má jedinou možnost – držet se směru, kterým se táta pohyboval v předešlých dnech. Neprodleně vyrazil na cestu a doufal, že otce znovu zahlédne před sebou.

Ač pospíchal, na každém vyvýšeném místě se pečlivě rozhlížel. Přesto tátu nezahlédl. Obával se, že někde nečekaně odbočil. Pěšina, vyšlapaná nejspíš ovcemi, vedla správným směrem, ale bylo mu jasné, že svižné tempo na hladový žaludek dlouho nezvládne. Ale pořád je lepší se za něčím hnát, než sedět a přemýšlet o všem, co se přihodilo.

Vtom přede něj z lesního stínu vyskočil muž. To leknutí by Zek nikomu nepřál. Ale vzápětí pocítil blahodárnou úlevu. Táta.

„Tati,“ objal muže nadšeně i zoufale zároveň. „Už jsem se bál, že tě nenajdu.“

Přivinul syna k sobě a chvíli čekal, až se trochu vzpamatuje. Uchopil ho za ramena, aby mu mohl pohlédnout přímo do očí. „Špatně jsem tě vychoval. Vůbec ses nenaučil poslouchat,“ vyčetl mu. Zek nedokázal rozeznat, jestli ve slovech převládá smutek nebo zklamání.

„Ale tati,“ zamumlal nešťastně.

„Já vím. Oba to teď máme těžké.“ Tátovou tvář se mihl náznak chápavého úsměvu. „Máš hlad?“ Kluk okamžitě přikývl a s nadějí pohlédl na otcovu mošnu. Za okamžik už nadšeně hltal oschlé placky a zajídal je jablkem.

Další dva dny putovali spolu až k hospodě U Hulváta.

„Zahraju pár písniček, dáme si vydatnou večeři, umyjeme se a vyspíme v posteli,“ poklepal táta na pouzdro s lyrou, které mu máma ozdobila výšivkou s motivem podzimních listů. „Ráno pak spolu posnídáme u stolu jako civilizovaní lidé,“ dodal se spikleneckým mrknutím. Zek by ho nejraději objal, ale před lidmi se styděl. Jako by na chvíli opět byli rodina, co nemá žádné mimořádné starosti. Nadlábnou se, pořádně vyspí, aby načerpali sílu pokračovat dál.

„Co táta naplánoval, se vyplnilo do posledního puntíku. Budoucnost vypadala nadějně až do okamžiku, kdy vyřkl velice zřetelně a přísně: „Zůstaneš tady, dokud se nevrátím! Nehodlám přijít i o tebe.“

A zatáhl syna do sklepa, do skladu bez oken. Než za ním přibouchl dveře, ukázal Zekovi na kbelík a do ruky mu strčil vak, ve kterém později objevil bochníček chleba, dva plátky uzeného a nádobu s vodou. Dřív než Zek pochopil jeho úmysly, trčel zamčený ve tmě. Křičel, bušil. Nic. Hospoda U Hulváta se proměnila

ve vězení. „Nenávidím tě, tati. Nenávidím,“ šeptal bezmocně, protože ho tu táta zanechal samotného s těžkými myšlenkami a nočními můrami toho nejhoršího kalibru.

Vždy může být ještě hůř

Kromě vaku Zek ve skladu nahmatal bedničku, v ní mrkev zastrkanou v písku, dále sud s kysaným zelím, menší soudek s okurkami, keramickou nádobu se sádlem.

Hořce litoval, že se otci nevytrhl a neutekl. Jenže tátovi bylo jasné, že by ho stejně navzdory všem zákazům sledoval. Proto ta komora a zámek.

Dřepí tady ve tmě a netuší, jestli je den nebo noc. Kdo ví, kolik času od otcova odchodu uplynulo. Vzdychl a zakousl se do další mrkve. Chleba s uzeným už došel.

Ještě před dvěma týdny ho rozčilovalo, jak hluboko má jejich rodina do kapsy a nezmůže se na koně ani na krávu. Proč zrovna já se narodil takovým nemožným rodičům, ptal se sám sebe pořád dokola. Teď by dal nevím co za to, kdyby pořád měl rodinu, kde je k snídani mrňavej suchej krajíc. Jenže jeho vnitřní hlásek do něj rejpal a ujišťoval ho, že nikdy už nic nebude jako dřív. Začal se modlit, aby se táta co nejdřív vrátil a pustil ho ven.

„Vstávej, chlapče,“ vyburcoval Zeka ze spánku hluboký hlas, „pojď se najíst.“

Zamžoural na postavu, která se rýsovala v otevřených dveřích. Štíhlý vousatý muž s rozježenými vlasy byl výrazně cítit divočinou a kouřem z ohňů. Nevypadal na to, že je ubytovaný ve zdejší hospodě. Zek poslušně vykročil za ním a útroby mu sevřela špatná předtucha.

Jakmile usedli ke stolu, ta otázka z něj doslova vylétla: „Kde je táta?“

„Podívej. Já to s hezkými slovíčky moc neumím, takže ti to řeknu drsně a na rovinu. Tvůj otec spadl ze skály a nepřežil to. Pochoval jsem jeho tělo v blízkém lesíku a teď musím splnit jeho poslední

přání. Chtěl, abych ti předal tohle.“ Muž podal chlapci vyšívané pouzdro s lyrou a známý malý váček, teď už prázdný bez mincí.

Zekovi se zachvěla brada, když ty věci bral do ruky. „To není pravda. On přece nemohl umřít! Cítil bych, kdyby umřel.“

Muž důrazně zavrtěl hlavou. „Pokusil se vyšplhat po Stěně duchů, aby se nepozorovaně dostal do oblasti Hladových skal. Bohužel to nezvládl. Ale i kdyby samotný výstup zvládl, nevěřím, že by se odtamtud vrátil živý. Hladové skály spolknou každého, kdo se do jejich nitra vypraví.“

Chlapcovy oči se zalily slzami. „To přece nejde. To by mi neudělal. Nenechal by mě tu samotného.“

Vousatý chlapík se otočil k hostinskému a hlasitě objednal snídani. V rozpacích po klukovi pokukoval, jako by se mu snažil vsugerovat, aby se ovládl a nerozbrečel se naplno.

Nemusel mít obavy. Zek v sobě dusil slzy i vzlyky. Zármutek nad ztrátou mu v mysli kolísal od zoufalé rezignace až ke vzteku na tátu, že se zabil, místo aby zachránil mámu a Majku. Kdyby ho tu nezanechal zamčeného a bezmocného, kdyby ho býval vzal s sebou, třeba by všechno skončilo jinak a lépe.

Pod nos mu přistrčili mísu s ovesnou kaší. Zíral na ni, aniž by sáhl po lžici. Najednou vůbec neměl hlad. Hrdlo měl stažené a zuby zaťaté.

Probral se, teprve když mu vousatý chlapík poklepal po rameni a významně kývl směrem k míse. „Pořádně se najez, čeká nás dlouhá cesta. Slíbil jsem, že tě zavedu za tvým dědečkem.“ Na Zekův tázavý pohled upřesnil: „Za tím, co pracuje v kamenolomu.“

„Vy k němu trefíte?“ ujišťoval se Zek.

„Jako lovec znám docela dobře celé okolí Sudovalu. Párkrát jsem byl i přímo na hradě, ale s králem jsem nemluvil.“

Vzpomínka na dědu v Zekovi vykřesala jiskřičku naděje. V minulém roce ho dvakrát navštívili. Byl to urostlý chlap, silák, kterému se sice ve vlasech zračily šediny, ale staře rozhodně

nevyhlížel. Hýřil energií a humorem. On by možná mohl... Popadl lžici a hltavě se pustil do kaše. Třeba mu děda pomůže najít mámu a Majku. Chytil se té vidiny jako záchranného lana.

Lovec u hostinského nabral zásoby na cestu a jakmile chlapec dojedl, strčil mu do ruky to lehčí ze dvou zavazadel. Sám si hodil na záda vak a z kouta sebral odložený luk.

Zek ho porosil, aby ho nejdříve odvedl k otcovu hrobu, ale lovec mu nevyhověl. „Není na co koukat. Byla by to jen ztráta času. Dovedu tě za dědou a tím moje úloha končí.“

Koukal stranou a nerudně bručel, když Zek vyzvídal, jak to přesně s tátou bylo. Ale měl smůlu. Muž nemínil debatovat o tom, co měl Zekův táta v úmyslu, jen dokola opakoval, že netuší, co tím svým nebezpečným výstupem sledoval. Nakonec úplně přestal odpovídat. Lže mi, pomyslel si Zek. Báł se ho naštvat, proto se odmlčel. Musí počkat, až se dostanou k dědovi.

Vyrazili hned po jídle. Když se na Zeka nikdo nedíval, nechal slzy volně stékat po tvářích. Zůstal z celé rodiny sám. Topil se ve smutku a téměř nevnímal, kudy jdou. Jednou jeho průvodce zastřelil tučného ptáka, podruhé králíka. K večeři maso opekł, což byla vítaná změna po oschlém sýru a okoralých plackách. Večer se Zek zamotal do deky čpící po ohni a plakal tak dlouho, dokud neusnul.

Čtvrtý den dorazili k lomu, kde jeho děda pracoval.

„Kde najdeme Herberta?“ zeptal se lovec muže, který tu řídil práci.

Chlap s obrovskýma rukama na něj překvapeně pohlédl. „Copak vy nic nevíte?“ podivil se.

„Co máme vědět?“ zamračil se lovec.

„Utrhla se nám tu skalní stěna. Herbert byl jeden z těch, které to zavalilo. Když jsme ho vyhrabali, měl díru do hlavy a rozdrcený kotník.“

„Je mrtvý?“

„Není. Ale ztratil zrak a špatně chodí. Najdete ho v žebráckém útulku pro invalidy. To je ta barabizna za koželužnou.“ Chlap ukázal, kterým směrem se mají vydat.

Zekovi se zatmělo před očima, jako by dostal ránu palicí. Mátožně se vlekl za svým průvodcem k nejbídnějšímu stavení na břehu říčky. Zápach z blízké koželužny jen umocňoval zoufalé postavení těch, kteří byli nuceni přežívat bez jakékoliv lidské důstojnosti.

Na kameni nedaleko říčky však zahlédl známou postavu. Muž seděl poblíž vody a v rukou žmoulal oblázky, které tu proud vynášel na břeh.

„To je můj děda,“ pohlédl na lovce. Ale když se chtěl za dědou rozběhnout, průvodce ho zadržel.

„Podívej. Splnil jsem slib daný tvému otci těsně před smrtí. Uzlík s dekou a zbytkem zásob si můžeš nechat. A tady máš,“ sáhl do kapsy, „pět mincí, které zbyly po tvém tátovi. Tím jsme vyrovnáni a můžeme se rozloučit.“

„Ale...“ zaprotestoval při představě, že ztratí toho, kdo mu dává najíst.

Lovec ho nenechal domluvit. „Však vy už si s dědou nějak poradíte. Měj se dobře. Sbohem.“

Dřív, než se Zek zmohl na slovo, muž se otočil na patě a odcházel tak rychle, že se to málem podobalo úprku.

Utíká, aby nám už nemusel pomáhat, napadlo ho při pohledu na vzdalující se lovcova záda. V posledních dnech se všechno obracelo k horšímu. Nejdřív táta, teď děda. A to si myslel, že hůř už být nemůže.

Opatrně začal sestupovat po nezpevněných oblázcích až téměř k vodě.

„Kdo je to?“ zeptal se slepec na kameni a nastavil ucho, aby lépe slyšel.

„Ahoj, dědo. To jsem já, Zek.“

„Chlapče zlatej. Ani nevíš, jak rád tě vidím... vlastně nevidím... Doslechli jste se, co se mi stalo? Přišli jste pro mě?“ zazněla v jeho hlase radost a naděje.

„Víš, dědo, mám špatné zprávy. Jsem tu jenom já sám. A nemám se kam vrátit,“ nedokázal potlačit vzlyknutí a objal slepého muže kolem krku. Děda ho k sobě láskyplně přivinul a trpělivě čekal, až se kluk přestane třást a popotahovat.

Trvalo dlouho, než Zek dědovi vypověděl vše, co jeho rodinu postihlo. Starý muž ho soucitně hladil po vlasech a po zádech. Byla úleva mít někoho, kdo naslouchá a chápe.

„Co si počneme, dědo?“

„Nevím, chlapče, dej mi čas, musím o tom chvíli přemýšlet.“

Nebe se zatáhlo a veliké kapky okroužkovaly vodní hladinu.

„Pojď, schováme se pod střechu,“ zvedl se stařec a kulhavým krokem zamířil k barabizně pro invalidy.

Zek ho vzal za ruku a vedl tou nejschůdnější cestou.

„Hrozně to tu smrdí,“ zašeptal dědovi do ucha, když vstoupili do místnosti, v níž napočítal šest nevalně vypadajících slamníků. Na jednom ležel muž bez nohou. Jak mohl takové zranění přežít, ptal se chlapec v duchu sám sebe. Na dalším se choulil vychrtlý chudák, který se nepřetržitě třásl.

Dědův slamník se nalézal úplně vzadu. Naštěstí sem nepršelo. Vylovil z uzlíku zbylé placky a dva proužky uzeného. Potom vtiskl jídlo dědovi do rukou.

„Páni, to je lahůdka,“ pochvaloval si svačinu stařec.

Než dojedl, dosoukal se k nim beznohý muž a prosebně natáhl ruku. Zek mu do ní položil zbytek své placky. Další už v zavazadle neměl.

„Dej mi maso,“ sápal se po jeho uzlíku invalida. Měl v ruku neuvěřitelnou sílu. Přesto mu Zek zavazadlo vytrhl a jeho obsah se při tom vysypal na špinavou podlahu. Invalida spatřil poslední dva proužky uzeného z lovcových zásob, a nacpal si je do pusy.

Pak se s ním Zek musel přetahovat o deku, kterou špinavý chlap sevřel v ruce ve snaze si ji přivlastnit. ... a prohrál. Zabrnělo ho v prstech, když se zpod deky vykulilo vyšívané pouzdro s lyrou a váček. Náhle si vzpomněl, jak chodil krást horké buchty a máma je chránila plácající utěrkou. Rozhodl se použít stejnou fintu jako tenkrát na mámu.

Přivřel oči a v duchu zarecitoval: „Nic nevidíš. Ničeho sis nevšiml. Nevnímáš, co dělám. Jsem pro tebe neviditelný...“

Bleskurychlým gestem hudební nástroj i váček schoval za záda. Beznohý si jich přestal všímat a odkulil se na svůj slamník s ukořistěnou dekou.

„Co se děje?“ tiše se zeptal děda, když dožvýkal.

„Ten bez nohou mi sebral deku,“ postěžoval si Zek šeptem.

„Nech mu ji,“ vzdychl slepec. „Skončil pod stejným závalem jako já. Už nedokáže živit svou rodinu, tak ho vyhodili z domu. Přišel o budoucnost, o své blízké i o děti. Ztratil úplně všechno.“

Děšť venku neustával, takže se do místnosti nakonec vrátili všichni zdejší obyvatelé.

Večer do dveří kopl jakýsi chlap a na zem postavil hrnec s polévkou. „Naberte si dlabanec, ať nemusím dlouho čekat. Jinak příště nic nedostanete,“ houkl výhružně a opřel se o futra dveří.

Z matrací se začaly zvedat postavy a chrastily miskami. Děda Herbert k Zekovi natáhl ruku s podobnou miskou. Řekl: „Běž a naber ji plnou.“

Když se Zek přiblížil, aby nabral polévku, chlap u dveří zpozorněl. „A co má být sakra tohle? Tady žádný návštěvy nejsou dovolený! A děcka tu nemají co dělat!“

„Je tady se mnou můj vnuk. Přišel o rodiče a nemá, kam jít,“ pozvedl hlas Herbert.

„Nepřipadá v úvahu! Nikoho dalšího tu živit nehodláme! Ráno pošlu někoho, kdo ho odvede do sirotčince.“

Zek rychle nabral plnou miskou. Málem ji na zpáteční cestě rozlil, když ho beznohý chytil za kotník. „Ještě dones miskou pro mě!“ houkl nevlídně. Neochotně mu vyhověl. Bylo potřeba nahnout hrnec, aby se vyškrábal zbylý obsah.

„Takže ráno!“ připomněl Zekovi s významnou grimasou chlap u dveří, než popadl prázdný hrnec a vytratil se.

Chlapci se úzkostí zadrhl dech. Nechat se zavřít mezi sirotky? Ani náhodou! Přece se nevzdá naděje, že najde mámu a sestru! Musí utéct! Hned teď. Jenže co s dědou? Má ho opustit? A to si myslel, že hůř už být nemůže...

Na cestě

Útulek pro invalidy opustili krátce před svítáním. Spolu s dědou zamířili k nejbližšímu lesu, kde se dalo ukrýt.

„Opravdu zvládneš cestu, dědo?“ nedůvěřivě hleděl na kulhajícího starce.

Děda Herbert zalovil v kapse. „Vezmi si můj nůž,“ podal mu nabroušený zavírák, „a uřízni pro mě pořádnou sukovici, abych se měl o co opírat. Tu cestu prostě zvládnout musíme. Vlastně zbývá jen jedna jediná osoba, která může najít tvoji mámu. A to je král. Obžalujeme Zodpovědné, že svévolně ničí rodiny i vesnice.“

„Proč myslíš, že nám král pomůže?“ váhal Zek nad dědovým návrhem, že se spolu vypraví na královský hrad.

„O králi se říká, že je spravedlivý. Jen prý není snadné se k němu dostat.“

„Já nevím,“ vrtěl chlapec hlavou.

„Máš snad lepší nápad?“ zeptal se slepec. Zdálo se, jako by vysoký muž se stříbrnými vlasy o pár let omládl. Hrdě vztyčil hlavu. Najednou vyzařoval odhodlání poprat se o osud svého vnuka.

„Nemám,“ odpověděl Zek na jeho otázku. Poněkud nejistě dodal: „Jsem pro. Půjdeme na hrad. Počkej tady. Obstarám ti hůl.“

I když se mu podařilo uříznout pěknou hůl, nebylo cestování se slepcem jednoduché. Naštěstí je nikdo nehledal. Dokonce se jim podařilo nakoupit trochu zásob. Na přikrývku však peníze nestačily.

Cesta jim ubíhala pomalu. Zek na svůj uzlík navázal provázek, který dědu vedl v jeho stopách. Hrozně zdržovalo, když musel hledat schůdný terén, kde není potřeba skákat přes příkopy nebo přes potok. Navíc se děda rychle unavil a často musel odpočívat.

Neměli čím rozdělat oheň a zásoby jídla se rychle tenčily. Zekovi se přičilo žebrat, ale tu a tam se někdo nad slepcem a dítětem smíloval. Občas dostali vařená vejce, občas okoralý chléb s trochou

tvarohu. Přesto téměř trvale hladověli. Na dědovi bylo znát, jak slábne.

Dorazili do další vesnice. Na první pohled působila bohatě. Měla dvě hospody, tržiště, stáje, kovárnu. Jenže lidé tu soucitní nebyli. Nepodařilo se jim vyžebrať ani mince ani jídlo.

Na poli za vsí Zek zahlédl nakupené snopy. Do jednoho společně zalezli.

„Půjdu se poohlédnout po nějakém jídle, ty zatím odpočívej,“ nechal Zek dědu v úkrytu a sám vyrazil zadem k vesnici. Byl odhodlaný ukrást jídlo za každou cenu. Začal se obávat, aby mu děda Herbert cestou neumřel. Nedá se nic dělat, musí ho něčím nakrmit.

Plížil se vesnicí a rozhlížel se. Na tržišti nebylo tolik lidí, aby si troufl krást. Těžko mohl použít skrývací fintu, když coby cizí kluk přitahoval pozornost.

Doloudal se k hospodě, která obsluhovala hosty venku. Bylo zde několik dřevěných stolů a lavic. Skoro u každého někdo seděl. Kousek stranou zahlédl u zábradlí nad korytem s vodou uvázané koně.

Tihle zákazníci určitě nemají nouzi o peníze, usoudil. Třeba ten muž, který netrpělivě míchá horkou polévku. Právě mu donesli další talíř naložený uzeným a opečenými brambory. A aby toho nebylo málo, hostinský muži podal v ubrousku zabalený sýr a chléb. Zek napjatě sledoval, jak muž přinesenou výslužku odložil vedle sebe na lavici.

Polévka mu mezitím částečně zchladla. Zanořil do ní lžící a pustil se do jídla.

Teď je ta správná chvíle, pomyslel si Zek. Podle své osvědčené metody přimhouřil oči a v duchu soustředěně zarecitoval: „Nic nevidíš. Ničeho sis nevšiml. Nevnímáš, co dělám. Jsem pro tebe neviditelný...“

Neslyšně jako stín proploouval blíž. Byl si téměř jistý, že ho jedlík polévky vůbec nevnímá. Chléb a sýr byl jeho vysněný cíl. Vystačil by jim nejméně na tři dny. Nesmírně opatrně a pomalu natáhl ruku k lavici. Muž se ani nezavrtěl, ani nespustil oči z polévky.

Vtom klepla lžíce a Zekovo zápěstí obemkl železný stisk. Nechápal, jak může být člověk tak rychlý a přesný, aniž by se podíval. Teprve nyní se chlapík potočil a zvědavě pohlédl na nezvaného zloděje. Zek se zastyděl, že ho okolnosti dotlačily ke krádeži. Tohle se přece nedá nijak omluvit. Je zloděj...

Muž studoval jeho uštváný kukuč a zdálo se, že přemýšlí, jak se zachovat.

Rozhodl se. Nepatrně se odsunul stranou. „Posaď se,“ vyzval kluka, aniž by jeho zápěstí uvolnil. Jakmile Zek usedl, pustil ho a přistrčil mu pod nos talíř s nedojedenou polévkou. „Dej si,“ vyzval ho.

S pocitem lapeného zvířete chlapec usrkl ze lžíce a jeho chuťové pohárky se zatetelily blahem. Přesto lžící opět odložil a zvažoval, zda dokáže utéct. Jako by muž vytušil, co se mu honí hlavou, znovu ho popadl za zápěstí. Jeho oči ztvrdly. „Copak je? Nechutná ti?“ vyštěkl přísně a nepřátelsky.

„Nejdřív se musí najíst můj děda,“ zamumlal Zek tiše.

„Ale?“ pozdvihlo se husté obočí. „A kdepak ho máš?“

„Odpočívá ve stohu,“ zvolil pravdivou variantu odpovědi.

„Vážně? Tak to bych ho rád viděl na vlastní oči. Ukážeš mi dědu?“

Zek pokrčil rameny.

„A kdepak máš rodiče?“

„Umřeli.“ Usoudil, že tenhle cizinec je zvědavý až příliš.

„To je mi líto. Ale existují místa, kde může sirotek dostat nejen jídlo, ale i oblečení a vzdělání. O tom jsi neslyšel?“

Zek sklopil oči a mlčel.

„Dobře. Půjdeme se podívat za tvým dědou. Jestli mluvíš pravdu, nakrmím vás oba,“ znovu se na něj muž dlouze a zkoumavě zadíval.

„Opravdu?“ šeptl Zek nejistě, ač se mu tolik, tolik chtělo uvěřit.

„Ale nejdřív dojez tu polévku, tu s sebou stejně vzít nemůžeme,“ znovu uvolnil jeho zápěstí.

Kluk se hltavě vrhl na obsah talíře. Chlap mezitím sbalil veškeré potraviny a nacpal je do své mošny.

Jakmile Zek vyškrábal poslední stopu po polévce, spokojeně kývl. „A teď půjdeme. Ved' mě, chlapče.“ Mošnu si hodil na rameno. Zekův pohled sklouzl k mužovu opasku, kde se v pouzdru zhoupil lovecký tesák.

„Nepatříte k Zodpovědným?“ polekaně se zeptal dřív, než mu došlo, jak je přímá otázka choulostivá.

Muž se zarazil a skoro mu zabodl pohled do očí: „Ty se s nimi znáš?“

Zek okamžitě zmlkl a sklopil zrak. Natáhl krok, aby muži nemusel odpovédět. Ke stohu došli mlčky.

„To jsi ty, Zeku?“ ozvalo se zevnitř.

Děda se vyhrabal ven a znejistěl. Vycítil, že všechno není, jak má být. „Kdo je tu s tebou?“ podíval se směrem k cizinci, jako by vytušil, kde stojí.

„Co kdybychom se posadili a najedli,“ navrhl ozbrojený muž. Urovnal trochu slámy, prostřel ubrousek a vytáhl tesák. Pokrájel uzené, brambory, sýr a chléb. Jakmile tesák otřel a opět schoval do pouzdra, pomohl Zek dědovi se posadit a vložil mu do rukou uzené a půl brambory.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se muž s tesákem.

„Zek. A můj děda se jmenuje Herbert,“ zahuhlal s plnou pusou.

„A kdo jsi ty, cizinče? Pročpak nás krmíš?“ zajímal se děda a natočil tvář k návštěvníkovi.

„Můžete mi říkat Mlčochu. A za tu trochu jídla bych rád slyšel váš příběh. Vrtá mi hlavou, kam a proč směřujete.“

Dědova tvář poněkud zvlídněla. „Proč ne. Až se můj vnuk Zek trochu nají, jistě ti rád všechno poví. Smím se ale nejdřív zeptat, čím se živíš, pane?“

Mlčoch se pousmál. „Jsi jistě moudrý muž, Herberte. Dokázal bys to uhodnout?“

Děda se poškrábal ve vousech. Polkl a váhavě promluvil. „Donesené jídlo uvařili v hostinci. Cítil jsem vůni pečených brambor a uzeného, když jsme s vnukem procházeli kolem a snažili se vyžebrot nějaké zbytky. To znamená, že nemáš nouzi o peníze. Jsi sebejistý, odhaduji – muž ve středních letech?“

„Ano,“ potvrdil Mlčoch a čekal, bude-li slepec pokračovat.

„Jsi cítit dobyt看kem. Ne... vlastně ne dobyt看kem... spíš koňmi. Mám pravdu?“

„I když jsi přišel o zrak, jsi velice vnímavý. Mým úkolem je projíždět krajem a kupovat nejlepší koně do královského stáda. Právě se vracím na hrad se dvěma nadějnými hříbaty.“

Jídlo z ubrousku se mezitím přesunulo do škrundajících žaludků včetně posledního drobečku a Zek se na dědův pokyn pustil do vyprávění. Tentokrát se nerozbrečel. Možná to bylo tím plným břichem.

Po jeho slovech zavládlo na chvíli ticho. Mlčoch sbalil ubrousek a mračil se.

„Děkujeme ti za jídlo,“ pokýval děda směrem k němu.

Zek vyskočil a očekával, že i cizinec se zvedne a rozloučí se. Mlčoch však zůstal sedět. Jeho nepřítomný pohled naznačoval, že zaujatě přemýšlí. Po delší chvilce ticha si odkašlal.

„Mám pro vás dva návrh. Vezmu vás na hrad a zařídím vám slyšení u krále. Souhlasíte?“

„Samozřejmě,“ zdvihl děda hlavu a natočil ji za hlasem cizince. „Jen král může poslat pár ozbrojenců, aby se pokusili najít moji snachu a vnučku, pokud jsou ještě naživu.“

Mlčoch pokrčil rameny: „Za krále nic slibovat nemohu. O pomoc ho musíte požádat vy sami. Těžko odhadnout, jestli vám vyhoví. Nejste jediní, kdo má problémy.“

„Chápu, a ještě jednou děkuji za vaši ochotu,“ napřáhl děda ruku do vzduchu před sebou a Mlčoch mu ji s pokývnutím stiskl.

Na hrad putovali pěšky, přesněji řečeno, slepý Herbert se vezl v sedle Mlčochovy klisny, kterou majitel vedl za uzdu. Za koněm na dlouhém řemeni následovala klisnu obě hříbata. Zek rozjařeně pobíhal okolo. Chvíli se držel u Mlčocha, chvíli u dědy, chvíli u hříbat, se kterými se rychle skamarádil.

Únava ho sklátila až večer. Nejraději by se vyšplhal do sedla za dědu, ale to mu Mlčoch nedovolil. „Ještě pár kroků vydrž,“ řekl, „za chvíli jsme u potoka, kde se utáboříme.“

„Pár kroků... pár kroků. Tomu říká pár kroků?“ nespokojeně si mumlal sám pro sebe, když se vlekl za průvodem.

Když už mu málem podklesávaly nohy, konečně dorazili na místo. Uznal, že se vyplatilo sem dojít. Zurčící potůček, šťavnatá pastva pro koně, posezení u ohniště na staré kládě a vysoký mech v přilehlém lesíku, který lákal k ulehnutí. Mlčoch z nedalekého úkrytu vylovil zásobu suchého dřeva. Asi tu netábořil poprvé. Hodil Zekovi ocílku s troudem. „Rozdělej oheň,“ nařídil, „já zatím nakrájím něco k večeři.“

Netrvalo dlouho a na známém ubrousku se objevila nabídka zásob z hospody. Nad ohněm si ohřívali plátky uzeného a stékající tuk nechali vsakovat do připravených placek. Jako by ze Zeka nejhorší únava vyprchala, Dokonce doběhl pro vodu k potůčku. Noc uhasila sluneční paprsky a kluk po vydatné večeři tvrdě usnul.

„Váš vnuk by na hradě mohl být panošem nebo stájníkem,“ nadhodil Mlčoch, když stařec nejevil snahu jít spát. „Vidím, že má mimořádně dobrý vztah ke koním.“

„Zek je velice šikovný kluk. Uvítal bych cokoli z toho, hlavně aby neskončil jako zloděj.“

„Ano,“ ušklíbl se Mlčoch, „na něco je šikovný až moc. A co jeho matka? Opravdu byla čarodějka?

Slepec nesouhlasně potřásl hlavou. „Já nevím. Tohle označení mi k ní nepasuje. Šila, vyšívala a občas pomáhala při léčení zvířat. Nijak výrazně své schopnosti nevyužívala. Nechápu, proč ji odvedli. Zek říká, že měli nějakou listinu od krále, kterou se oháněli.“

„Náš současný král, pokud vím, nepověřil nikoho, aby likvidoval magicky nadané lidi. Jedině že by nějaký glejt získali od Sudomila, předchozího krále,“ zamyšleně potřásl hlavou ozbrojenec.

„Nebezpečných skupin se po kraji pohybuje víc. Co jsem se doslechl, existuje i sekta Pravých obránců rozumu. Ti prý upalují každého, kdo o magii jen zavadí.“

Chvilí trvalo, než se Mlčoch ozval. „Jo. Taky jsem o nich něco zaslechl. Ozbrojené skupiny, zaměřené na čaroděje, se poslední dobou nějak rozrůstají. Stěžuje si na ně čím dál víc lidí.“

„Bude s tím král něco dělat?“

„Snad abyste se zeptali přímo jeho,“ vyhnul se Mlčoch odpovědi.

„Kdybych byl v plné síle, vyrazil bych za nimi sám,“ zatnul stařec pěsti. „Není nic horšího, než bezmocně přihlížet zániku své rodiny.“

„Chápu. Ale pro dnešek dost řečí. Je nejvyšší čas zalehnout,“ uťal rozhovor Mlčoch. „Když sebou zítra hodíme, můžeme být do večera na hradě.“

Majka

Intuice ji varovala těsně před tím, než vtrhli do jejich vesnice. I máma je musela vycítit, protože ji popadla za ramena a v očích se jí zračily obavy. „Poslouchej, Majko,“ sevřela ji téměř bolestivě, „okamžitě najdi Zeka a oba se pořádně schovejte. Víím, že to umíte. Využijte všech svých schopností, aby vás nenašli.“

„Pojď se mnou,“ prosila ji dcera, ale máma zavrtěla hlavou.

„Nemohu. Musím ještě varovat tátu.“ Postrčila ji pryč: „Pospěš si prosím!“

Bráchu Majka schovala na půdě. Pokud jejich dům nezapálí, věřila, že ho nenajdou. Vždyť i ona při hře na schovávanou mnohokrát přešla těsně kolem něj a neobjevila ho. Bráška Zek se umí ukrýt lépe než lesní zvěř.

Pro ni bylo pozdě vyhledat místo, kam by mohla zalézt. Nezbyvá nic jiného, než se urychleně proměnit.

Není někdo nablízku? Není. Výborně. Přikrčit se... a je to.

Protáhla si kočičí tlapky a plížila se směrem k návsi velice nenápadně, aby nevzbudila pozornost vetřelců. Kromě bráchy ji zatím nikdo při proměně nenačpal. Dokonce ani mámě se nesvěřila, co umí. Magicky nadaní lidé si nesměli stavět ve vsích domy a zakládat rodiny. Snažila se být opatrná, aby neohrozila své rodiče a Zeka.

Legie Zodpovědných se s vesničany nepárala. Ozbrojenci sebrali potraviny a vše zajímavé, co jim padlo do rukou. Jejich bzučák označil všechny lidi nadané magií. Zajali léčitelku a pak i mámu. Marně starosta protestoval. Nic nezmohl. Aspoň že jejich velitel nebyl fanatik, co zabíjí lidi na potkání a bezohledně vypaluje vesnice. Brácha bude v pořádku, táta taky. Nenápadně vyskočila na vůz, kde seděly zajaté ženy. Ukryla se mezi zabavenou kořistí. Byla si jistá, že ji Zek při tom zahlédl.

Bála se. Hrozně se bála, že mámu odvezou někam, kde ji upálí. Ale zajaté ženy pořád někdo hlídal, nemohla se k nim přiblížit.

„Dojedeme tam ještě dneska?“ zeptal se jeden ze strážců, když se vozy vydaly na cestu.

„Pokud nás nic nezdrží,“ odpověděl druhý, „krátce po setmění dojedeme k místu předání. Jak se rozhodne velitel dál, to nevím. Bud' přespíme na místě, nebo využijeme úplňku a k ránu se dokodrcáme až k našim hlídkám.“

Natahovala kočičí uši ale muži v rozhovoru dál nepokračovali. Škoda.

Stočila se ve svém úkrytu a usnula. Nechybělo mnoho a zaspala by ono předání, o němž se zmiňovali strážníci. Naštěstí na ni při zastavení vozu spadl vak s oříšky a probudil ji. Tak tak stihla vyskočit z rozjíždějícího se vozu.

Zahlédla, jak lidé zahalení v pláštích postrkují zajaté ženy podivně světélkujícím otvorem ve skále. Když na stejné místo dorazila ona, žádný otvor do skal neobjevila. Marně drápala po pevném zvětralém skalním masivu. Dospěla k poznání, že vstup do skal musí být ovládán magií. Co teď?

Sice i v noci viděla obstojně, ale zřejmě nic nezkaží, pokud počká na ráno. Obejde skálu a zapátrá po škvíře, kterou se malá kočka dokáže protáhnout.

Kupodivu jí ráno pomohla myš. Rozběhla se za ní, aby si dopřála snídani, ale mrška malá zmizela v díře mezi trnitým keřem a skálou. Protáhla se otvorem podobně jako ona a k jejímu překvapení před ní zela dostatečně široká štěrbina, skrz niž se dalo v kočičí podobě projít. Následovala obrovská jeskyně s několika jezírky, mezi nimiž se táhly zřetelné lidské stopy. Jupí! Je uvnitř. Teď ještě najít mámu.

Záhy se její radostné rozpoložení vytratilo. Ve skalách se nalézalo nepřehledné bludiště cest a chodeb. Zalitovala, že neumí proměnu na psa, aby se mohla řídit čichem při hledání konkrétní osoby.

Plížila se úzkými cestami, kterými se zřejmě ani nechodilo. Konečně objevila vhodnou pozorovatelnu. Krytý výběžek masivu čněl vysoko nad rozlehlou přírodní oázou uprostřed skal. Malý vodopád končil v jezírku uprostřed bujné zeleně, hustých keřů a dokonce i několika vzrostlých stromů. Občas tudy procházeli lidé v hrubě tkaném nebarveném oblečení. V korunách stromů se honilo několik sojek. Po chvíli jí došlo, že zíráním ničeho nedosáhne. Musí to tady prozkoumat podrobněji.

Poklidná oáza v ní budila naději, že upalování čarodějů nepatří ke zdejšími zábavám. Snad bude mít čas mámu najít a odhalit, jaké s ní mají úmysly.

Opustila pozorovatelnu a pružným kočičím krokem vyrazila dál do zdejšího bludiště chodeb.

Čich ji dovedl ke kuchyni a jídelně. Byly tu dva stoly s lavicemi, každý odhadem pro tucet strážníků. Dvě ženy myly hrnce a keramické talíře, o kus dál na velké plotně cosi bublalo. Hned vedle nahrbený muž porcoval maso a kousky házel přímo do vroucí tekutiny. Při pohledu na maso se jí začaly sbíhat kočičí sliny.

Náhle zaznamenala známý pohyb podél stěny. Tomu nešlo odolat. Mrskla sebou a vzápětí držela v tlamě zakousnutou myš. Když vzhlédla, spatřila ženu s napřaženým koštětem v ruce. Přikrčila se, zasyčela a sklopila uši.

„Neboj se malá,“ promluvila na ni žena konejšivým tónem, tohle nemám na tebe, ale na tu myš. Zvolna sklopila koště.

„Co říkáš, Vařečko,“ otočila se na muže u hrnce, „možná by se nám tohle zatoulané kotě hodilo.“

„Proč ne,“ kývl, „když tady vychytá hlodavce, co nám chodí na zásoby, může dostávat mlíko a vodřezky.“ A aby svá slova doložil činem, hodil jí na zem tři pěkné kousky masa.

Pustila myš a rychle maso zhltna, než si to rozmyslí. Žena jí mezitím na zem položila misku s mlékem. Nadšeně do něj ponořila

vousky a napadlo ji, že mít základnu, kde dostane najíst a budou na ni hodní, je první důležitý krok, jak to tady prozkoumat.

Záhy zjistila, že lidé v nebarevném oblečení jsou sloužící. Všichni žili tady, ven ze skal nikdo z nich nechodil.

„Co tady dělá ta smradlavá kočka?“ osopil se na kuchaře Vařečku jeden chlapík, co obstarával zásoby. Na rozdíl od ostatních byl oblečený jako klasický venkovan, jakého lze potkat na každém tržišti. Kolem krku nosil frajersky uvázaný červený šátek.

„Chytá myši, aby nám nekálely do jídla. Co jiného by tu dělala?!“ nerudně se ohradil kuchař.

„No, dobrá, dobrá,“ smířlivě pokrčil rameny zásobovač.

Raději se mu klidila z cesty, aby ji nenakopl. K ruce měl mohutného chlapíka mdlého rozumu.

Dále chodilo do jídelny pár mužů a žen s koženými vestami přes oblečení. Vesty byly ozdobené jednoduchou výšivkou nebo vybledlými obrázky. Tři ženy nosily kožené chrániče na předloktí. Vrtalo jí hlavou, jaká šelma mohla způsobit škrábance na silné kůži, ze které byly ušité. Číča jako ona by se na podobné nezmohla.

Jak vyzorovala, část jídla se odnášela jinam, někam dál do skal, odkud se občas ozývaly podivné skřeky. Dvakrát zkusila stopovat nosiče jídla, ale vždy ji odhalili a zahnali. Asi měli také magické nadání, jinak by ji nevycítili. Jenže ta dlouhá chodba, kudy chodili, se nedala nikudy obejít. Navíc byla magicky zabezpečená a Majka nepřišla na to, jak blokaci, která jí nedovolila vstoupit, překonat.

Každý den do kuchyně donesla jednu nebo dvě zakousnuté myši, aby se odvděčila za to, že ji přijali. Díky Vařečkovi už o její přítomnosti všichni věděli a nepřišlo jim divné, že se neustále motá kolem.

Strach, že ji někdo prokoukne, ji neopouštěl. Raději si hrála na plachou, protože hodně zdejších obyvatel mělo nějaké magické nadání.

Postupně procourala kdejaké zákoutí, ale na zajatce a hlavně na mámu nenarazila. Bude muset prověřit i skalní škvíry a dostat se na území, kam služebnictvo nechodí.

Koutkem oka zahlédla myš. Vrhla se za ní. V okamžiku, kdy se po ní chystala skočit, zasáhla myšku šipka z kuše a odmrštila její tělíčko stranou. Majka sklopila uši a zasyčela. Proti ní stál vyhublý dospívající kluk s kuší. Bleskurychle zbraň znovu natáhl a zamířil na ni.

„Tak ty jsi ta mrcha, co mi bere práci a loví okolo kuchyně,“ mračil se a v jeho očích se zračila výhrůžka. „Měla bys vědět, že jedině já mám právo ve skalách lovit veškeré nežádoucí potvory.“

Šipka vylétla z kuše, a ač hbitě uhnula, otřela se jí o chlupy na krku. Na další střelu nečekala a zdrhla.

Kluk se jmenoval Fujara. Nebo mu tak aspoň říkali. Ne že by uměl hrát, ale občas používal dutou tyč jako foukačku na zvláštní šipky s jedem. Bude si na něj muset dát pozor.

Hvězdík

Škvír a skulin bylo ve skalách mnoho. Ale nezbývalo nic jiného, než je projít a ověřit si, jestli někam vedou.

Hlodavců tady bydlelo hodně. Pořád bude mít co nosit Vařečkovi, aby si zasloužila stravu a mléko. Sem se Fujara určitě neprotáhne.

Potom objevila skulinu, která se nezužovala, spíš naopak. Bohužel se nejednalo o suchou chodbu. Voda tu vymílala cestu skalami. Pustila se proti proudu. Prověřovala odbočky, takže postupovala jen pomalu.

Jedna odbočka vypadala nadějně. Ústila do chodby, v níž Majka zatím nebyla. Pustila se rychle kupředu, protože v chodbě se nebylo kde ukrýt. A bum ho do bubnu, proti ní stál Fujara. A kdyby jenom stál! Mířil kuší do chodby jejím směrem.

Uskočila vzad přesně ve chvíli, kdy vylétla šipka. Uvědomila si, že nebyla určena jí. Tam, kde ještě před chvílí nic nebylo, se zhmotnil šotek. V zádech mu trčela šipka, jejíž hrot prorazil tělo a vynořil se z prsou. Tam uvízl. Při pištivém zasténání se jí zvedly chlupy na hřbetě. Navzdory těžkému zranění prchal šotek chodbou neuvěřitelnou rychlostí. Pustila se za ním. Nyní zahlédl Fujara i ji.

„Chyť ho, Mindo, a přines mi ho!“ zaječel kluk rozkazovačně. Doufala, že to znamená, že další šipka neskončí v jejím zadku. I když ani v nejmenším neměla chuť aportovat, běžela za šotkem v naději, že uniknu pomstychtivé povaze zdejšího lovce potvor.

Kde se tu bere šotek, drala se jí do mysli otázka, díky které zapomněla na panický strach.

Šotek, napověděla jí její paměť. V mysli jí naskočilo varování. Šotka vyhnat, neprodleně vypudit z každého obydlí!

Konečně doběhli k otvoru, kterým bylo možné se protáhnout do prostoru vymletého vodou. Sem se za nimi člověk nedostane.

Obdivovala šotkovu výdrž. Na to, jak těžce byl zraněný, dokázal běžet téměř stejnou rychlostí jako kočka. Teprve tady se zhroutil.

Tvoreček napůl vzdychnul napůl vzlyknul. Zvědavě na něj zírala. Byl maličký a ve stoje by člověku sahal přibližně ke kolenům. Připadal jí celý šedý, šedé kalhoty, šedá vesta, rozčepýřené šedé vlásy, uši jako plachty, oči jako soví kukadla. I jeho pokožka měla šedý nádech. Ale mohlo ji ovlivnit zranění. Vypadal neuvěřitelně křehce. Co když právě umírá?

„Bud' milosrdná. Zbav mě utrpení,“ požádal ji skomírajícím šotčím hláskem. No vida! Překvapilo ji, že s ním můžeme normálně hovořit.

„Cože? Mám tě zabít?“ vyděsila ji představa, jak plní jeho poslední přání.

Čelo se mu poskládalo do nepřátelských vrásek. „Ženská bláznivá! Kdo mluvil o zabití? Vyndej mi šipku z ramene a ošetři mě!“ zničehonic jeho skomírající hlásek nabral na síle a sklouzl do přidržené skřípající tóniny.

„Jak se jmenuješ?“ ignorovala nevlídný šotkův pohled a snažila se být milá.

„Co je ti do toho?!“

„Hele, mrňousi, až mi povíš jméno a hezky poprosíš, možná ti pomůžu,“ našťvalo ji jeho neurvalé chování. Bylo jí ho líto, to ano. Ale nejspíš na tom nebyl tak zle, jak se na první pohled zdálo.

Chvíli mlčel, mračil se a hypnotizoval ji pohledem. Znovu se vzdychnutím kníkl. Vracela mu pohled a nehýbala se. Sám zřejmě šipku vytáhnout ze svého tělíčka nedokáže, jinak by to už udělal. Podle všeho jsou šotci odolnější než navenek vypadají.

„Když mě tu necháš, umřu,“ pokusil se apelovat na její soucit. Jenomže to by ji předtím nesměl komandovat. Zatvrdila se a čekala, až se umoudří a začne spolupracovat.

Zaslechla další divný zvuk a zapátrala po směru, odkud vychází. Snad to není Fujara. Ale ne. Sem by se protáhnout nedokázal.

„Na co čekáš? Povím ti to hned, jak mi pomůžeš,“ pokusil se znovu přitáhnout její pozornost.

Krátce po něm mrkla a naoko se otočila k odchodu. Po dvou krocích konečně pochopil, že nezvolil správnou taktiku.

„Říkají mi Torpík. Pomůžeš mi?“ Ohlédla se a zaváhala. „Prosím,“ dodal rezignovaně.

Překousala šipku, aby oddělila opeření. Ale co dál? V kočičí podobě si vytahování zbylé části šipky z rány nedovedla představit. Šotek, jako kdyby četl její myšlenky, zasípal: „Je tu dost místa na proměnu. Tak dělej, sakra!“.

Vrátit se do lidské podoby bylo náročnější, než očekávala. Zkontrolovala, zda jí na těle zůstaly její kožené šaty. Naštěstí ano. Ty bavlněné a lněné se obvykle při proměně rozpadly. Konečně se jí podařilo hrot šipky i zbylou část vytáhnout z rány. Šotek přestal naříkat a už jen poňukával. Přemýšlela, jak ho ošetřit. Neměla nic vhodného na obvaz ani léčivé listy.

„Tímhle mi to namaž,“ podal jí Torpík krabičku. Přičichla si. Mast voněla nakysle a palčivě. Torpík bolestivě sykal, když mu na ránu v zádech i na hrudi patlala obsah krabičky. Záhy přestal krváčet. Náhle už krabička nebyla v dohledu. Vzala šedého mužíčka za ruku, aby ještě jednou zkontrolovala zranění a vtom její myslí projel záblesk poznání. Šotek byl magicky pospojován snad úplně se vším okolo sebe a zároveň jí nitky ukázaly cosi jako objemný ruksak.

„Ty šmíruješ!“ hodil po ní podezíravě okem.

„Požádal jsi mě o pomoc – pamatuješ?“ dokončila prohlídku.
„Takže ti pomáhám.“

„Ts. Pomáháš, ale šmíruješ,“ obvinil ji znovu.

Mávla nad ním rukou, proměnila se zpátky v kočku a nechala ho být. Zamířila k místu, odkud před chvílí cosi zaslechla.

Nemusela hledat dlouho. Kočičí zrak jí pomohl. Bezvládně tu ležela černošedá kavka. Všimla si jí. Její pařátky sebou zacukaly, na

víc se nezmohla. Na hlavičce měla ošklivou tržnou ránu, až se jí kůže s peřím sesunula k oku.

„Chceš ji zakousnout nebo radši milosrdně zabít?“ ozvalo se vedle ní. Zadívala se na šotka a pohled jí sklouzl na jeho ruku. Podával jí ostrý nožík.

Kavka sebou nepatrně šklubla, jako by rozuměla, nač se šotek ptá. Má ji usmrtit a ušetřit jí bolest? Pár myší už pozabíjela, ale ty potřebovala k jídlu. A navíc na ni nekoukaly a nečekaly, co udělá. Nějak se nemohla odhodlat k činu. Záhy jí došlo, že bezmocného poraněného tvora zahubit nedokáže. Ale nechat ho trpět jí taky nepřipadalo správné.

„Co myslíš, Torpíku, dala by se zachránit?“ oslovila šotka.

„Jsi kočka a chceš zachraňovat ptáka?“ podivil se. Kdyby ji trápil hlad, možná by celou situaci vnímala jinak. Instinkt jí napovídal, že má velice pečlivě zvážit své rozhodnutí.

Šotek ji zamyšleně sledoval.

„Pomůžeš mi ji uzdravit?“ zeptala se ho a vzala na sebe lidskou podobu.

„Když hezky poprosíš,“ ušklíbl se zlomyslně.

„Prosím tě, milý Torpíku, pomoz mi dát tuhle kavku do pořádku,“ mrkla na maličkého mužíčka štědře obdařeného magií i nerudným chováním.

„Co mi za to dáš?“

Zasmála se jeho drzosti. „I kdybych ti chtěla něco dát, kromě svých kožených šatů nevlastním vůbec nic.“

„Možná ne, možná ano,“ zamumlal spíš sám pro sebe než jako odpověď. „Chci, abys pro mě našla černý magický kámen se zelenými zrníčky.“

„Proč si ho nenajdeš sám?“

„Protože se u břehu jezírka pořád motá ten váš střelometčík. Jistě chápeš, že ho netoužím znovu potkat.“

„Jistě, to chápu,“ odvrátila se od něj a zkoumala kavku. Ještě žila. Znovu pohlédla na Torpíka. „Jak jí mám pomoci?“

„V léčení se moc nevyznáš, co?“ zaskřípal šotkův posměšný tón. „Zabíjet umíš líp?“

„Hele mrňousi, nerejpej a porad.“

„Musíš tu ránu sešít,“ odpověděl.

Uškříbla se. „Za prvé nemám nit ani jehlu a za druhé na to ve své lidské podobě pořádně nevidím.“

„Ts,“ odfrkl si a náhle držel v rukou obě zmíněné pomůcky a jakýsi podivný světélkující kámen.

Co všechno proboha v tom svém neviditelném ruksaku má, napadlo ji, když se tma projasnila.

Velice jemně si poraněného ptáka položila na klín a navlékla jehlu. Torpík se natáhl, aby kavku přidržel. Jakmile se dotkl Majčiny ruky, viděla pod černým a šedým peřím rozříznutou kůži mnohem zřetelněji. Pustila se do šití.

Pod rukama cítila, kudy má jednotlivé stehy vést. Znovu se jejich prstů dotkly maličké šotkovy prstíky.

„Ochlazuj okolí rány. Já budu rovnat poškozená pírka. Víc! Víc ochlazuj!“

Snažila se přenést do svých rukou vzpomínku na chvíle, kdy se třásla zimou. Zavřela oči a představila si, jak se jí prsty obalují chladem. Ze šotkových prstíků se odvinula zlatá nitka. Uchopila myslí její konec a společně s Torpíkem ovíjeli ptačí tělíčko, pohmožděné pádem na skálu.

„Zatím dost!“ odtáhl prsty šotek a ona cítila, jako by jí sebral kouzelné brýle. Najednou opět vnímala pouze tmu a světélkující kámen.

„Ty víš, co se tomu ptákovi stalo?“ zeptala se šotka, když své poklady uklidil.

„Jasně. Když letěl chodbou a povykoval, aby před tím vaším střelometčíkem varoval zdejší tvory, zasáhla ho jedna šipka. Sice mu

jen prořízla kůži na hlavě, ale kdybys nepomohla, měl by to spočítané.“

„Kvůli čemu po vás chtěl Fujara střílet? Nechápu, co má proti tobě a mrňavé povykující kavce.“

„Ts. I tebe se přece pokusil zabít.“

„Jak to víš?“

„My hvězdíci víme všechno, co se v našich skalách semele.“

„Hvězdíci? Ty nejsi šotek?“

„Ale fuj. My hvězdíci jsme šlechta mezi šotky.“

„Opravdu? A jak se to pozná?“

Torpík vzdychl, posadil se a dlaně si přitiskl na hrud'

„Budeš v pořádku?“ polekala se.

„Ale jo. Jen mi to ještě zítra přijď namazat,“ přivřel bolestivě oči.

„A teď už běž.“

V přeměněné podobě si protáhla kočičí tlapky, když ji zarazil.

„Počkej ještě. Tamhle u toho krápníku leží ještěrka se šipkou v těle. Taky ji má na svědomí ten váš střelometčík. Odneseš mu ji. Přece chtěl, abys mu něco aportovala, ne? Třeba tě pak nechá na pokoji. Hodil by se nám nějaký nenápadný spojenec, kterého nebude chtít sejmut na potkání,“ dodal, jakmile Majka našla šípem propíchnutou mrtvolku.

„Nám? Koho máš na mysli?“

„Sklapni! Nebo ti zadek označím svojí hvězdou!“ zavrčel výhružně.

Bylo jasné, že už z něj žádné další informace nevydoluje. Protáhla se škvírou a zamířila ke kuchyni. Byl čas večeře a Fujara se tam zaručeně objeví.

Tajemství skal

„Vidím, že jsi pěkně hloupá neschopná kočka,“ mračil se Fujara, když z Majčiny tlamy vypadla mrtvolka ještěrky.

„Koukej to kotě nechat na pokoji,“ houkl na kluka Vařečka, který zaslechl jeho nevlídnou poznámku. „Je to náhodou velice užitečná kočka!“

„Přinesla něco jiného, než jsem jí poručil,“ vztekal se Fujara.

„Jsi pěkněj trouba. Kočku nikdy aportovat nenaučíš. Pořid' si psa a tuhle naši Mindu nech laskavě na pokoji. Jestli jí ublížíš, do konce života ti budu osobně k obědu servírovat jen flaksy a kosti.“

„Kousni se do zadku, dědku,“ zamumlal Fujara nezřetelně a pak hlasitěji dodal, „no jo, no jo, jak je ctěná libost.“

Majka se kuchaři otřela o kalhoty a hlasitě předla. Pohládl ji a naložil jí do misky plno masa.

Odvděčila se mu a donesla dvě myši. Zbytek dne a noci si dívka v mourovatém kožíšku užívala volno.

Konečně se znovu vypravila za šotkem, tedy pardon, přesněji řečeno za hvězdíkem. Poraněný mrňous těžce nese, když nebyl oslovován náležitě. Vycítila, že jí dokáže zodpovědět téměř všechny otázky, pokud ovšem on sám bude chtít.

Už na ni čekal. Aby ho mohla ošetřit, proměnila se zase na chvíli v Majku. Kožené šaty kupodivu stále držely. Namazala mu rány od šipky a připadalo jí, že vypadá lépe. Kavka se na ni přihopsala podívat. Torpík jí vybídl, aby léčivou mastí ošetřila i ptačí zranění.

„Proč jí ho nenamažeš sám?“ podivila se. „Tvoje ruce by se k tomu hodily mnohem lépe.“

„Ts! Ze mě mají mít všichni strach a ne čekat, že je budu kurýrovat,“ odfrkl znechuceně.

„Strach? Z tebe?“ zakroutila nevěřícně hlavou. „Že jim něco šloheš? Nebo podrazíš nohu?“

Zlobně se na ni zaškaredil. „Nevíš, o čem mluvíš. Tak sklapni!“

„Už jsi někdy někomu ublížil?“ stále se zdráhala uvěřit jeho výhružnému postoji.

„Ts, ve skalách kamení dvanáct spavců a někteří vetřelci, kterým jsem zauzloval magii, si dodnes rvou vlasy. Tebe považuji za spojence, takže ti nehrozí poznačení hvězdami nebo zacuchání magie. Ale běda, kdybys mě zradila!“

„Kdo jsou spavci?“ zajímalo mě.

„Vetřelci,“ odpověděl. „Kdo nepozván vstoupí na naše území, na toho zaútočíme hvězdami. Tři obvykle stačí, aby ve skalách usnul navěky. Postupně se díky našemu hvězdnému kouzlu promění v kámen.“

Majka ztěžka polkla. Jestli je to pravda, je šotek mocnější, než předpokládala.

„A proč jste si s těmi lidmi, co tu bydlí, zatím neporadili?“

„Čaroděj se obvykle dokáže ochránit,“ vzdychl smutně Torpík. Taky se jim občas podaří spavce probudit, když je najdou dřív, než zkamení. Zdatní mágové jsou silnější než my. Navíc nás nenávidí a většinu zdejších hvězdíků už vyhubili. Z celé kolonie nás zůstalo pouze sedm.“

„Co tu vlastně ti čarodějové dělají? Proč mají zájem o zajatce s magickou schopností?“ vyzvídala, dokud byl ochoten odpovídat.

„Tahle otázka je pro tebe důležitá, že?“ zajiskřilo mu v očích.

„A co takhle magický kamínek? Černý se zelenými zrníčky!“

„Na žádný takový jsem zatím nenarazila. Až ho uvidím, přinesu ti ho.“

„Ts, sliby! Dokud ho nepřineseš, nic dalšího se nedozvíš,“ přešel do drsné tóniny.

Kavka celou dobu hopsala okolo, dokonce se nechala pohladit. Vydala jakýsi skřípavý zvuk.

Torpík na Majku pátravě pohlédl: „Rozumíš jí?“

„Ne. Copak ona něco řekla?“ překvapeně pozvedla obočí.

„Jasně že ano. Radila ti, abys magický kamínek hledala u stěny pod vodopádem.“

„Vážně mluvila? Nevymýšlíš si?“ zapochybovala o šotkově tvrzení.

„Vedeš hloupé řeči. Proměň se v kočku a vypadni,“ osopil se na ni.

„A ty máš stejné chování jako střelmetčík Fujara,“ odsekla nakvašeně.

„Vypadni, než po tobě mrsknu hvězdu,“ houkl šotek našťvaně. Raději ho poslechla.

Další dva dny se neodvážila vrátit, protože vyžádaný kousek horniny se jí stále nedařilo najít. Dokonce byla při obhlížení břehu jezírka natolik nepozorná, že se ke ní Fujara dokázal nepozorovaně přiblížit. Jeho magie nenápadnosti byla mnohem lepší než ta bratrova, na kterou byla dosud zvyklá. Naštěstí po ní nestřelil. Zato ji nakopl plnou silou, až odplachtila do vody. Mile ji překvapilo, že umí plavat i v kočičí podobě. Naštěstí šok z překvapujícího útoku rychle zvládla a nevypadla ze své magické podoby. Celá mokrá se vydrápala na břeh. Zamířila na sluncem vyhřáté místo plné oblázků. Zatímco se sušila, zrak jí zabloudil pod jeden obzvlášť velký placák. Packou ho posunula a konečně objevila to, co po ní šotek požadoval. Ani se jí pořádně nevešel do tlamičky. Předstírala, že si s ním hraje a odkutálela ho až k místu, kde poblíž kuchyně často odpočívala. Odtud bude snadné ho v noci doručit hvězdíkovi. Doufala, že z něj vymámí další informace, pokud ho zastihne v lepší náladě než minule.

V noci kamínek dostrkala až ke škvíře, kterou se protahovala. Dál to nešlo. Musela zpět do lidské podoby a sáhnout pro něj. Kromě kamínku si sem připravila i svíčku a škrátko, které v kuchyni používal kuchař a jeho pomocníci. Naštěstí jich měli víc a nejspíš si ani nevšimnou, že jedno zmizelo. Třeba jim mágové vyrobí další.

V jeskyni, kde se pronásledovaní tvorové schovávali před lidmi, ji jako první objevila kavka. Posadila se jí na rameno a skřípavě štěbetala. Kéž by jí rozuměla. Zapálila svíčku a rozhlédla se. Jednalo se o rozlehlou jeskyni s pramínkem vody a malými jezírky.

„Kde najdu Torpíka?“ oslovila kavku.

Okamžitě vylétla kupředu a čekala na ni, aby se opět vzdálila a vedla ji k horní části jeskyně, kde dívka objevila další nevelký otvor, vhodný leda tak pro kočku. Uhasila svíčku a nalezený kamínek odložila hned vedle. Kavka si její kočičí tělo nejdříve změřila zkoumavým pohledem, pak ale bez bázně hopsala před ní a proplétala se mezi skalami. Majka doufala, že uzdravený pták ví, kam ji vede.

Škrábala se za ní různými puklinami pořád výš a výš. Zdálo se jí, že cesta nebere konce.

Náhle se protáhla do nevelké jeskyně, otevřené do prostoru venku. Opatrně se dosoukala ke světlu a vyhlédla ven.

I tady se nalézala rozlehlá plošina, upravená do roviny a ze všech stran ohraničená skalami. Akorát, tahle byla mnohem, mnohem větší, než plac u kuchyně.

Ohlédla se. Kavka nezůstala a zamířila zpět do pukliny, kterou se sem dalo dostat.

Čeho se asi bojí, napadlo Majku a znovu se zadívala ven. Kolem poletovaly sojky a porůznu usedaly na skály. Zaostřila na jedno jejich oblíbené místo a připadalo jí, že rozeznává hnízdo. Neobvykle veliké ptačí hnízdo. K sojkám nějak nepasovalo.

Vtom kdosi dole zapískal signál. Lidé, kteří se doposud procházeli sem a tam, zmizeli. Zato na hnízdě se vztyčil mohutný orel a vzápětí slétl dolů, kde na něj čekala potrava.

Náhle připlachtil druhý a třetí a začali se o maso přetahovat.

„To je podívaná, co?“ ozvalo se jí za zády. Šotek se zjevil jako duch.

„Já to nechápu,“ pokrčila rameny. „Vážně tady krmí divoké ptáky? A proč ti ptáci neuletí jinam?“

Šotek se uchechtl. „Kdyby mohli, uletěli by. Vidiš tu stužku kolem jejich krku? Je magická. Kdykoliv se může utáhnout a přiškrtnout je, nebo jim způsobit bolest. Mágové velice pečlivě hlídají, aby se orli drželi jen tady mezi skalami.“

„K čemu jim to je?“

„Jsou to samice a aby snesly vejce, musí je na chvíli pustit z klecí. Mágové stále doufají, že jednou na některém hnízdě objeví i vzácné rudé vejce.“

Stále nechápala. „K čemu mágům bude?“

„Z rudého vejce se rodí orlí vůdce. Je mnohem větší a silnější než normální sopečný orel. Kdyby ho ovládli nebo zotročili, mohli by na něm létat.“

„Aha. To dává smysl. A co tihle? Ty se jim osedlat nepodařilo?“

„Jen orlové z červeného vejce jsou obdařeni magií. Tou správnou magií, po níž naši kouzelníci touží. Jenže se při líhnutí dějí podivné věci a orlí vůdce se nedá uhlídat. Zatím byly pokusy našich mágů neúspěšné.“

Naskočila jí husí kůže. „A k čemu vlastně potřebují zajatce nadané magií?“

Torpík na ni zkoumavě pohlédl. Hned si domyslela, o co mu jde.

„Kamínek máš v jeskyni, kde jsem tě ošetřovala,“ zavrčela tak nevlídně, jak jen to v kočičí podobě šlo.

„Já vím,“ stále na ni hleděl pátravým pohledem. „No dobrá,“ rozhodl se po chvíli, která jí připadala nekonečná, „povím ti to. Tvoje chyba, že ses na to zeptala.“ Znovu se krátce odmlčel. „Dělají pokusy,“ pokračoval váhavě, „aby propojili lidskou mysl a magickou podstatu mláďete. A musím dodat, že prozatím žádný člověk tenhle odporný experiment nepřežil.“

Majčin strach se zauzloval do bolavého klubka úzkosti. „A vy na to jen čučíte a nic neděláte,“ osočila jsem šotka v návalu

vzrůstající bezmoci.

„Nezapomínáš na něco?“ ohradil se trpce. „Bylo nás hodně a žili jsme tu celá staletí, než se sem nakvartýrovali mágové. A teď už je nás pouze sedm. Jdou po nás dva střelometčíci, tři lepáci, desítky magických pastí čekají, až do nich hvězdíci vkročí. Tváří v tvář skutečnému mágovi nemáme šanci. Je silnější. Navíc po nás pasou i sojky hlídačky. O orlech ani nemluví. Není snadné tu přežít.“

Mlčky sledovala, jak mizí maso v orlích žaludcích. Bála se ptát dál. Bála se vznést dotaz, zda její máma ještě žije. Bála se zjišťovat, kudy se k ní dá dostat. Možná už ji nikdy neuvidí. Ne. Teď se opravdu nedokáže ptát. Vyhlídky jsou příliš děsivé.

Pohlédla směrem k šotkovi, ale už vedle ní neseděl. Dovedl zmizet stejně záhadně jako se objevoval.

Šotek v pasti

Prohrabala pláž u jezírka a našla ještě další dva kamínky podobné tomu, který předala Torpíkovi. Co asi dovedou, vrtalo jí hlavou.

Kavka se u ní objevila pokaždé, když ji zavolala. Z hlavičky jí Majka odstranila nit, díky níž kůže pěkně srostla. Jen čupřina narušených pírek jí na hlavě vytvořila cosi jako hřebínek. Začala jí říkat Káča.

Proklimbala jedno odpoledne pod vlídným dozorem kuchaře Vařečky. Po setmění opět zamířila do známé jeskyně. Jakmile přivolala Káču, hned byla u ní.

„Je tu ještě nějaké jiné místo, odkud se dá sledovat, co dělají mágové?“ zeptala se jí.

Odpověděla zaskřehotáním. Nedalo se odhadnout, zda to znamená souhlas či nikoliv.

„Jestli takové místo existuje, zaveď mě k němu prosím,“ požádala ji.

Tentokrát byla cesta opravdu dlouhá a náročná. Ještě že má Káču jako průvodce.

Už se pomalu chystala, že to vzdá a raději se vrátí, když jí náhle zastoupil cestu Torpík.

„Tudy ne,“ přikázal a kývl bradou k jinému průlezu. „Lepáci sem připláclí novou síť. Už se tudy nedá projít.“

Kývl, aby ho následovala. Čekala ji další dlouhá nepohodlná cesta.

Zastavili v malé jeskyňce.

„Odpočiň si,“ doporučil jí Torpík. „Za chvíli se rozední a uvidíš to, co sis přála vidět. Je tu ale malý háček. Nablízku jsou mágové. Měla bys odložit svou kočičí podobu, protože by magii přeměny vycítili. Manželé Raenovi řídí celý zdejší skalní svět. Panet je prvotřídní

kouzelník a Kytuna je mimořádně vnímavá. Pokusy na orlech už se svým bratrem provádí několik let. Chce vlastnit orla, který ji bude nosit všude, kam si zamane.“

„Takže ona sama s orlem nechce splynout?“ neustále jí vrtalo hlavou, jaké plány tu mají se zajatci.

„Ani náhodou,“ ušklíbl se hvězdík. „Ona ho chce ovládat.“

Kavka tiše zaskřehotala. Torpík přikývl, ale neřekl nic.

„Chtěla bych jí taky rozumět. Nauč mě to,“ požádala ho Majka.

Poťouchle se ušklíbl: „Potřebuješ k tomu magický kámen. Však víš. Ten černý se zelenými zrníčky.“

Usmála se. „Tím se nemusíme zdržovat. Jeden mám schovaný.“

Torpík povytáhl obočí. „No dobrá. Ale co za to dáš mně?“

„Ten druhý. Mám totiž dva.“

„Souhlasím,“ odpověděl šotek podezřele rychle. Asi si bude muset dát na jeho podivné obchody pozor.

„A teď mi přelož, co povídala kavka,“ dožadovala se jeho spolupráce.

„Prý by za tři dny mělo proběhnout kouzlo splynutí.“

„Jak to ví?“

„Velice ráda poslouchá sojky. Tvrdí o nich, že patří mezi největší ptačí drbny.“

Znovu zatoužila kavce rozumět. „Kdy mě naučíš její řeč?“ zeptala se hvězdíka.

„Až se to někdy bude hodit,“ prohodil rozmarně a zmizel. Šotek jeden zatracenej, zaklela v duchu, ale věděla, že musí počkat, až se mu zachce. Nebo až bude potřebovat magický kamínek.

Požádala Káču, aby ji zavedla zpět ke kuchyni. Byla tak ospalá, že sotva pletla nohama. Jen s velkými obtížemi zakousla jednu myš a donesla ji kuchaři. Potom zalezla a prospala celý den. Byla vděčná za místo, kde ji nikdo neruší.

Možná by prospala i následující noc, kdyby ji někdo hrubě nezatahal za ocas.

„Koukej, holka, vstávat a rychle mi pojd' pomoct,“ syčel jí v hlavě naléhavý šotkův hlásek. „No tak se konečně prober a hod' sebou! Nebo bude hvězdíků zase o jednoho méně.“

Spěchal před ní, ale viditelně mu činilo potíže zůstat pro její oči viditelný a nepohybovat se rychleji než ona. Proběhli prostornou trhlinou, kterou zatím neznala a skulinou při zemi se protáhli do chodby opracované lidmi.

Po deseti krocích ji šotek zarazil a položil jí ruku na hřbet. Okamžitě spatřila, co se přihodilo. V jakési magicky světélkující síti nebo pavučině vězel vykulený šotek a bezmocně se zmítal. Odlepit se nedokázal, jen se do pavučiny zapléтал čím dál víc.

„Ťuku, přestaň jančit a nehýbej se!“ přikázal Torpík, ale Ťuk jako by ho neslyšel. Propadl panice. Náhle se zviditelnil Torpíkův obrovský batoh. Kupodivu ho vnímala i poté, co hvězdík odtáhl ruku z jejího kočičího hřbetu. Vylovil ze zavazadla kyblík s podivnou tekutinou a štětec.

„Proměň se,“ vyzval ji. Poslechla a on jí pečlivě natřel ruce onou divnou táhnoucí se hmotou. On sám si do kyblíku ponořil obě ruce. „Dotýkej se sítě jen namazanou částí těla. A hejbní sebou! Co nevidět dorazí lepák a tomu neutečeme.“

Torpík popadl Ťuka za nos a zabodl do očí lapeného šotka výhružný pohled: „Jestli sebou nepřestaneš mlít, umřeš!“

Zabralo to. Ťuk se konečně zklidnil. Po vzoru Torpíka Majka odlepovala z maličkého těla jedno vlákno po druhém. Vlákna velice pružila a bylo nutné je nesmírně opatrně pouštět, aby se zase nepřicucala. Vykulený hvězdík byl zamotaný důkladně. Jen pomalu ho vlákno po vláknu vymotávali z lepivé pasti. Byli tak zabraní do své činnosti, že je lepák překvapil.

Naštěstí neměl tolik chytrosti, aby zaútočil dřív, než nadšeně zahalekal. „Tomu říkám úlovek!“

„Uhni!“ strčil do ní Torpík, Dvě vlákna, která držela, zapružila a opět se přichytila k Ťukovi. Jak seděla na patách, nárazem

přepadla na záda. Nad ní cosi proletělo a přilepilo se ke stěně.

Torpík měl v ruce krátkou blýskavou hůlku a vyslal na lepáka kouzlo, zářivé jako malý meteor.

Lepák po nich hodil další vláknitý míč. Stihla se zkroutit, aby ji minul, ale jedno plandavé vlákno se jí přilepilo na kotník. Ostatní vlákna se rázem zachovala jako hladoví hadi a sunula se k ní. Namazanou rukou odtrhla plandající vlákno a odstrčila nebezpečné klubko mimo dosah.

Torpík mezitím vyslal další kouzlo a ona si všimla, jak se na lepákově ruce objevila druhá spálenina ve tvaru hvězdy. Vzápětí však podsaditý kouzelník udeřil šotka magií a Torpík se bezvládně skácel na záda. Nahmatala za sebou uvolněný kámen. Lepák vypadal mírně zpomalený. Nic po ní nehodil a věnoval se spáleninám. Musí si pospíšet! Doufala, že protivník nemá něco jako magický štít. Vší silou mrštila kámen. Mířila na hlavu. Věděla, že se trefí, pokud ho lepák magicky neodkloní. Vždycky zasáhla vše, na co zamířila. Díky ní občas mívala rodina k jídlu zajíce nebo koroptev.

Trefila se i tentokrát. Lepák se skácel jako podřatý. Omráčila ho, ale nejspíš nezabila. Vrhla se k síti a konečně z ní vymotala Ťuka.

„Díky,“ vzdychl ulehčeně a vytáhl svou hůlku. Na lepákově ruce se objevila třetí hvězdičková spálenina.

Odstranila nastraženou síť, ve které Ťuk vězel, a odsunula ji, abych uvolnila průchod.

„Musíme pryč, rychle pryč,“ začal zase zmatkovat Ťuk. „Lepák mohl zavolat posily.“

„Jasně,“ kývla a odtáhla Torpíka i jeho batoh ke skulině, kudy se sem dostali. Prostrčila je, jak nejdál dosáhla. Otočila se. Ťuk se ke škvíře snažil dotáhnout i lepáka.

„Proč ho tu nenecháme?“ podivila se.

„Protože by ho probudili a vykecal by jim všechno, co se tu přihodilo.“

No jasně. Dozvěděli by se nejen o hvězdících, ale i o mně, pomyslela si.

Popadla lepáka a dotáhla ho ke skulině.

„Běž dovnitř,“ vyzval ji Ťuk, „a tahej z druhé strany.“

Měl pravdu. V kočičí podobě vtáhla do bezpečí bezvládného Torpíka i jeho batoh. Následně skulinou prorvali i lepáka.

„Kdy se probere?“ strachovala se, zda ji nečeká další magický souboj.

Ukázal na tři hvězdicové spáleniny na jeho ruce. „Žádný strach! Dostali jsme ho. Neprobere se,“ v úsměvu na ni vycenil šotčí špičaté zoubky. „Leda by ho našli čarodějové,“ dodal s pokrčením ramen.

Fajn. Začala si prohlížet bezvládného Torpíka. „Nevíš, jak mu mám pomoci?“ zeptala se Ťuka, který prohledával lepákovy kapsy.

„Těžko říct. Nejspíš má na sobě přilepené ochromující kouzlo,“ houkl přes rameno a dál zkoumal čarodějův oblek. Jak je na tom jeho zachránce ho momentálně nezajímalo.

Majka vzdychla a položila si Torpíka na klín. Při doteku s jeho tělem vnímala magii jako růžová vlákna, která propojují kdeco. Podivné šedořůžové klubko objevila až v okamžiku, kdy ho převrátila na břicho. Přichytilo se k jeho zadům a vůbec se jí nelíbilo. Bála se ho dotknout. Co když se přilepí i na ni? Kdo ví, zda ochrana rukou po dvou proměnách nezmizela. Strčila ruku do šotkova batohu a zapátrala po kbelíku s ochrannou mastí. Skoro vyjekla, když jí sám skočil do ruky. Napatlala si prsty i dlaně a sáhla po šedavém klubku magie. Chovalo se podobně jako nastražená síť v chodbě.

Položila Torpíka na bok a vlákno po vláknu oddalovala klubko od jeho zad. Když zbývala poslední tři vlákna, začal se vrtět. „Ťuku, pojd' mi ho podržet,“ houkla přes rameno. Nic. Ohlédla se. Malý vykulený šotek byl pryč. Do háje!

„Káčo! Jsi tady někde? Káčo,“ zavolala a úlevou vydechla, když se kavka objevila. Strčila jí do zobáku konce Torpíkových rukávů.

„Drž ho, ať se nepřekulí,“ nařídila jí. Je skvělá, pomyslela si, když kavka poslechla.

Jakmile odtrhla poslední tři vlákna a odsunula kouli lepkavé magie z dosahu, šotek se začal ošívát a po chvílce se sám od sebe probral. V prvních okamžicích se jen zmateně rozhlížel. Pak mu pohled padl na lepáka a tři hvězdicové spáleniny na jeho ruce.

„My jsme ho dostali,“ rozzářila se jeho tvář úsměvem. „Paráda! Pověz mi, jak to bylo,“ požádal v radostném vytržení.

Nepatrně se ušklíbla. „Něco na něco,“ prohlásila. Už se poučila, jak vrtkavá je vděčnost šotků. „Nejdřív mě naučíš rozumět kavce. Taky mě vezmeš k místu, kde čarodějové uskuteční svůj pokus. A do třetice mi zjistíš, kde vězní moji mámu.“

„Ts,“ odfrkl zaraženě, „trochu moc požadavků za jedno probuzení!“

Bez úsměvu mu hleděla do očí. „Zatraceně málo požadavků za záchranu života dvou hvězdíků,“ trvala na svém. Neochotně přikývl. „Nějak moc rychle se učíš,“ zamumlal s nakyslým výrazem.

Zoufalá Majka

Seděli se šotkem proti sobě a oba byli magickými vlákny napojeni na černý kamínek se zelenými zrnky. Ta nyní zářila bílým světlem, jako by před nimi ležel úlomek oblohy s miniaturními planetami. Občas některé vlákno zezlátlo a zašimralo Majku přísunem energie. Ztratila přehled, jak dlouho Torpíkovo čarování trvá. Nakonec však vlákna potemněla a zelená zrnka z černého kamínku zmizela.

„Hotovo,“ svěřil unaveně ramena šotek.

Do myšlenek se jí vloudila trocha špatného svědomí, že svého malého společníka přinutila k aktivitám, na něž možná neměl dost sil. Ale už se stalo.

„Něco bych sezobla,“ zaskřípala kavka svým ptačím nářečím a odlétla.

„Já jsem jí rozuměla,“ nadchla ji nová magická schopnost.

„To je cirátů kvůli jednomu kouzlu,“ pohrdavě zavrtěl hlavou šotek. „Budeš rozumět všem ptákům. A dost pochybuju, že se jako kočka přes to přenesesh, když je budeš chtít ulovit.“

„Díky,“ nenechala si zkazit radost.

„Přidal jsem ti ještě jedno kouzlo,“ podíval se na ni Torpík s netypicky vážným výrazem.

„Jaké?“ znejistěla, co jí ten malý nezbeda provedl.

„Magickou čepel.“

„Prosím?“ nechápala, co tím míní.

„Jako kočka máš aspoň drápy, ale když se proměníš, býváš hloupě bezbranná.“

„Mám si z ruky udělat meč, nebo co?“ zamračila se nad představou, že se omylem po někom ožene a nevědomky ho zraní.

Šotek se zaškaredil: „Tobě se jeden nezavděčí. Na kočku se taky neproměníš jen tak zničehonic. Udělat čepel ze své ruky nejspíš

nedokážeš, na to nejsi dost magicky zdatná. Ale představit si ji na konci klacku nebo na kameni, kterým se chceš bránit, to je jiná. Někdy si to vyzkoušej, ať se pak v boji neporežeš.“

„Chceš mě zase zatáhnout do potyčky?“

Ušklíbl se. „Já? To spíš ty, ne? Jestli máš v plánu pozorovat splynutí orla a člověka, koleduješ si o potíže.“

Neochotně přikývla. „Já vím. Ale jestli se nepokusím mámu vysvobodit, do konce života mě budou trápit výčitky.“

Torpík na ni soucitně pohlédl, jako by byla postižená na duchu. „Postavit se oběma kouzelníkům a Kytuně, která je ještě zdatnější než oni, je holý nesmysl.“

„Ale máma,“ zadrhl se jí hlas ve vzlyku.

„Umřeš dřív, než se k ní dostaneš,“ ujistil ji. „Co říkáš? Potěšilo by ji, kdyby tě viděla umírat?“

Majku zaplavila deprese. „Co mám dělat? Mám se jen dívat?“

Poťukal si na čelo a zmizel.

Nezbylo jí, než jít ulovit obvyklé dvě myši a donést je kuchaři.

Dlouho přemýšlela a došla k závěru, že kouzlo, o němž se kavka zmínila, musí vidět na vlastní oči. Jestli nechce zbytek života prožít jako Vařečkova číča, je nutné, aby se dozvěděla víc. Děsila se toho, co chtějí provést s její mámou.

Strach o ni však byl větší než vidina tří kouzelníků. Poprosila Káču, aby ji s předstihem zavedla na místo, kde zdejší mágové plánují provést kouzlo přeměny.

Kavka ji doprovodila k oknu, odkud bylo možné sledovat přípravy. Právě teď byly v plném proudu. Z té podívané se jí zatajil dech. Dva muži a mladá žena tu z magických vláken přímo před jejíma kočičíma očima splétali obrovskou klec. Proč tak velikou, divila se, vždyť by se do ní vešla skoro celá chalupa. Pomáhali jim další čtyři muži v červených halenách. Také uměli kouzlit, ale podle jejího odhadu na daleko nižší úrovni.

Čarodějkou si prohlížela dlouho a důkladně. Žádné režné šaty, žádný lněný kabátec. Oblékla si vzdušnou halenu z kvalitní látky a přes ni si natáhla koženou vestu, pošítou podivnými barevnými šupinami.

Dva magové pracovali jen v košilích, ale nebylo možné přehlédnout široké opasky, vyzdobené rovněž šupinami, avšak pouze zlatými a antracitově černými.

Kytuně z dlaní tryskalo zlatavé vlákno a muži ho společnými silami proplétali do síťového vzoru. Musela chtě nechtě obdivovat jejich souhru a magickou dovednost. Jakmile dokončili práci, všichni zmizeli a nastal klid.

Proměnila se do lidské podoby, aby se mohla podrbat vzadu na krku. Vedle ní přistála Káča. „Tak copak je nového?“ jemně prstem pohladila její pírka.

„Orli zlobí. Vzali vejce. Strach o mládě. Ještě neproklubalo. Brzo proklube. Rudé vejce, orlí vůdce. Strach z kouzelníků. Strach o budoucnost vejce.“

„Zajímavé,“ zamumlala Majka, „myslela jsem, že orli a kouzelníci jsou přátelé. Proč by tu jinak ptáci zůstávali?“

„Ptáci ne dobrovolně. Ptáci obojek. Poslouchat, jinak bolest,“ vysvětlila jí Káča.

„Stejně nechápu, proč se nechali zotročit, když mohli uletět,“ vrtalo jí hlavou, jak tihle velcí divocí dravci přišli k obojkům.

„Oni ne tady domov. Oni jiný svět. Kouzelník slíbil rudé vejce. Slíbil vůdce. Slíbil návrat. Ale neplní slib. Orli zlobí.“

Nebyla z ptačího vysvětlování moudrá. Hlad ji přiměl, aby se opět proměnila v kočku a nasýtila se zdejší havětí. Usnout se jí nedařilo. S rozechvěním čekala na zítřek.

Kavka s ní nezůstala. Několikrát opakovala, že tady není bezpečí. No jasně. Nikdo to nevěděl líp než ona. Nemá žádné pořádné zbraně, v kouzlení je naprostý začátečník. Jen si prostě nemůže

pomocť a chce u toho býť. Je téměř jisté, že špatně skončí, ale odejít nedokázala. Prostě nemohla!

Venku svítalo. Slunce osvětlilo vrcholky skal. Kolem klece zmateně poletovaly sojky, avšak pomocníci mágů je nějakým způsobem odehnali.

Potom přivedli ženu. Na hlavě měla pytel a ruce před sebou spoutané. Prostrčili ji do klece a pečlivě uzavřeli vchod. Majka nemohla od zajatkyně odtrhnout oči. Žena si z hlavy strhla látku. Všechno se v Majce sevřelo láskou i hrůzou zároveň. Znamá záplava hnědých vlnitých vlasů rámovala bledou strhanou tvář. Chtělo se jí vykřiknout, rozběhnout se dolů. Kdyby právě nebyla navzdory šotčímu varování v kočičí podobě, nejspíš by se prozradila.

Máma se rozhlédla a pomocí zubů si rozvázala pouta na zápěstí. Přistoupila blíž ke zlatým vláknům klece. Zdálo se, že je pečlivě zkoumá. Jednoho se dotkla a prudce ucukla jako by se spálila.

V kleci nebylo vůbec nic. Pomalu se posadila. Majce to připomnělo chvíle, kdy se jako rodina uvelebili do trávy, aby společně posváčili ze skromných zásob. Táta nejednou zanotoval žertovnou písničku a pravil, že je nutné melodii přikusovat ke chlebu místo paštiky a uzeného. Máma se tomu pokaždé smála a předstírala, že v ruce drží obrovskou klobásu. Zavzdychala při té vzpomínce a se staženým hrdlem čekala, co se bude dít.

Jakmile se klece dotkl první sluneční paprsek, shromáždila se v její blízkosti většina pomocníků ovládajících kouzla. Byl mezi nimi dokonce i Fujara.

Náhle zaslechla orlí skřeky. Zněly rozčileně. Díky své nové schopnosti okamžitě rozeznala, co jim vadí. Orli se dožadovali: „Vraťte vejce! Dnes líhnutí. Náš vůdce! Náš!!! Dodržte sliby! Vraťte hned! Vraťte vejce! Je naše. Je našel!“ Vztek a zoufalství se mísily do zvuků bolesti, jak magičtí pomocníci krotili velké ptáky pomocí obojků. Podle toho, co slyšela, jen stěží zvládali svůj úkol.

I máma musela jejich nářek vnímat, protože se postavila a zakryla si uši dlaněmi.

Náhle do jejího zorného pole vkráčeli tři vládci zdejšího skalního útočiště. Pomocníci se klaněli a uctivě uhýbali postavám v honosných pláštích. Jako kdyby do zdejších skal zavítali mocní králové. Žena v rudém vzbuzovala strach. Muži se halili do modré a černé barvy. Na zadní části všech plášťů Majka rozeznala obdobný symbol. Kolem vyšitého znaku orla se ve spirálách obtáčely zvláštní ornamenty, možná runy. Z pohledu na tři mágy jí naskočila husí kůže. Děsila se toho, co uvidí.

„Kytuno, je čas,“ pokynul čarodějce muž v černém.

„Jsem připravena. A ty, Panete?“ odpověděla a pohlédla na něj.

„Já rovněž,“ přisvědčil a zvedl ruku. Teprve teď si všimla, že jako jediný z nich má rukavice.

Přispěchal k němu jeden z pomocníků a na polštářku opatrně nesl cosi rudého.

„Orlí vejce,“ ozvalo se za Majkou. Leknutím sebou trhla. Šotek se usadil vedle ní a zvědavě nakukoval dolů.

Nastalo ticho. Ptáci přestali naříkat. Vzduch téměř jiskřil napětím. Čarodějka rozpletla několik ok zlatavé sítě.

„Všimni si toho modrého,“ upozornil ji Torpík na třetího mága.

„Hlídá, aby se vejce nerozbilo, kdyby ta ženská byla nešikovná.“

Chtěla na šotka zaječet, že tahle ženská je její máma, ale na slova nezbyl čas.

„Chytej!“ hlasitě křikl černě oděný mág a uvolněným otvorem v síti hodil vejce směrem k zajatkyni.

Máma by nikdy nedopustila, aby její činy ohrozily rodící se život. Vejce chytila. Zdálo se, že rudá skořápka v jejích rukou praská.

„To jsem zvědavej, jestli to stihnou,“ kývl Torpík směrem k mágům, kteří se snažili co nejrychleji opravit uvolněnou síť zlatavé klece. „Koukej, jak jejich pomocníci hbitě vycouvali,“ uchechtl se šotek. „Jestli se orli naštvou, půjde tady o život.“

Dál ho neposlouchala. Kolem mámy se vytvořil ohnivý vír, divoce se roztočil a klec mu najednou byla malá. Rozrůstal se do šířky i do výšky. Z pohledu na něj bolely oči. Obrovská magická síla bojovala s klecí. Vír se odrážel od stěn a zanechával ve zlatém pletivu černé skvrny.

Mágové v černém a modrém přistoupili blíž a ihned opravovali narušenou síť. Jenže ten s modrým pláštěm nebyl dost pozorný. Vír se prudce stočil přímo k němu a dřív, než mohl zalátat poškození, propálil se přímo přes čaroděje. Muž v okamžiku shořel na popel a barevné plameny, které polykaly jeho magický plášť, spálily i zlatá vlákna klece. Ohnivý vír se prodral ven.

Muž v černém plášti se pokusil čarodějku odtáhnout do bezpečí, ale ona se mu prudce vyškubla. To, co svírala v rukou, přehodila přes ohnivě tornádo, které úplně rozervalo zbytek zlaté klece. Teprve potom ustoupila o několik kroků.

Majce se do uší zařezávaly zoufalé ptačí skřeky. Ohnivá rotace kolem její mámy začala pohasínat. Šokovaně zírala dolů. V záplavě emocí neudržela kočičí podobu. Její máma zmizela. Místo ní tu stál obrovský orel s rudými spáry. Nechtěla věřit tomu, co vidí. Kolem krku mu visel obojek. To byla zřejmě ona věc z rukou čarodějky.

Pták se pokusil vzlétnout. Byl nejistý a příliš velký. Nepodařilo se mu vylétnout nad skály. Dvakrát se neúspěšně pokusil přistát.

Potřetí se zachytil výstupku u jejich skalního okna. Majka zblízka zírala do ptačího oka. „Mami?“ vzlykla nešťastně. Pták se k ní pokusil natáhnout hlavu. Všimla si napjatého obojku, který ho táhl dolů k zemi. V její mysli se propojilo zoufalství, magie a touha pomoci. Hrana její ruky se proměnila v čepel. Naklonila se a přetřela obojek na ptačím krku.

Nevěděla, co si od toho slibuje. Možná to, že se máma promění zpátky v lidskou bytost. Doufala však marně. Pták zabral křídly a konečně se vznesl nad skalní masiv. Už neviděla, co se dělo dál,

protože neudržela rovnováhu a skutálela se po prudkém svahu dolů jako přezrálá švestka.

Ucítila palčivou bolest na zádech. Vzápětí jako by ji zpomalilo podivné kouzlo. Někdo se snažil, aby se při pádu nezabila. Do její mysli jako podprahový vjem pronikl nezřetelný šotčí hlásek: „Já ti to říkal.“

Kdosi ji dvakrát prudce nakopl do boku se slovy: „Já tě zabiju! Za tohle mi zaplatíš! Umřeš!“

Koutkem oka zahlédla, jak muž v černém plášti bere svou společnici za ruku. „Zadrž, Kytuno, je to malá čarodějka. Může se hodit, pokud seženeme další rudé vejce. Nemyslíš?“

Údy jí ztuhly a celé tělo ji přestalo poslouchat. Cizí vůle ovládla větší část její mysli i svalů. „A jsem tam, kde byla předtím moje máma,“ pokárala se v duchu. „Šotek měl pravdu. Tohle jsem vážně nedomyslela.“

Král Jakub

„To snad ne,“ zamračil se král, když večer do jeho komnaty uvedli Mlčocha, starce a kluka. „Těšil jsem se, že si dáme číši vína a budeme odpočívat.“ Vrhł vyčítavý pohled na starého přítele.

„Večer bývá jako stvořený k vyprávění příběhů,“ nedal se vyvést z rovnováhy Mlčoch a představil Jakobovi své hosty. „Než tyhle dva zavedu na audienci ke králi, vyslechni si, co prožili,“ mrkl spiklenecky okem na svého mladého přítele, který byl teď už v pohodlném domácím oděvu a ani trochu nepřipomínal vladaře.

Jakub pochopil. Dnes večer nemusí být králem, ale jen mladíkem, který si přátelsky popovídá s Mlčochovými hosty. Najednou ho to začalo bavit. Vyskočil, nalil slepému starci trochu vína a Zekovi nabídl jablečný mošt. Usadili se do křesel proti sobě.

„Povídej, Zeku,“ vyzval Mlčoch kluka, „aspoň si natrénuješ svoji řeč, než ji budeš muset přednést oficiálně.“

Chlapec se napil a spustil. Vyprávěl o mámě, o sestře, o zabitém otci, Hladových skalách i o dědovi, s nímž se vypravil na nesnadnou cestu.

„Takže tvoji mámu zajali, protože umí pracovat s magií. Tebe a sestru neprohlíželi?“ upřesňoval si průběh zásahu Jakub.

„Děti nezkoumali. Jen dospělé.“

„Říkáš Legie Zodpovědných. To by mohla být ta druhá parta, která objíždí království.“

„Druhá parta?“ zeptal se stařec.

„Ano. Vesnice měla štěstí. Tihle sice objíždějí vesnice, ale obvykle nezabíjejí ani nezapalují chalupy. Nejsou to fanatici. Jdou především po penězích.“

„Myslíte, že král moji mámu zachrání?“

„Momentálně královské vojsko pronásleduje bandu fanaticů. Za nimi zůstává mnoho mrtvých, o vypálených domech, sýpkách

a jiných škodách ani nemluvě,“ mnul si bradu Jakub.

„Takže nám nikdo nepomůže?“ schouli se Zek jako po výprasku.

„Vaše situace je komplikovaná. Než královští vojáci dokončí svůj současný úkol, než vypátrají Legii Zodpovědných a zjistí, co ti muži provedli se zajatci, uběhne spousta času...“

Mlčoch pozoroval Jakuba, jak přemýšlí. „Potřebovali bychom magickou pomoc,“ navrhl mu tiše.

Král si prohrábl vlasy a váhavě přikývl. „Zkusím někoho oslovit.“

Mlčoch se zadíval na Zeka a vyzval ho: „Je pozdě. Vezmi dědu do mého pokoje, předpokládám, že tam trefíš, a běžte oba spát.“

Jakmile chlapec s dědou opustili komnatu, král se tázavě zahleděl na přítele. „Proč chceš pomáhat právě jim?“

„Ten kluk přišel téměř o všechno. Nemá jak se uživit. S jeho povahou v sirotčinci nevydrží ani týden. Stane se z něj zloděj. Velice dobrý zloděj, podotýkám, protože má značné magické nadání.“

„A ty si myslíš, že by ho byla škoda,“ uhodl Mlčochovy myšlenky Jakub.

„Bystrá mysl, nadšení a schopnost přežít je dobrý základ pro panoše. Rád bych mu poskytl příležitost, aby dokázal, co v něm je.“

Králi bylo jasné, že jeho přítel malého Zeka už napůl adoptoval. Jak ho znal, zapojí se do akce osobně. „Už máš nějaký plán?“

„Dá se to tak říct,“ ušklíbl se uličnický Mlčoch. „Vezmu kluka s dědou na ranč U zlomené podkovy. Stejně tam máme zamluvené nějaké koně.“

„Neříkal jsi nedávno, že tam zemřel rančer?“

„Jo. Měl nehodu a nepřežil. Růža je teď na všechno sama. Nutně potřebuje někoho, komu může vařit a kdo ji trochu rozptýlí. Což ti dva vandrovní nepochybně zastanou. Taky jsou odtud Hladové skály co by kamenem dohodil. Vezmu s sebou dva zbrojné a nenápadně omrknu okolí.“

„Bud' opatrný. Než ti obstarám magického pátrače, sám nic nepodnikej,“ napomenul ho král.

„Slyším a poslouchám,“ lehce se uklonil Mlčoch, ale Jakub by na jeho slova nevsadil ani zlámaný pětník.

Dopili víno a rozloučili se. Mlčoch vyrazil zkontrolovat, zda je Zek opravdu v posteli a necourá se po hradě. U toho kluka si člověk ničím nemohl být jistý.

Mezitím král sáhl po svém zdobeném plášti a vyrazil do kuchyně. Ze spíže sebral jednu pěknou vyuzenou šunku a rezervní keramický puclák s medem. Se svou kořistí sestoupil do sklepení. Odmítl doprovod strážného a zamířil do zvláštní komory, kterou využíval jen zřídk. Odložil potraviny na rovnou kamennou desku a zapálil louč v držáku. Poté položil na desku obě své dlaně a čekal.

Nad deskou se zachvěl vzduch. Šunka i med zmizely. „Tvá oběť je přijata, králi. Ptej se,“ zavibroval vzdálený hlas orákula.

Jakubovi zacukalo v koutku úst. Rychle zahnal představu, jak někdo v mágově utajeném světě slintá nad skvěle vyuzenou šunkou a hrnkem medu. Ne, teď opravdu není čas na legraci. Musí přesvědčit mágy, aby poslali někoho na pomoc.

Odkášlal si. „Snažím se vykořenit starý zvyk, aby magicky nadaní lidé byli v mém království upalováni.“

„Oceňujeme tvou snahu, králi Jakube.“

Sám pro sebe přikývl a pokračoval. „Nyní se však objevila skupina, která mágy nevraždí, ale unáší. Sice to na první pohled vypadá lépe, ale mně se to jeví jako krajně podezřelé. Pokusíme se skupinu najít a zjistit, jaké má se zajatci úmysly. Hodila by se nám pomoc šikovného mága z vašich řad.“

Orákulum se na chvíli odmlčelo. „Není žádoucí, abychom tam u vás magicky zasahovali. Je to proti všem našim zásadám.“

Jakub se zamračil. Očekával větší vstřícnost.

„Přece nechci, abyste u nás válčili,“ ohradil se, „jde jen o lidi, co mají magické nadání. S těmi ostatními si poradíme sami. Podle mého mínění je potřeba podobné záležitosti řešit dřív, než nám přerostou přes hlavu. Pokud za únosem nadaných vězí někdo

magicky zdatný, není vyloučeno, že ho budeme muset zabít. Nebo zabije on nás.“

Orákulum mlčelo, ale chvějící se vzduch napovídal, že někdo pořád pozorně naslouchá.

„Opravdu mi nikoho na pomoc nepošlete?“ roztrpčeně se zeptal král.

„Promiň králi, tohle rozhodnutí musejí učinit a odhlasovat naši mágové na velké poradě. Pokud se rozhodneme ti pomoci, vybereme někoho vhodného. Bylo by užitečné poskytnout nám o celé situaci víc informací. V každém případě ti dáme vědět.“

Vlnění orákula se vytratilo. Jakub uhasil louč a loudal se zpátky do své komnaty. Víc informací... víc informací... Oni jsou přece mágové, rozčiloval se v duchu. Především oni by si měli ty informace obstarat! Pomalu začínal litovat, že o jejich pomoc žádal. Však on jim ještě ukáže! Vezme záležitost do vlastních rukou a to by čert na koze jezdil, kdyby si s touhle hloupou patálií neporadil!

Druhý den oznámil Mlčoch starci a Zekovi, že je s sebou vezme na ranč U zlomené podkovy, kde má král zamluvené koně pro své vojáky.

„Ale slíbil jsi nám přece audienci u krále,“ protestoval Zek.

„Jeho Veličenstvo má práce nad hlavu. A seznam lidí žádající audienci je dlouhý. Hned tak na vás nedorazí.“

Kluk se zamračil. „Věřil jsem ti,“ zamumlal dotčeně.

„Podívej, Zeku. Ten chlapík, co jsme s ním včera mluvili, se postará, aby král věděl, co máte za potíže. Momentálně můžeme udělat jen jedno. Vypravit se na ranč, kde mám práci. Čirou náhodou jeho pastviny sousedí s Hladovými skalami.“

„Vážně?“ V Zekových očích se opět rozhořely ohníčky zájmu.

„Můžeme společně prohlédnout okolí a pokusit se něco zjistit o působení Legie Zodpovědných. Co ty na to?“

„Jsem pro,“ našel Zek opět svůj úsměv.

Odjeli na ranč, přesně jak Mlčoch naplánoval. Zek si okamžitě získal srdce všech, kdo tu žili a pracovali. Majitelka Růža vřele přijala chlapce i jeho dědu, jako by patřili do její rodiny. Kluk se okamžitě začal motat kolem koní. Mlčocha kolikrát večer brněly uši, když mu Zek podrobně líčil, jak se staral o koně, co který kůň umí i na kterém mu dovolili se svézt.

Slepý Herbert vytáhl ze Zekova zavazadla lyru, trochu ji naladil a v podvečer vyrážel s Mlčochem do nejbližších šenků, kde zazpíval pár odrhovaček. Mnoho písniček neuměl a ani zpěvem příliš nevynikal. Přesto měl v nálevnách úspěch a rádi ho viděli. Mlčoch zatím naslouchal, co si lidé vyprávějí o obchodnících a ozbrojených skupinkách lapků. Zdálo se, že ve zdejším okolí nikomu neubližují. Navzdory tomu vyšlo najevo, že tudy projíždějí častěji, než by bylo potřeba. A jejich trasa pokaždé vede kolem Hladových skal. Další podezřelou okolností bylo, že o skalách nikdo nechtěl mluvit nahlas.

„Copak nikdo nic o Hladových skalách neví?“ zeptal se hostinského.

„Neznám nikoho, kdo by je znal,“ pokrčil hostinský rameny, „pár lidí už se zabilo, když se tam chtěli dostat a povídá se, že je to rejdiště šotků a nebezpečných jedovatých potvor. Není důvod tam lézt.“

Stejnou nebo podobnou odpověď dostával Mlčoch všude.

V jedné vzdálenější hospůdce však narazili na chlapíka, který uměl žonglovat, spoustu karetních triků i hrát na flétnu. Navíc byl skvělý vypravěč.

„Umíte vyprávět i pro děti?“ zeptal se ho Mlčoch.

„Jasně. Žonglér Žoli k vašim službám,“ vysekl akrobatickou poklonu.

„A co kdybyste si udělal zastávku na ranči U zlomené podkovy?“ nabídl mu Mlčoch. „Dobré jídlo i pití zajištěno.“

Žoli bez rozmýšlení přikývl. „Zítra jsem u vás,“ slíbil vesele.

Mlčoch doufal, že by mohl z chlapíka v domácím prostředí vytáhnout víc informací než v šenku.

Prokleté Hladové skály

Žonglér Žoli udělal radost nejen Zekovi, ale i několika dalším dětem, které zdejší zaměstnanci na ranč přivedli. Dokázal je rozesmát, učil je žonglovat a slíbil večerní vyprávění.

„Jakou pohádku byste rádi slyšeli?“ zeptal se těch nejmladších, když si všichni přítomní udělali po večeři pohodlí.

„O princeznách,“ žádala nejmenší holčička.

„Dej pokoj,“ odstrčil ji brácha, „víc by se hodilo něco strašidelného.“

„Znáš nějaký příběh o Hladových skalách?“ dožadoval se Zek. „Ten by určitě strašidelný byl.“

„O skalách přece nikdo nic neví,“ namítl slepý Herbert.

„Ale příběhy existují,“ usmál se Žoli a sáhl po flétně. Několik teskných trylků uvedlo jeho vyprávění.

V pradávných časech, kdy ještě ptáci byli větší než kráva, sídlil uprostřed skal moudrý kouzelník. Místo koně používal jednoho z těch obrovských ptáků. Jenže lidé se ho báli a utíkali před ním. Proto chodíval po kraji v přestrojení. Uměl žonglovat jako já, zpívat, vyprávět, prostě všechno, co lidé očekávají od cizince, který sem občas zavítá. Za domácí uzené nebo buchty léčil děti i dobytek. Chlapi si občas ťukali na hlavu, když odmítal peníze. Jednu výhodu jeho chování určitě mělo. Pro lupiče nebyl zajímavý.

Zlom nastal v okamžiku, kdy se čaroděj zamiloval. Mladá krásná vdova po mastičkáři se úspěšně živila prodejem lektvarů na krásu a věčné mládí.

Čaroděje si obtočila kolem prstu. Dovolil, aby ho zbavila plnovousu, ostříhala a oblékla do honosného oblečení. Potom se za něj provdala. Okamžitě zarazila všechny návštěvy chudáků a trvala na tom, aby si čaroděj nechal za léčení platit.

Zpočátku plnil každý její rozmar, ale časem se z něj stal zasmušilý nevlídný bručoun.

„Jsi úplně k ničemu a domů nosíš čím dál méně peněz,“ vyčítala mu.

„My jich přece víc nepotřebujeme,“ bránil se. Ale manželka do něj pořád hučela a hučela, až ho úplně otrávila.

Čaroděj stále častěji odlétal do skal, aby se vyhnul nekonečným hádkám. Jenže to se manželce nezamlouvalo. A úplně nejvíc se na něj naštvala, když se domů nevrátil celý týden.

Nechala vystrojit dva kočáry a dva povozy, naložila do nich vše potřebné a se vším služebnictvem přijela do skal.

„Podívej, můj drahý,“ řekla tónem, který zněl víc rozzlobeně, než láskyplně, „nechceš-li přebývat v mém domě, budeme tedy bydlet u tebe.“

„Oba?“ vyděšeně na ni pohlédl čaroděj a nevěřícně sledoval sloužící, jak jeho obydlí zanášejí nábytkem, koberci a dečkami.

„A k večeři bude ptačí pečínka!“ zadívala se zuřivě na manžela. „Teď už přece nikam létat nemusíš, lásko,“ dodala pomstychtivě a v jejím vítězném pohledu už nebylo po sympatiích ani stopy.

Čaroděj zděšeně pohlédl na mrtvé torzo svého ptačího přítele. Řemení a sedlo mu žena vztekle mrskla k nohám.

Tehdy se v něm cosi zlomilo. Zachvátila ho zuřivost nejvyššího stupně. Z mírného poddajného manžela se náhle vynořil rozlícený mág. Obloha se zatáhla bouřkovými mračny, skalami zaburácely ledové poryvy vichru, v němž nebylo slyšet vlastního slova. Co se nedokázalo proměnit na kámen, to se rozpadlo v prach. Služebníky proměnil na malé potměšilé šotky. „Chtěla jsi být navěky se mnou, moje milá?!“ zasyčel zuřivěji než rozdrážděná zmije, „jak je libo! Zůstaneš ptákem do konce svého života a nahradíš mi, co jsi ve své hamižnosti zničila!“ Manželce narostla orlí křídla, zobák a pařáty. Ta, jež byla ještě před chvílí krásnou ženou, se proměnila v obrovskou

orlici. „Tvým domovem se stanou skály a divočina, přesně jak jsi říkala, když ses tu objevila.“

Čarodějem nekonečně dlouho lomcovala zuřivost.

„A naši noví služebníci se postarají, aby do skal už nikdy nev kročila lidská noha. Každého, kdo by sem za tebou přišel, šotci uspí a nechají zkamenět. Zvědavce skály pohltí jako nenasytná hladová ústa,“ běsnil čaroděj tři dny a tři noci.

Od té chvíle už nikdy nevyšel ze svého úkrytu. A dobře udělal, protože lidé si šuškali o tom, že svou ženu zavraždil a nechal ji sežrat tím divným ptákem, na kterém léta. Všechny vchody do skal byly zataraseny a nikdo dodnes neví, jak dlouho ještě žil a kdy zemřel.

Od té chvíle jsou Hladové skály prokleté a spolknou každého, kdo se je pokusí prozkoumat.

Kejklíř přiložil ke rtům flétu a teskná melodie zaplavila místnost. Po posledním tónu nastalo ticho, které se nikomu nechtělo narušit.

Jako první se zavrtěla nejmenší posluchačka. „Žoli, kam se poděli ti velicí ptáci?“ zeptala se holčička. „Chtěla bych se na nějakém proletět.“

Její bratr protočil oči. „Vždyť ty spadneš i z koně. Jak by ses chtěla udržet na něčem, co létá.“

Pokrčila rameny. Neochotně v duchu uznala, že bratrův názor má něco do sebe. „No, možná by mi stačil i šotek, aby mě večer uspával,“ slevila o fous ze svých nároků.

„A ráno by z tebe byl kámen,“ strašidelně na ni vykulil oči bratr.

Vtom kdosi zprudka zabušil na vrata usedlosti. Všichni sebou trhli a zmlkli.

„Nemám rád hosty, co chodí na návštěvu pozdě večer,“ prohodil čeledín a sáhl po zbrani.

Spolu s ním se zvedli další dva chlapi a připojil se k nim i Mlčoch. Zadržel Zeka, který se rovněž hrnul ke dveřím. Kluk se na něj

zaškaredil, ale zůstal na místě. Jen se stejně jako ostatní děti snažil vykukovat z okna, aby viděl, kdo přijel.

Ve světle louče zahlédl, jak si Mlčoch s jedním návštěvníkem srdečně potřásá rukou. Trochu ho zklamalo, že nedošlo na zbraně.

Vzápětí Mlčoch přivedl hosty. V doprovodu dvou vojáků na statek dorazil bývalý Sudomilův rádce se svou vnučkou Lily.

Majitelka Růža uvítala starého muže vřelým objetím. „Zlatobýle! Jak se máš, ty starý jezevče? Myslela jsem, že už nejsi mezi živými. Ani jsi nedorazil na pohřeb mého muže.“

„Promiň, nebylo to v mých silách,“ zašeptal omluvně.

„Ále... Co je pryč, je pryč,“ mávla nad tím rukou a posadila hosta ke stolu. Za okamžik už před ním stála mísa polévky a chléb.

Zek nemohl spustit oči z Lily. Byla zhruba stejně stará jako jeho sestra, ale ostychem rozhodně netrpěla. Její černé vlasy ho fascinovaly. Nádherně jí rámovaly tvář. Uvelebila se vedle dědy, zdvořile odmítla polévku. Vzala si jen malou opečenou placku a tři sušené švestky. Zvědavě se rozhlížela, až se střetla s upřeným Zekovým pohledem. Usmála se a kývla na pozdrav. Zek jí úsměv oplatil.

„Kdo je to?“ obrátil se tiše na Mlčocha, který se ani nenamáhal návštěvníky představovat, protože je tu všichni znali.

„Zlatobýl je rádce předchozího krále. Velice moudrý muž. A ta dívka je jeho vnučka. Přijeli nám pomoci.“

„On je kouzelník?“ zaraženě zašeptal Zek. „Nevypadá na to.“

„Je velice chytrý a zkušený, což se taky počítá,“ stejně tiše poučoval svého svěřence Mlčoch. „magické schopnosti hledej u Lily.“

„A sakra!“ zhrozil se Zek. „Doufám, že neumí číst myšlenky.“

Mlčoch se zasmál. „Jestli se ti líbí, není na tom nic, co by ji mohlo urazit.“

„Jen aby,“ zamumlal rozpačitě Zek a pro jistotu sklopil zrak. Zmocnily se ho pochyby, zda jim stařík a černovlasá holka budou

v jejich pátrání něco platní. Jsou snad tihle dva to jediné, co jim král mohl poskytnout?

V zajetí

Majka pozvolna nabývala vědomí. Hlavu měla položenou v klíně léčitelky z jejich vesnice.

„Co se stalo?“ malátně se zeptala dřív, než jí do mysli doputovaly nejnovější vzpomínky.

„Holčičko moje zlatá,“ pohladila ji léčitelka po vlasech, „dějí se nepěkné věci a je mi velice líto, že jsi tady i ty.“

Dostala napít a žena jí pomohla se posadit a opřít se o dva pytle naplněné slámou, které jako jediné změkčovaly jejich do skály vydlabané obydlí.

„Aj, aj. Už si vzpomínám,“ položila si Majka dlaň na čelo, „moje máma se proměnila...“ Náhle jí oči plavaly v slzách a vzlyky otrásaly celým jejím tělem. „Je z ní...“ nedokázala doříct v záchvatu pláče.

„Jen se vyplač,“ přisedla si k ní léčitelka a objala ji kolem ramen. „Vím, co se stalo. Řekli mi to. Zdá se, že zdejší kouzelníci už v sobě nemají ani kapičku lidskosti.“

Trvalo dlouho, než se Majka uklidnila. Léčitelka jí vyprávěla o domově, o lidech, které dívka znala, a při tom ji držela za ruku. Jakmile se Majka trochu vzpamatovala, dozvěděla se, že jejich vězení je magicky zabezpečeno. Nemohly ani utéct, ani kouzlit.

Poté co vyzkoušela svoji schopnost přeměnit se do kočičí podoby a neuspěla, musela přiznat, že má léčitelka pravdu.

Jídlo jim služebníci pokládali na podlahu těsně za magickou bariéru. Nikdo se s nimi nepouštěl do hovoru, ač se o to snažily.

„Myslím, že poslouchají, co si povídáme,“ upozornila ji žena dřív, než se Majka začala svěřovat, co tady ve skalách do téhle chvíle zažila. Zklamaně přikývla.

Za dva dny si pro ni přišli. Odvedli ji do místnosti, kde čekali čarodějové. Zbyli už jen dva – Kytuna a Panet.

„Jak se jmenuješ a kolik ti je?“ zeptal se muž.

„Majka. Je mi sedmnáct.“

„Tak se podíváme, co jsi zač,“ přistoupila k ní Kytuna a ruce jí položila na spánky.

Dívka se zhroutila. Jako by jí čarodějka ostrým nožem porcovala mozek na hranolky. Jakmile dopadla na zem, prudká bolest hlavy ustala.

„Asi už ji měli v práci šotkové. Má zauzlovanou magii,“ zavrčela znechuceně čarodějka.

„Možná bude jednodušší si přátelsky promluvit a zeptat se jí, jaké má schopnosti,“ konejšivě promluvil muž a Majce nebylo jasné, jestli uklidňuje ji nebo čarodějkou. Nespádl náhodou z višně? O přátelský rozhovor je úplně zbytečné se pokoušet. Ona hodlala zamlčet vše, co umí, pokud to aspoň trochu bude v jejích silách.

„Tak povídej, děvče,“ vybídl ji Panet, „kdepak ses tu vzala?“

Majka se nadechla a pokusila se sehrát roli vyděšené venkovské holky. „Asi... asi... prostě jsem hledala mámu. Jak jen to bylo? Přijela jsem vozem s ní? Všechno mi plave jako v mlze...“ Upřela tupý pohled na čaroděje a neuhnula očima ani před jeho pátravým zrakem. Vlastně tak úplně nelhala. Nějaké vzpomínky jako by se krčily za rozmazanou mentální zdí. Mohla by je kdykoliv přivolat, ale právě teď si nepřála na ně dosáhnout. Že by se při pádu uhodila do hlavy?

„Máš pravdu. Je to divné. Prohlédni ji,“ zamračil se čaroděj.

Kytuna odtáhla dívčiny šaty, aby důkladně prozkoumala kůži. Pak odhalila její pravé rameno a natočila Majku zády ke svému společníkovi. Ten povytáhl obočí a chápavě přikývl.

„Jasně! Potkala hvězdička. Zaútočil na ni. Zajímalo by mě, proč ji zasáhl jenom jednou,“ vrtěl hlavou mág.

„Mrchy jedny mrňavý zatracený,“ vztekle zasyčela Kytuna, „Nechápu, proč je pořád nemůžeme vyhubit!“

„O tom si promluvíme jindy,“ gestem ji umlčel muž. „Ale co teď s ní? Uděláme z ní služku?“

„Blázne! Drž ji ode mě dál. Zničila všechno, co jsme tak dlouho připravovali. Mám tisíc chutí ji zabít!“

Majkou zalomcoval strach, že přijde o život hned teď a tady.

Panet si ji otočil obličejem k sobě. Pátravě se na zmatenou dívku zahleděl. „Pověz mi,“ oslovil ji vlídně, „co jsi uměla, než ses vypravila sem?“

Majka si olízla rty: „Trochu jsem vařila a umím ušít...“

„Ne!“ zarazil ji. „Ptám se na schopnosti magického rázu! Něco, co nikdo kolem tebe neuměl,“ upřesnil mág svůj požadavek.

Zamyslela se, jak by měla odpovědět. Vzpomněla si na Zeka, svého bratra. Ano. Tohle by jí možná mohlo projít. „Uměla jsem se výborně schovávat. Když jsem si přála, aby si mě nevšimli, fungovalo mi to,“ odpověděla zajímavě.

„A dál?“

„Co dál?“ schoulila se, jako by čekala, že ji bitím přinutí mluvit.

„Co jsi ještě uměla?“ vyptával se čaroděj přísně.

„Nic moc. Jen jsem mohla tajně poslouchat, o čem ostatní mluví, nebo pozorovat, co dělají,“ odpověděla víceméně popravdě.

Mág rozladěně zavrtěl hlavou. Zavolal pomocníky a nechal Majku odvést zpět do vězení k léčitelce. Kdyby Kytuna tak nevyšlovala, pomyslel si, mohli jsme ji zaměstnat jako služku. Na rozdíl od své manželky byl trpělivý. Už selhalo vícero pokusů o vytvoření silného ptáka, který se dá osedlat a ovládat. I nyní byl přesvědčen, že úspěch mají na dosah. Zdálo se mu, že jejich nová zajatkyně je přiměřeně magicky zdatná a zároveň i dostatečně pokorná, aby ji využili k dalšímu pokusu. Jen bylo mrzuté, že jim Pantukanův krvavý chrám poskytoval vhodná orlí vejce jen velice vzácně.

Mrzela ho i smrt manželčina bratra, který léta básnil o utajeném magickém světě. Věřil, že jednou uspějí a osedlají si sopečného orla z rudého vejce. Tím získají moc skákat ze světa na svět. Už nebudou muset dolovat magické stříbro a měnit ho u mnichů za vejce. Odmítal říct, od koho získal starý pergamen, kde byl návod,

jak ptáka stvořit a ovládnout. Prý už se to někomu podařilo. Bohužel v návodu chyběly důležité detaily, kvůli nimž se už párkrát magická proměna nepodařila.

Rudá vejce se objevovala jen velmi vzácně. Ta obyčejná byla k ničemu. Většinu jich posílali do kuchyně. Vylíhnutí orli neposlouchali, dali se zkrotit jen za pomoci obojků s bolestivými výboji. Jediná činnost, ke které se hodili, bylo sezení na vejcích. Krotit je a krmit nebyla žádná zábava.

Po švagrově smrti jim zdatný mág bude chybět. Přemýšlel, který z učňů by ho mohl alespoň částečně nahradit. Nechá Kytunu, aby někoho vybrala ona. To by jí mohlo spravit náladu.

Mezitím Majka dorazila zpátky k léčitelce. Oddechla si. Začalo jí vrtat hlavou, co jí ten nevypočitatelný šotek provedl.

Jakmile osaměly, požádala ženu, aby zkontrolovala její záda.

„Co se ti přihodilo?“ zhrozila se léčitelka, když prohmatávala její rameno. „Vypadá to jako hvězdicovitá spálenina kůže. Ani ti ji nemohu přeléčit, protože mé schopnosti tady zablokovali.“

„Stejně by se asi vyléčit nedala,“ vzdychla dívka a chystala se proklít šotka do desátého kolena. Potom jí náhle došlo, že ji vlastně šotkův zásah částečně chrání. Mágové si nedokázali přecíst její mysl. Pořád má naději, že by se jí mohlo podařit utéct.

Snad by pomohlo, kdyby se vzdálila z oblasti, kterou mágové zaclonili před magií. Musí využít okamžiku, kdy ji povedou k dalšímu výslechu nebo někam jinam. Pokud nebudou nablízku Panet nebo Kytuna, mohla by nějakým manévrem narušit pozornost stráží a bleskově se proměnit. Budou-li její kočičí tlapky dost rychlé a poblíž nějaká šikovní malá schovávačka... Vlastně už tady ve skalách nemá co dělat. Pokazila, co jen mohla. Mámě nepomohla a Zekovi s tátou je potřeba povědět, co všechno viděla. Rozhodně musí utéct! Důkladně se zamyslela. Všechno závisí na tom, jakým způsobem ji odřízli od magie a zda se jí ve správnou dobu a na nějakém šikovném místě podaří uskutečnit proměnu.

Rozhovor s učitelem

Čarodějka Lily měla na utajeném magickém světě mnoho zájmů. V přestrojení se dokázala vloudit na nejrůznější místa nebo akce.

Pravidelně si hrála na starého poustevníka s dlouhým bílým vousem, ke kterému občas chodili pro radu obyčejní lidé.

„Rozdávat holkám nápoje lásky a staříkům mazání na bolavá kolena, to tě přece nemůže bavit,“ vrtěl hlavou nad její zálibou učitel magie Lokan.

„Já přece žádné nápoje lásky nemíchám. Vždyť jsou k ničemu!“ bránila se mladá čarodějka.

„Vážně?“ zpytavě se na ni zadíval Lokan. „A copak tak často kutíš v naší laboratoři?“

„Každou bláznivě zamilovanou holku vyslechnu, pohostím a do pití jí přidám pár extra kapek selského rozumu. A když to nepomůže, dostane kouzlenou voňavku s návodem, jak ji použít.“

Lokan pobaveně zdvihl obočí. „Prozradíš mi návod?“ nedokázal potlačit zvědavost.

Lily se rozpustile zazubila. „Každé holce říkám, aby se pořádně navoněla, až si bude vybírat ženicha. Každý kluk nebo chlap, který se od ní odtáhne, je pro manželství nevhodný. Pokud se však na ni usměje a bude si chtít povídat nebo tancovat, stojí za pozornost.“

„Poslyš,“ zarazil se učitel, „opravdu ta voňavka chlapům voní?“

„No, jak bych to řekla... nijak zvlášť,“ pokrčila rameny Lily, „rozhodně méně než pivo nebo buchty. Ale těm, kterým je holka sympatická, to nevadí.“

„Ty máš tedy nápady,“ vrtěl hlavou učitel. „Tak už se posad. A konečně mi prozrad, co tě sem přivedlo.“

Lily usedla naproti svému učiteli a zvažněla. „Chtěla jsem tě požádat, aby rada kouzelníků vyhlásila nad územím sopečných orlů tabu.“

„Tabu? Není to přehnané? Děje se tam něco, o čem nevíme?“

Dívka vzdychla. „Ptáci jsou neklidní. Mají novou vůdčí orlici. A ta se k lidem chová krajně nepřátelsky.“

„Není divu,“ přikývl mág, „pořád se jim tam courají hledači rudého vejce.“

„No právě,“ zaškaredila se Lily. „Uctívači Pantukanovy vyšší cesty tlačí na krále, aby jim zase nějaké sehnal.“

„Vážně?“

„Jo.“

„To by mě zajímalo, na co ta vejce v chrámu potřebují,“ podíval se mág tázavě na svou žačku.

„Mě taky. Zrovna tohle se mi vypátrat nepodařilo,“ omluvně pokrčila rameny Lily. „Dokonce jsem se vloudila na jednu jejich bohoslužbu. Vejce tam sice mají, ale jedná se pouze o dřevěnou napodobeninu. Víc nevím.“

Mág si promnul vousy na bradě. „Podívej, Lily, tvoji žádost mohu radě mágů přednést, ale podle mě neprojde. Sopeční orli jsou schopni se ubránit sami. Pokud na svém území někoho zabijí, je to jejich právo a my nic řešit nebudeme.“

Dívka se zamračila. „Jen za poslední týden byli čtyři lidé těžce zranění a tři ptáky hledači zabili. To vše za jeden jediný týden. Kolik mrtvých ptáků a lidí je potřeba, abychom zasáhli?!“

Tvrdě hleděla do očí staršího mága rozhodnutá neuhnout očima. Lokan jí mlčky pohled vracel a přemýšlel. Dospěl k názoru, že dívka zřejmě odhadla situaci správně. Sopečných orlů nebylo tolik, aby mohli dovolit jejich zabíjení. Vyhlášení tabu nad jejich hnízdištěm by možná hledače úplně neodradilo, ale určitě by ptákům zajistilo víc klidu. V každém případě musí někoho pověřit dohledem. Dívčino svědectví nebude radě mágů stačit. Budou požadovat víc informací, než potvrdí nebo zamítnou její návrh.

„Dobrá,“ neznatelně přikývl, „předložím tvou žádost na nejbližším shromáždění. A do ohrožené oblasti ihned vyšlu nestranného

pozorovatele.“

„Bezva,“ rozzářila se Lily. „Já se hlásím.“

„Nepřipadá v úvahu,“ mág přísně zchladil její nadšení.

„Ale já znám poměry u hnízdiště nejlépe,“ oponovala mu.

„Mágové si tvé postřehy jistě rádi poslechnou. Ale teď mám pro tebe jiný úkol.“

„Jenže...“ Lily se zarazila. Chtěla hlasitě protestovat. Měla v hlavě pár nápadů, jak zklidnit ptáky a zároveň odradit lidi, co k nim lezou. Jenomže teď se Lokan postará, aby se ke hnízdišti nedostala. Naštvalo ji to, i když chápala, že se o ni učitel bojí. A asi by se o ni bál ještě víc, kdyby zahlédl tu velikou vůdčí orlici, co málem zabila tři hledače.

„Ano? Copak jsi chtěla říct?“

V Lokanově řečnické otázce vytušila pokárání. Jistě, učiteli se neodmlouvá. Měla by si vážit toho, že ji vyslechl a vyšel jí vstříc. I ona by se měla zachovat podobně, aby o ní neříkali, že je hloupá rozmazlená holka. Nadechla se a potlačila emoce.

„Jen jsem zvědavá, jaký úkol pro mě máš.“

Mág se souhlasně usmál. „Jedná se o Sudomilovo království. Víím, že jsi tam vyrůstala. Král Jakub požádal o pomoc. Jedná se o záležitost, v níž figurují magicky nadaní jedinci. Jsi ochotná se toho ujmout?“

„Ano. Trochu to tam znám,“ přikývla, „ráda králi pomůžu.“

„Výborně. Rada mágů tvoji misi schválila, takže ráno můžeš vyrazit. Ale pozor. Znáš pravidla. Žádné zásahy proti lidem, co nemají magii. Chovej se ohleduplně a nenápadně. Není žádoucí, aby lidé v království znovu zatoužili upalovat kouzelníky. Rozumíš?“

„Ano. Pustíš mě tam samotnou?“

Učitel k ní naklonil hlavu blíž. „Pověz Lily. Koho by sis nejraději s sebou vybrala ty?“

„Mého dědu Zlatobýla,“ vyhrkla okamžitě.

„Toho, co mu tady říkáme Rulík?“

Přikývla.

„Ale když ho odvedeš na hrad, už se sem nebude moct vrátit se svými vzpomínkami. Uvědomuješ si to?“

Znovu přikývla. „Víš přece, že Sudomil, kvůli kterému do našeho světa přišel, se oženil a děda teď zůstal sám. Stýská se mu po Jakubovi a jeho sestře.“

Mágovy oči ztvrdly. „Cože?! Stýská se mu?!“

Lily si zděšeně přikryla pusou a zdálo se, že se na své židli scvrkla a je připravena zalézt pod stůl. Uvědomila si svou chybu. Prořekla se.

Mág se vztyčil a hrozivě se nad ni naklonil. „Tajně jsi zasáhla do jeho paměti!“

„Chtěla jsem, aby si mě pamatoval. Je to přece můj děda,“ ústa se ji zkrabatila do vzlyku.

„Pořád porušuješ pravidla! Měl bych tě nahlásit!“ Lokanova předsunutá brada vyjadřovala míru vzteku, který s ním lomcoval.

Lily se choulila za stolem a po tvářích jí stékaly slzy.

„Jak tě mohu poslat na misi, když na tebe není spolehnutí?!“ dál hřímal a spaloval svou žákyni očima. Po chvilce však klesl zpět na svou židli. Zavládlo mrazivé napjaté ticho.

Lily si nedovolila ani pípnout. Jsem v háji, pomyslela si, když Lokan i nadále zarytě mlčel a jen ji rozhněvaně pozoroval. Až doted byl mimořádně shovívavý a mnohokrát přivřel oči nad jejími nápady. Věřila svému učiteli a on věřil jí. Pokaždé přece jednala v dobré víře, že svými zásahy někomu prospěje. Lokanova vlídná napomenutí brala na lehkou váhu. Tentokrát však šlápla vedle. Narušila pravidla hlavně kvůli sobě, aby se cítila líp.

„Omlouvám se. Nebylo to správné,“ zašeptala do ticha. „Už nic podobného neudělám,“ dodala, když mág nereagoval.

Konečně Lokan v duchu probral všechny možnosti, jak dívku potrestat. Zvážil důsledky každého možného kroku a došel k názoru, že jí poskytne ještě jednu šanci se napravit. Byla chytrá,

toužila pomáhat, bylo by škoda jí zničit budoucnost. Dokáže se ale poučit ze svých chyb? Nebyl si jistý.

„Souhlasím,“ pokusil se promluvit neutrálním tónem. „Zítra vyrazíš do Sudomilova království se Zlatobýlem. Trvám však na tom, že už nikdo nikdy nebude zasahovat do jeho vzpomínek a že tvůj děda už v Sudomilově království zůstane napořád. Tím se vyřeší tvé nejzávažnější porušení našich zásad. Ovšem počítej s tím, že nebudu krýt ani jediné další pochybení, kterého se na své misi dopustíš. Jestli mě zklameš, odmítnu tě učit a nechám radu, aby ona rozhodla o tvém dalším osudu. Rozumíme si?“

„Ano, učiteli,“ zasvitlo Lily v očích světélko naděje, „pokusím se být vzorná.“

Lokan potlačil chuť se usmát a přísně dodal: „To bych ti rozhodně doporučoval.“

Pátrání

Lily pozorně vyslechla Zekův příběh. „No, kolo osudu tě pěkně převálcovalo,“ kývla, když skončil. „Pokusím se zdejší klubko záhad rozmotat. Ale moc si od toho neslibuj. Není jisté, zda ještě někdo z tvé rodiny žije. Udělám vše, co bude v mých silách. Víc ti zatím slíbit nemohu.“

Zek zasmušile přikývl. Víc od té holky ani nečekal. Ocenil, že ho nezačala litovat a ihned se vrhla na vymyšlení plánu.

„Potřebuji projet celou cestu kolem hladových skal, takže si osedláme koně. Mlčochu, ty s sebou připrav věci na přespání, kdybychom se nestihli do večera vrátit na ranč. Doprovodíš mě ty, Zek a čeledín Jíra s nákladním valachem.“

„Tvůj děda s námi nepojede?“ ohlédl se Zek po Zlatobýlovi, který zatím jen mlčky poslouchal.

„Ne,“ usmála se Lily a spiklenecky na rádce mrkla. „Má v úmyslu s tvým dědou a Žolím znovu navštívit nejbližší šenky a obchodníky.“

„K čemu to bude? Nic nevědí. Všude už jsme byli nejmíň dvakrát,“ namítl chlapec.

„Uvidíme,“ pokrčila Lily rameny. „Když nic nezjistí, aspoň si dají pivo nebo utopence, aby kvůli nim Růža nemusela vařit.“

Mlčoch rychle přichystal vše potřebné a za půl hodiny už vyráželi k Hladovým skalám.

Po cestě si Lily povídat nechtěla. „Musím se soustředit, abych nepřehlédla stopy po magické nebo násilné aktivitě,“ vysvětlila Zekovi. Několikrát se zastavili a čarodějka zkoumala terén podrobněji. Na jejich tázavé pohledy však odpovídala jen zavrtěním hlavou.

Odpoledne však Lily na jednom místě odbočila z cesty do lesa a zastavila, až když se přes mlází nedalo dál projet.

„Myslím, že jsem objevila vchod do Hladových skal,“ oznámila tiše, když sesedli. Vylovila z jedné brašny tenký třpytivě průsvitný plášť. Hodila si ho přes ramena.

Zek měl nutkání se otočit a koukat jinam. Překonal ho a přistoupil k čarodějce o krok blíž. „Půjdu to prozkoumat s tebou,“ prohlásil, „umím se dobře skrývat.“

„Věřím ti. Ale nemáš cvičený magický zrak a navíc ti kručí v břiše. Určitě bys mě tím zvukem prozradil. Než se vrátím, najezte se. Pak pojedeme dál.“

Zek se zamračil. „Nepodíváme se dovnitř?“

„Dokud nevíme, na kolik čarodějů tam můžeme narazit, budeme se držet z dohledu. Nezapomeň, že jsme jen průzkumná skupinka, ne útočná.“

Chlapec polkl další otázky a uznal, že má Lily pravdu. Ostatně i Mlčoch jí bez námitek vyhověl a potichu začal vybalovat jídlo.

V okamžiku, kdy se Zek začal nudit, se Lily vrátila. Přitiskla prst na rty, čímž zarazila na vzduch se deroucí otázky. Zhltla svůj díl jídla a dala pokyn k odjezdu.

Pokračovali mlčky po cestě kolem Hladových skal. V místě, kde se upravená cesta odklonila od nepřístupného skalního masivu, se zastavili. Stmívalo se, proto Mlčoch vybral dobře ukryté tábořiště, kde hodlali přenocovat. Lily nedovolila rozdělat oheň, ačkoliv Zek nespokojeně brblal.

„Nikoho jsme nepotkali, nikde se nehnul ani lísteček, nechápu, proč si nemůžeme uvařit aspoň polévku.“

Lily se na něj káravě podívala. „Copak necítíš, že tu není všechno, jak má být?“

„Ničeho jsem si nevšiml,“ zaraženě se rozhlédl Zek.

„Skoro žádný hmyz, žádní ptáci, mnohačetné otisky kopyt na cestě,“ broukl nevzrušeně Mlčoch.

„Vidíš?“ pozdvihla jedno obočí Lily. „Přitom on žádné magické schopnosti nemá a i tak postřehl, co je v nepořádku. Ty jen spoléháš

na nás a sám se pořádně kolem sebe ani nepodíváš.“

Zeka naštvalo, že má pravdu. Zamračil se na ni a šel si lehnout kousek dál. Mlčoch si s Jírou domluvil, kdo kdy bude mít hlídku a rovněž se uvelebil ke spánku.

Objevil se první náznak svítání, když Zeka probudil tlumený skřek. Vyhrabal se z pokrývek a zahleděl se k místu, kde hlídkoval Mlčoch. Nikoho nespatriil. Zaslechl koně. Byli neklidní. Plížil se směrem k nim. Jíra už byl u nich a snažil se je uklidnit. Obezřetně se rozhlížel.

Zek změnil směr. Hledal původce podivného skřeku. Cosi se ozvalo nad ním. Vtom ho popadla silná ruka a zatáhla ho hlouběji do křoví. Mlčoch ukázal vzhůru.

Poslušně upřel pohled naznačeným směrem. Proti světlaící obloze spatřil podivný stín nahoře na skále. Stín se pohnul, pootočil a chlapec rozeznal ptačí hlavu s ostrým zobanem.

Koně se stále pokoušeli vyškubnout a utéct. Pták natáhl zobák směrem k nim. Roztáhl křídla, odrazil se a zaútočil.

Mlčoch vystartoval s oštěpem v ruce, ale byl pomalý. Pták přistál na plácku u koní. Ti se splášili a utrhli z úvazu. Jíra práskl bičem a na poslední chvíli odklonil hrozivý zohan. Bič se mu ale do něčeho zapletl a hrozilo, že mu ho obrovský pták vyrve z ruky. Jíra držadlo uchopil oběma rukama a prudce trhl.

Cosi prasklo a on se skácel na záda. To už dorazil Mlčoch a oštěpem bránil posledního koně, kterému se nedařilo utrhnout. Lesem prolétla ohnivá jiskra a trefila ptáka do krku. To už i na něj bylo moc. Zamával křídly, až přítomné málem srazil k zemi. Hlasitý skřek jim zadrnčel v uších a pták zmizel nad skalami.

Jíra se vyhrabal na nohy a začal uklidňovat vyděšené zvíře.

„Podej mi bič,“ houkl na vykuleného Zeka.

Chlapec se stále nemohl vzpamatovat ze setkání s neobvyklým tvorem. Sebral bič i cosi, co do něj bylo zamotané.

„Co to je?“ prohlížel si podivný přetržený pásek.

Lily, která se k nim mezitím připojila, se po předmětu natáhla. Zek jí ho podal. Pečlivě ho zkoumala ze všech stran.

„Přiznám se, že z toho nejsem moudrá. Naskakuje mi husí kůže, protože z pásku čiší magie bolesti.“

„Nikdy jsem podobného ptáka neviděl,“ vrtěl hlavou Jíra.

„Neměli by tady žít,“ mračila se čarodějka, „vůbec nechápu, kde se tady sopečný orel bere.“

„Ale v té báji, co vykládal Žoli, se obrovský pták vyskytoval,“ namítl Zek.

„Taky tam byl naštvanej čaroděj,“ připomněl Mlčoch.

„Musím se poohlédnout po našich koních,“ smotal svůj bič Jíra a tázavě pohlédl na Lily.

„A já se potřebuji podívat dovnitř do skal, protože tohle obcházení k ničemu nevede. Než najdeš naše koně, pokusím se vypátrat, co nebo kdo se tam skrývá.“

„Samotnou tě nepustím,“ zavrčel Mlčoch a začal si kontrolovat zbraně. „A Zek by mezitím mohl sbalit tábořiště.“

„Tak jo. Jdu na to,“ houkl Jíra a osedlal si neklidného koně.

Zek neřekl nic. Začal skládat příkrývky a koutkem oka neustále pošilhával po čarodějce a Mlčochovi. Trochu mu vadilo, že nepadlo ani slovo o snídani. No nic, však to vydrží. Jen aby nepropásl, až Lily vyrazí do skal. O tohle rozhodně nehodlal přijít.

Jakmile se Mlčoch s dívkou ztratili z jeho dohledu, rychle shrábl zbylé deky na jednu hromadu a vyrazil za nimi. Udržoval si odstup, aby ho nezahlédli a neposlali zpátky.

Zanedlouho se dostali k místu, kde Lily odhalila dveře do skal. Zek nasadil svou skrývací taktiku, jak nejlépe dovedl. Zkrátil odstup, aby stihl dovnitř proběhnout s nimi, až bude magický vstup otevřen. Tichoučkými kroky se plížil kupředu.

Magie, kterou Lily použila na neviditelný průchod, Zeka téměř oslepila. Sice pořádně neviděl, přesto vyrazil prudce kupředu a do skal vpadl téměř zároveň s Lily a Mlčochem.

Hvězdíkův dárek

Majka a léčitelka jen těžko hledaly něco, co by jim ukrátilo dlouhé dny i noci. Rozeznat den a noc mohly jen podle mdlého přívitu ze vstupního otvoru a podle jídla, které jim neznámé ruce přistrčily přes magickou bariéru. Každé tři dny je jejich strážci uspali a když se uvězněné probudily, jejich skalní cela byla čistá a všechno nádobí pryč.

„Mám pocit,“ prohlásila Majka, „že ve dne spím a jen v noci se ve snu dostanu ven a žiju.“

„Měla jsi dnes příjemný sen?“ zajímala se léčitelka.

„Spíš děsivý,“ vzdychla dívka. „Chci se probudit, a když se proberu, vzpomenu si, kde jsem, a toužím znovu usnout. A tohle se opakuje pořád dokola celou noc. Jak to děláš, aby ses tu nezbláznila?“

Žena dívku utěšovala i povzbuzovala, ale příliš to nezabíralo.

Jednou v noci však Majku nevzbudil sen, ale ruka léčitelky.

„Co je? Co se stalo?“ zareagovala polekaně dívka.

„Pst,“ naznačila žena, aby se ztišila.

Majka se posadila.

„Slyšíš? Venku povykují ptáci. Něco je rozrušilo,“ zašeptala léčitelka. Pak do dívčiny ruky vtiskla cosi malého. Poté téměř přiložila rty na její ucho a slova nebyla hlasitější než pištění komára. „Tohle sem vlétlo přes magickou bariéru. Nevím, co to je, ale jsem si téměř jistá, že je to určeno do tvé ruky. Nahlas o tom nemluv.“ Pak se o kousek odtáhla a o něco hlasitěji zašeptala: „To by mě zajímalo, co se s těmi ptáky děje.“

Majka pochopila a podobně tiše odpověděla: „Jako by křičeli pryč, pryč, odleť pryč. Asi je něco polekalo.“

„Co by asi tak mohlo tyhle přerostlé orly polekat?“

„Nevím,“ odpověděla dívka a zvědavě ohmatávala předmět, který jí do dlaně vtiskla léčitelka. Prsty jí prozradily, že se jedná o maličkou kovovou hvězdu, připevněnou na řemínku. Byl tak dlouhý, že si ho mohla přetáhnout přes hlavu. Okamžitě tak učinila.

Jediný, kdo jí mohl něco podobného doručit, byl šotek. Jenže návod k použití přiložit nemohl. Musí sama přijít na to, jak jí předmět může posloužit.

Jako první vyzkoušela, zda jí neumožní proměnu do kočičí podoby. Ne. Natolik mocný nebyl. Zapudila pocit zklamání. Možná má jen ochranné vlastnosti. Ale šotek přece musí vědět, že každé tři dny jejich cela projde důkladnou kontrolou. Nedokázala si představit, kam by šperk ukryla, aby ho mágové nenašli. Ne. Tohle také ne. Co ještě zbývá za možnosti? Magická bariéra u jejich cely?

„Pořád se jim nedaří ptáky uklidnit,“ pronesla léčitelka.

Majka její obrys zahlédla u vchodu, kde náznak světla napovídal, že svítá. Došla k ní a natáhla ruku k místu, kam je bariéra pokaždé odmítala pustit. Ruka prošla.

Léčitelka ji o kousek postrčila. Majka se na ni ohlédla. Žena ji povzbudila pohledem a gestem jí naznačila, ať jde. A ať si pospíší.

Poslechla. Pamatovala si, kudy ji vedli k výslechu. Ven to nebylo daleko. Ještě mine dvě křižovatky chodeb a... Zaslechla kroky. Co teď?! Pocítila v sobě vzrůstající paniku. Téměř automaticky sáhla po proměně a jupí! Ono to jde!

Na poslední chvíli zalezla do skalního výklenku za velkou odloženou bednou. Ozvaly se hlasy. Poznala je. Srst na hřbetě se jí vztyčila a potlačila zuřivé kočičí zasyčení.

„Ve skladu máme jen dva rezervní obojky, snad to bude stačit,“ pronesl mužský hlas.

„Musíme je zkontrolovat, už tam jsou dlouho,“ nevrle podotkla Kytuna.

Majčiny kočičí uši zaslechly štrachání.

„Vypadají v pořádku. Stejně nechápu, k čemu je šotkům takové pozdvižení. Ty tomu rozumíš?“

Panetův hlas sice odpověděl tiše, ale kočičí sluch Majce umožnil slova rozeznat. „Nápady šotků nemají logiku. Osvobodit ptáky jim k ničemu není. Prostě nám jenom chtějí škodit.“

„Jen aby,“ zavrčela Kytuna. „Mám nepříjemný pocit, že nám cosi uniká. Chystají něco, o čem nevíme.“

Majka se přikrčila a použila Zekův fígl. V duchu si několikrát opakovala: „Nejsem tady, nikdo nic nevidí, je tu jen čistý vzduch.“

Kroky přecházely kolem bedny, za níž se skrývala.

„Naskakuje mi husí kůže, když tě slyším takhle mluvit,“ ozval se Panet. „Ale osvobodil se jen jeden pták a obojek nepraskl úplně. Dokud ho má na krku, nikam daleko neodletí. Až se rozední, najdeme ho a přivedeme zpátky.“

Majka se zatetelila radostí. Zdatnější kouzelníci vyrazí do terénu. Má příležitost se nepozorovaně vrátit do skalního labyrintu. Zbývá jen poděkovat šotkovi a urychleně opustit tohle prokleté místo. Jestli se jí podaří uniknout, zkusí doma vyburcovat vesničany k záchranné výpravě. Léčitelku přece mají rádi všichni, kterým tak nezištně pomáhala. Majce se do žil vlila vlna naděje.

Chodba ztichla. Citlivá kočičí ouška neslyšela nic podezřelého. Rozběhla se ven. Rozednívalo se. Potíž byla, že v téhle části skal se zdaleka tak dobře nevyznala, jako v okolí kuchyně.

Musí být opatrná. Majka využívala každou prohlubeň ve skalní stěně, každý kousek stínu, aby nenápadně pozorovala chování čarodějů. Nehodlali strpět, aby jeden z obřích ptáků opustil Hladové skály. Vyčkávala, až se za ním pustí. Přála si, aby orla nechytili.

Panet svolal všechny pomocníky a učně.

Asi probírají strategii odchycení, pomyslela si, protože se skrývala příliš daleko, než aby slyšela, o čem hovoří. Několik pomocníků pomáhalo Kytuně připravit síť, luky a zásobu šípů.

Právě si vybavení začali rovnat do vaků na zádech, když je zarazil kouzelníkův rozkaz.

„Stop,“ zařval, aby ho nikdo nepřeslechl. „Všichni se okamžitě přesuňte na nádvoří u vchodu. Učňové ke mně!“

Majka využila všeobecného zmatku a přeběhla do úkrytu blíž k čarodějům. Věděla, že riskuje a měla by raději zmizet ve známém labyrintu, ale zvědavost jí nedala. Konečně byla v doslechu.

„Jak to mám sakra vědět?“ rozčiloval se Panet tváří v tvář Kytuně. „Prostě se nějak zbavil obojku, takže musíme změnit plán. A to hodně rychle, než uletí úplně.“

„Cítím ho, je někde blízko,“ přikývla čarodějka.

Panet se obrátil k učňům. „Vy dva dovedete na plac u kuchyně Šedoperku. Ta uprchlá orlice ji vyseděla. Její nárek by měl toho zatraceného ptáka přivolat. Ostatní se připraví poblíž s odchyťovou sítí. Mějte po ruce i zbraně, nezapomeňte na ochranné amulety. Obávám se, že se naše akce bez násilí neobejde.“

„Musíme ji zkrotit za každou cenu.“ Hlas Kytuny zněl naléhavě. „A pokud nebude jiná možnost, zabijte ji,“ rozkázala tvrdě. „Ptáků máme dost.“

Majka pochopila, že se musí přemístit. Stáhla se do známých skalních prostor a pádila směrem ke kuchyni. Za nic na světě si nechtěla nechat ujít zážitek s odchytem nespoutané orlice. Zdravý rozum jí sice nešeptával, že lepší příležitost k opuštění skalního útočiště se naskytne jen těžko, ale zvědavost byla mnohem silnější.

Na nádvoří před kuchyní bylo živo. Pomocníci čarodějů roztahovali síť, zaháněli služebnictvo do bezpečných úkrytů a chystali si k ruce zbraně.

Majka se chtěla protáhnout k místu, kde lépe uvidí, když vtom ji popadly silné ruce. Zasyčela a stočila se k obraně.

Ozval se známý hlas. „Rád tě vidím. Kdepak ses toulala, moje milá?“ Poznala kuchaře, proto rychle zatáhla drápky, aby mu neublížila. Přece jen to byl její ochránce a dobrodinec.

„Copak se stalo? Někdo ti ublížil?“ Starostlivě prohlížel její kočičí tělíčko. „Jestli ano, zasyč na něj a já mu obrátím hlavu kousavým dozadu.“

Nakonec nezbylo Majce nic jiného, než se mu uvelebit v náruči. Vlastně to nebyla špatná pozice. Kuchař byl zřejmě stejně zvědavý jako ona. Díky jeho mohutné postavě měla skvělý výhled na celý prostor, v němž se měla akce kouzelníků odehrávat.

Volání o pomoc

Dva učňové právě přiváděli ptáka. Obojkem měl provlečený řetěz, který ho nutil k pohybu. Orel sebou nespokojeně škulbl. Obojek modře zasvětélkoval a bolestivý skřek dívce napověděl, jak moc bolí tento způsob magického potrestání.

Objevil se Panet, ozbrojený vším, co jeho opasek unesl. Na to, že je čaroděj, pomyslela si Majka, až příliš miluje zbraně.

„Připoutejte ho,“ nařídil mladíkům, kteří svírali řetěz. Poslechli a ukotvili konce do kovových úchytů ve skále. Orel nespokojeně přešlapoval, protože nemohl pořádně zdvihnout hlavu. Obojek mu ji táhl k zemi. Dívka nechápala, k čemu se chystají.

Na plac dorazila Kytuna. Ve svém slavnostním plášti působila majestátně. Svírala mimořádně dlouhý oštěp. Majce se zježila srst za krkem. Při pohledu na vyšňořenou čarodějkou potlačila zuřivé zasyčení.

Chtě nechtě vnímala ptačí obavy. Každým skřekem pták žádal: „Pustte mě, chci pryč, chci odletět, chci svobodu...“ Neměl v sobě agresivity, ani co by se za nehet vešlo. Vlastně to bylo sotva odrostlé mládě.

„Připravte se!“ zahalekal čaroděj na přítomné. „Můžeš začít,“ mávl na svou ženu.

Kytuna přistoupila blíž k připoutanému orlovi, ale dávala si dobrý pozor, aby se neocitla v dosahu jeho ostrého zobáku. Prudce bodla kopím jednou, podruhé, potřetí. Na ptačí hrudi se objevila krev.

Orel se zuřivě snažil uvolnit. Jeho nářek se tříštil ozvěnou ve skalách. Kdyby Majka právě teď neměla tlapky, zacpala by si uši, aby utlumila zoufalé ptačí volání o pomoc.

Výboje obojku na ptačím krku zastavily další pokusy zpřetrhat pouta. Křik však byl o to hlasitější.

Shora ze skal se ozýval velice podobný křik. Stejně jako mládě se dožadoval něčí pomoci. Majce vrtalo hlavou, koho asi volá osvobozený orel. Zdejší ptáci v obojcích se přece vzbouřit nedokážou. Nebo ano? Z rozčilení měla ocas naježený jako kartáč. Aniž si to uvědomila, zařala kuchaři drápky do ruky.

„Nelíbí se ti to, moje malá,“ broukl chápavě a velice jemně ji postavil na zem. „Ani mně se to nelíbí. Tohle by se nikomu, ani zvířatům, dělat nemělo.“

A to jsi neviděl, co provedli mojí mámě, pomyslela si Majka a otřela se mu o nohu, aby dala najevo, že zařaté drápky nebyly určeny jemu. Zhluboka vzdychl a promnul si poraněnou kůži.

Kytuna se znovu napřáhla oštěpem proti zraněnému orlímu mláděti. Než ale stihla bodnout, ozval se protivný táhlý zvuk od brány, signalizující přítomnost vetřelce. Stráže se rozběhly proti přicházejícím lidem. Zadržet návštěvu však nestihly, protože je podivná síla odhodila z cesty.

Panet i Kytuna se bez meškání zaštitili osobní ochranou a vykročili nezvaným hostům vstříc. Byli si vědomi své síly a nepochybovali, že průnik bránou vyřeší rychle a jednou provždy.

První, co Lily spatřila v rukou ženy, která svou aurou připoutala její pozornost, byl oštěp s temně zbarvenou špicí a krev na hrudi připoutaného ptáka. Vzedmula se v ní vlna odporu a vzteku. Původně si přála s čarodějí promluvit, ale pohled na zkrvavenou špici všechny její mírumilovné myšlenky vytlačil. Současně vnímala i sílu čaroděje. Sahal po zaklínadlu, proto ho magií odmrštila mezi přihlížející diváky.

Mezitím Kytuna stihla dokončit zpomalující kouzlo. Zapůsobilo na všechny v dosahu kromě Lily.

Na Mlčocha se vrhli strážní od brány a jen s největším úsilím pozvedal zbraně, aby uhájil život. Naštěstí i strážné zasáhly zpomalující účinky.

Lily neohroženě kráčela dál. „Co tu provádíte s našimi sopečnými orly? Jak si něco podobného můžete dovolit?!“ ječela na ně.

Kytuna vysílala na dívku jedno kouzlo za druhým, ale Lily jí byla rovnocenným soupeřem.

Lidé couvali do bezpečné vzdálenosti, aby se náhodou nepřipletli rozzuřeným ženám do cesty.

Majka se rozhlédla po okolí kuchyně, odkud by měla na prostranství lepší výhled. Našla sud a vyhoupla se na něj.

Vtom zahlédla Paneta, jak svírá tlouk, kterým její kamarádský kuchař drtil zrní. Než stačila mrknout, stál vpravo za zády Lily, rozmáchl se a s vší silou udeřil mladou čarodějku do hlavy. Možná si udržovala magický štít proti šípům, jež ji neškodně míjely, ale na zadržení brutálního úderu nestačil. Dívka se v bezvědomí skácela k zemi.

Mlčoch vztekle zařval, ale byl příliš daleko, aby proti útočníkovi stihl zakročit.

V dalším výkřiku zavibroval dětský hlas. Majka se zachvěla. S naprostou jistotou ho poznala. Přesto odmítala věřit svým smyslům. Kde by se tu bratr vzal?!

Čarodějka v rudém plášti mávla rukou a oštěp, který před chvílí upustila, jí sám vlétl do dlaně. Rozmáchl se proti bezvládné zhroucené dívce.

„To né!“ znovu zaječel dětský hlas a Majka, na okamžik neschopná pohybu, spatřila svého mladšího bratra Zeka, jak se vrhá mezi Kytunu a tělo čarodějky. Oštěp pronikl přímo do jeho ramene. Kytuna napřáhla podruhé a Majka se ve skoku ze sudu proměnila do lidské podoby a řítila se přímo k bratrovi. Z hrudi jí unikl zoufalý sten, když si uvědomila, že čarodějka bude rychlejší.

Jen málokdo si všiml, že se shora na prostranství potichu řítí útočící orel. Jeho pařáty srazily čarodějku v rudém k zemi. Vzápětí zasáhl Panet, číhající na svou příležitost. Blesky z jeho prstů ptáka okamžitě usmrtily.

Majka se sklonila k bratrovi. Nepoznal ji. Jeho oči už odplouvaly do bezvědomí. „Zeku, proboha Zeku, zůstaň tu se mnou. Prosím!“ vzlykla zoufale a marně se snažila dlaněmi zastavit unikající krev. Možná ji bratr ani neslyšel, neboť orlí mládě vydávalo tak zoufalý nářek, že přehlušoval všechno ostatní.

Panet mávl na pomocníky, aby mu pomohli odvalit mrtvé orlí tělo stranou a vytáhl zpod něj svou partnerku. Vypadala značně otřesená, ale nezraněná.

Mlčoch se konečně probojoval do jejich blízkosti. Se zkrvaveným mečem v ruce zaútočil na čaroděje.

„Výborně,“ pousmál se muž a shodil z ramen plášť. „Už dlouho jsem si pořádně nezašermoval.“

Kytuna couvla a mátožně se začala oprašovat.

„Nepárej se s ním,“ chraptivě houkla na svého muže. Stěží se držela na nohou a měla pocit, že musí dokončit... Ale co? Zavravorala a jeden z pomocníků ji podepřel.

Panet si toho všiml a neuvěřitelně rychlou mocnou ranou rozťal Mlčochovi nejen vyztuženou vestu, ale i jeho meč a hrudník. Bojovník se zhroutil, proto ho čarodějovo smrtící kouzlo, které mělo souboj definitivně ukončit, jen lízlo po rameni a zbavilo ho vědomí.

Náhle jako by se mezi skalami setmělo. Nařikající orlí mládě zmlklo. Rozhostilo se hrozné ticho. Na prostranství slétl další orel. Obrovský, s rudými pařáty.

Kytuna se konečně probírala z letargie. Oči jí zazářily. „Toho musíme mít. Hodte na něj síť! Rychle! Dělejte!!!“ ječela jak na lesy.

Učňové se neodvážili neposlechnout a váhavě se chopili připravené sítě. Orel však na ni upřel svůj sálavý zrak. Magicky vylepšená síť prudce vzplála a vzduchem se rozlétl žhavý popel. Popálení učedníci zanaříkali a utekli.

Panet vyslal proti okřídlenému útočníkovi ochromující kouzlo, ale to jen neškodně sklouzlo po jeho peří. Mohutný pták se natáhl a převal řetězy poutající mládě. Zobákem přecvakl jeho obojek.

Mladý orel okamžitě vzlétl. Ani zranění po zásahu oštěpem mu nezabránilo v úniku.

Kytuna opět zavrávala. Chystala se kouzlit, ale manžel ji popadl za ruku a odtáhl do únikové skalní chodby. „Neblázni. Jsme vyčerpaní a ani jeden z nás nemá dost sil, aby tohle monstrum ovládl. Potřebujeme naše záložní artefakty, jinak jsme namydlení.“

Kytuna po krátkém zvážení situace přikývla a zamířila k jejich společnému příbytku. Muž ji následoval.

Dá se šotkovi důvěřovat?

Obrovský pták se obrátil ke zraněnému chlapci. Jeho skřek zněl téměř vlídně. Majka ohromeně pohlédla na orla. Překvapilo ji, že mu rozumí. „Mami?“ zašeptala téměř bázlivě.

„Jsem teď i mámou orlů,“ sděloval jí pták. „Zkusím Zeka zachránit. Svět orlů – větší naděje.“

Svémi rudými spáry orel obtočil tělo krvácejícího chlapce. Mohutnými záběry křídel se s ním vznesl. Majka zaslechla jeho poslední skřek: „Vrátím se zachránit i ostatní své děti.“

Ach jo, pomyslela si v zoufalém pokusu o kapku humoru, ze zdejších orlů teď budou mí bráchové. Jenže co teď? Mám tady na mámu počkat nebo utéct? Jestli mě Kytuna najde, zabije mě.

Téměř bázlivě se rozhlédla. Čarodějové nablízku nebyli. Lidé se ustrašeně rozhlíželi. Ti pohotovější klopili oči a mizeli v nejbližším úkrytu. Rychle se skrčila za sud. Znovu se proměnila do kočičí podoby.

Pomocníci mágů několikrát dloubli do těla mladé čarodějky. „Je mrtvá?“ zeptal se jeden.

„Měla ji v práci Kytuna, ne? Ta je schopná sejmut každého, kdo se na ni jen křivě podívá.“

„Kam ji odklidíme?“

„Přece tam, co všechny mrtvoly.“

Majka sledovala, jak vlečou mrtvou čarodějku ke skále za odpadní jámou. Po chvíli tam skončili i dva mrtví strážníci a zabítý cizinec.

„Parádní vzrůšo, že?“ ozval se hlásek vedle ní. Šotek se zády opíral o sud a díval se jí do kočičích očí.

„Parádní? Možná pro tebe,“ odsekla dotčeně. „Máma je začarovaná v orlím těle. Můj bráška možná vykrvácí dřív, než ho máma někam donese. A kdo ví, co je s tátou. Když se tu Zek objevil

bez něj, určitě to neznamena nic dobrého. Je hrozné se dívat, jak ti někdo vraždí sourozence před očima.“

„Ještě žil, když ho tvoje orlí máma zvedala,“ snažil se ji hvězdík povzbudit.

„Tys ji taky poznal?“ zeptala se.

„Jistě,“ přitakal šotek, „je z ní nádherný orel. Od poslední pořádně povyrosla. A navíc už ovládá magii orlích vůdců. Škoda že ji nepoužila na naše dva čaroděje.“

„Přemohla by je?“ nedokázala Majka potlačit záblesk nadšení ve svém hlase.

„Dnes ano. Ale příště, pokud se sem někdy vrátí, už budou naši dva mágové na její návštěvu připravení.“

„Do háje,“ zlobila se na šotka, že jí bere poslední zbytky naděje.

„Poslyš. Nechceš se na něco zeptat těch dvou?“ navrhl.

„Jakých dvou?“ nechápala Majka, o čem mluví.

„Máš přece v plánu utéct našim čarodějům, nebo ne?“ popíchl ji šotek. „Pak by se ti možná hodily informace od čarodějky a bojovníka.“

„O čem to plácáš?“

„Oba ještě dýchají. Všude je zmatek, ti chytří zalezli do skrýší. Nikdo si nikoho nevšímá, teď by to šlo.“

„Copak oni nejsou mrtví?“

Protočil oči v sloup. „Musím všechno opakovat třikrát, než to vezmeš na vědomí?“ ušklíbl se hvězdík.

„Jestli jsou naživu, musíme jim pomoci. Ale sama je neunesu,“ namítla.

„Ts. Lokni si,“ podal jí odzátkovanou lahvičku.

Proměnila se do lidské podoby a lízla si tekutiny. Zatím jí šotek vždycky pomáhal. Sice nechápala, co ho k tomu vede, ale po předchozích zkušenostech mu důvěřovala. Jeho rady byly překvapivě užitečné. Rozhodla se nediskutovat a udělat, co navrhuje. Podvolila se jeho vedení.

Dovedl ji k otvoru ve skále poblíž hnojiště a mrtvol. Rozhlédla se. Nikde nikdo. Rychle odtáhla svalnatého bojovníka. Pořád v ruce svíral přeražený meč a křečí stažené svaly ruky ho odmítaly pustit. Velice opatrně přesunula i tělo čarodějky. Šotek měl pravdu. Oba dýchali.

„Vezmi je a pojď za mnou,“ vyzval ji hvězdík.

Tělo bojovníka si přehodila přes rameno a dívku vzala do náruče. Připadalo jí, že oba váží přibližně tolik, jako dvě slepice.

Torpík ji vedl chodbami, kudy zatím nikdy nešla. Jakmile se vzdálili od kuchyně, začal průchody osvětlovat. Jak se tu proboha může po tmě vyznat, divila se v duchu a klopýtala po nerovném terénu. Kdyby jí šotek neposvítil, asi by se přerazila.

„Tady opustíme hlavní chodbu,“ ukázal na průrvu ve stropě.

„Je to vysoko. Nemáš tu někde schovaný žebřík?“ zírала Majka do tmy nad stropem.

„Mám něco lepšího,“ zazubil se šotek a vylovil podivné náčiní. Namířil do otvoru a vystřelil větší část zařízení vzhůru. Ozvalo se šramtání. Conk, cink, ťuk, ťuk a cosi jako prkénko sklouzlo dolů. Torpík spokojeně mlaskl. Vzápětí odzátkoval známou lahvičku a vydatně si lokl.

V chodbě se točila podivná závěsná houpačka.

„Vezmi jednoho z těch dvou a nasedni,“ pokynul jí šotek. „Pak se vrať i pro toho druhého“

Spolkla otázku, jestli ji jeho vynález unese. Nebylo by radno pochybovačným dotazem šotka namíchnout. Raději opatrně uchopila Mlčocha, nasedla a několikrát posunula těžiště, aby udržela rovnováhu, až se ocitne ve vzduchu. Vylétla vzhůru rychleji, než čekala. Po hmatu našla rovnější plochu, kde odložila zraněného.

Netrvalo dlouho a dostali se nahoru všichni. Šotek složil svou praktickou houpačku. Vyzval dívku, aby popadla zraněné a pokračovali v cestě. Zvolna stoupali v podivné spirále vzhůru.

Nakonec dorazili do rozlehlé jeskyně, kde nebylo potřeba svítit, protože dovnitř dopadalo denní světlo. Majka se okamžitě vrhla k otvoru, aby se podívala ven. Spatřila sluncem prozářené lesy a bolestivě se jí zastesklo po domově.

„Tudy by se dalo utéct. Stačilo by sešplhat dolů,“ vyhrkla nadšeně.

„A co dál?“ mihl se šotkovou tváří zlomyslný úšklebek. „Po tvé stopě se pustí dva rozlícení čarodějové. Těm neutečeš. Zachrání tě tvoji vesničané?“

„Proč by mě honili? Jsem jen obyčejná holka,“ namítla, ale v hloubi duše cítila, že Torpík má pravdu.

„To tedy nejsi. A ty to dobře víš. Potřebuješ mocné ochránce. Někoho takového, jako jsou tihle dva,“ kývl směrem ke zraněným. „Musíš se o ně postarat dřív, než opravdu umřou,“ káravě pronesl hvězdík a prstem ukázal do rohu.

Majka tam poslušně zamířila. Našla soustu haraburdí naházeného bez ladu a skladu. Válelo se tu i několik srolovaných pokrývek a starých kabátů. Po chvilce připravila provizorní lůžka, kam uložili oba zachráněné.

Šotek už pracoval na bojovníkovi. Rozřezal látku kolem sečného zranění. „Dones vodu,“ přikázal a kývl na keramickou mísu a pramínek zurčící někde v pozadí.

Majka objevila malé jezírko a další dvě chodby vedoucí do neznáma.

Torpík ošetřil Mlčochovu ránu a mnul si bradu v zamyšlení. Zamračeně zkoumal ruku, která odmítala pustit držadlo meče.

„Myslím, že ho částečně zasáhlo i jedno Panetovo kouzlo,“ napovídala Majka.

„Pravděpodobně ano,“ přikývl. „Zkusím ho zrušit, jinak by nepřežil. Jenže náprava cizího kouzla se snadno může zvrtnout. Nedají se odhadnout vedlejší účinky.“

Majka přinesla hadr a omotala jím zničenou část čepele, aby se nemocný při bezděčných pohybech neporanil ostřím.

Šotek se nadechl a své dlaně položil nemocnému na hlavu. Dívka se neodvažovala pohnout. Jen lehce přidržovala bojovníkovu ruku se zbraní, připravená zasáhnout, kdyby ho v průběhu léčení postihly křeče. Muž sebou zazmítal a nečekaně uvolnil prsty kolem rukojeti zbraně. Majka ji chvatně odstrčila co nejdál.

„Lily. Kde je Lily? Nesmí zemřít,“ mumlal pacient rozčileně. „Musí se... musí se... musí se vrátit na hrad. Potřebujeme posily.“ Oči se mu protočily. Zdálo se, že opět ztrácí vědomí.

„Au,“ zanaříkal šotek. „Příliš silné kouzlo. Tohle je nad mé síly.“

„A co čarodějka?“ ohlédla se Majka na druhou nehybnou postavu.

Torpík se přesunul. Po chvilce zkoumání pokrčil rameny. „Poraněná hlava. Potřebuje pořádného léčitele.“

Vstal a zapotácel se.

„Léčitel je blízko,“ podotkla Majka, a jen co se k ní otočil, pokračovala, „stačí osvobodit ženu, se kterou mě věznili.“

„Kde by vzala sílu, když je tak dlouho odříznutá od magie,“ zavrtěl šotek hlavou v zamítavém gestu.

„Promiň. Chápu, že ji nedokážeš osvobodit. To se nedá nic dělat.“

Šotek se na ni zlostně zadíval. „Snažíš se mě vyprovokovat?“

„A funguje to?“ zeptala se nevinně.

„Kdybych se... čirou náhodou... rozhodl jí pomoci k útěku,“ odpověděl velice, velice pomalu a důrazně, ...dlužila bys mi tááákhle velkou laskavost.“ Doprovodil svá slova gestem, při němž rukama opsal kruh, největší, jaký jeho krátké končetiny zvládly.

„Ano. Souhlasím,“ přikývla Majka. „Potřebuješ moji pomoc?“

„Máš u sebe amulet s hvězdou?“

„Jistě. Pováš mi, co umí?“

„Ruší blokaci prostoru a znásobuje nenápadnost.“

Podala mu hvězdu na řemínku. Zakabonil se. „Jsou s tebou samé potíže. Proklatě víc potíží než užitku.“

„Promiň,“ špitla, ale už ji asi neslyšel, protože zmizel.

Rodičovské plány

Leon a Dink se propíchlí do tátovy pracovny. Ne že by sem měli zakázáno vstupovat, ale vyskytovat se tady, když je táta pryč, nebylo žádoucí. Mohli si vykoledovat práce a úkoly ze seznamu pod položkou „ty nejotravnější“.

„Nemá ji na stole?“

„Ten jsem prohledal jako první,“ odsekl Leon.

„U knížek taky není.“

„Kam ji sakra dal?“

„Mám prohledat svitky?“

„Nesmysl. Táta ji určitě jen tak někde pohodil.“

„Nedal ji Drtibradovi?“

„Že by?“ zapochyboval Dink. „Nejsem si jistý, jestli ji měl, když Drtibrada odjížděl.“

Najednou se z chodby ozvaly hlasy. Rozčilené hlasy. Máma s tátou se hádali. Ted' by nebylo rozumné jim zkřížit cestu. Dvojčata se bezradně rozhlížela po únikových možnostech. Proklouznout dveřmi nestihnou. Okno se otvírá špatně a hrozně skřípe. Pro výmluvu, že právě přišli, aby se otce na něco zeptali, je prokletě nevhodná chvíle.

„Do sudu,“ houkl Dink a oba kluci se přehoupali přes okraj kádě, ve které se táta koupal, když přijel z lovu zablácený nebo zkrvavený. Ted' byl sud prázdný. Přikrčili se uvnitř a doufali, že rozhádaní rodiče zamíří jinam, než právě sem.

Štěstěna jim tentokrát nakloněná nebyla. Otec vtrhl do pracovny a matka za ním.

„Ty tvoje kšefty s Drtibradou mě nezajímají,“ ječela na něj. „Vážně si to chceš polepit u krále?! Chceš být buranem, co kašle na svoji rodinu?!“

„Co je králi do toho, s kým se schází jeho matka?! Stejně s ní budete probírat akorát nejnovější vyšívací vzory a u toho já rozhodně bejt nemusím!“ baron se snažil nezvyšovat hlas, ale moc se mu to nedařilo.

„Královské pozvání je královské pozvání! Co záleží na tom, jestli ho podepsal král nebo jeho matka!“

„Jenomže ty tvoje výlety vždycky něco stojí. Zapomínáš, kolik peněz jsme vydali na opravy tvrže. Kdybychom ulovili sopečného orla a dovezli ho na Silácké hry, naše rodinná kasa si výrazně polepší. A pokud bychom v hnízdišti čirou náhodou narazili na rudé vejce, byli bychom na několik let nechutně bohatí. Copak to nechápeš?“

Matčin vztek najednou ustoupil. „Ale chápu,“ vzdychla po chvilce mlčení. „Jenom jsem se těšila, že pojedíš s námi. Jsi jedinej, koho ti naši dva raubíři opravdu respektují.“

I otec najednou zjehl. „Jindy bych jel moc rád,“ zalhal a pokrčil rameny, „ovšem tentokrát už máme všechno domluvené. Přijedou zvědové, lovci, nechali jsme vyrobit speciální šípy a bytelnou klec.“

„Jistě, na ně ještě peníze máme,“ neodpustila si potměšilé rýpnutí baronka. Opět hluboce vzdychla. „Kluky s sebou asi nechceš, že?“

„Jsou ještě malí. Nerad bych, aby se některému orlovi připletli do spárů.“

„Doufám, že se jim do spárů nepohrneš ani ty,“ ušklíbla se. „Raději kluky vezmu s sebou já. Snad zase u královny nezpůsobí pozdvižení jako minule.“ Nadechla se a spolkla další příval výčitek. Místo toho se zeptala: „Kam vlastně máte namířeno?“

Baron si oddechl, vděčný, že může mluvit o něčem jiném, než je královská návštěva. Klapla truhla, zachrastily zbraně a kluci na sebe tázavě pohlédli. Tam ještě nehledali.

„Tady se koukni na moji mapu. Tohle je naše tvrz, tady zbudoval provizorní tábor Drtibrada a v pohoří Dukrát se ukrývá nejnovější

hnízdiště sopečných orlů. Zatím o něm moc lidí neví a byl bych rád, kdyby to tak zůstalo.“

„Rozumím. Chceš naznačit, abych držela zobák,“ stále ještě matku neopustil bojovný tón.

„Ale drahá...“ snažil se ji uchlácholit otec.

Rodiče se ocitli v blízkosti kádě a kluci se téměř báli dýchat. Než ale mohlo dojít k jejich odhalení, štěstěna se k nim vrátila. Od kuchyně k nim dolehl zoufalý dětský pláč. Jejich malá sestřička asi přišla k nějakému úrazu. Rodiče svorně vyrazili za zvukem nářku. Dvojčata si z hloubi duše oddechla a ulehčeně vyskočila ze sudu.

„Tady je to,“ zajásal Dink. V ruce svíral mapu, po níž kluci tak zoufale pátrali.

„No tak dělej, pospěš si,“ pobízel Dink Leona, když sledoval, jak překresluje otcovu mapku na rub starého dopisu, který si schovali.

„Radši zatím přemýšlej, jak se vyhneme návštěvě u královny,“ broukl Leon, aniž přestal se zakreslováním.

„Náhodou... tohle už mám parádně vymyšlené. Jen ještě někde sehnat červenou barvu, co se nedá umejt.“

V následujících dnech kluci pečlivě sledovali otcovy přípravy na lov sopečného orla. Baron už byl několik let pověstný tím, že na Silácké hry pokaždé přiveze nějakého zajímavého tvora. Uměl si obstarat dostatečně pevné sítě i pouta. Klec na ptáka naložili na vůz, tažený čtyřspřežím. Jeho doprovod už dva týdny na louce za tvrzí trénoval s luky i kušemi.

Kluci jako obvykle zkoušeli své štěstí a škemrali, aby se mohli přidat. Kdyby přece jen otce přemluvili, aby je vzal ke hnízdišti s sebou, usnadnilo by to jejich plány. Jenomže to dopadlo přesně, jak předpokládali. Táta se zatvářil nepřístupně a nařídil, aby doprovodili matku.

„A nechci slyšet o žádné ostudě či potížích, které jste po dobu návštěvy způsobili!“ dodal přísně.

„O něčem takovém určitě neuslyšíš,“ slíbil Dink s vážnou tváří.

„To doufám,“ přikývl spokojeně otec.

Kluci posmutněle sledovali, jak jeho výprava odjíždí.

Za dva dny budou na cestě i oni. V sedlových brašnách už měli přichystané vše, co budou v divočině potřebovat k přežití. U matky si vymínili, že je bude ke královně doprovázet i starý Hap.

„Proč právě on?“ divila se máma.

„Přece s tebou jezdí pokaždé. Bylo by mu líto, kdybys ho tentokrát nechala doma,“ orodoval za starého koňáka Leon.

„Umí skvěle vyprávět. Máme ho rádi,“ přidal se i Dink.

„A neříkal náhodou, že už se na delší cesty necítí?“ zapátrala baronka v paměti.

„To on jen tak. Určitě moc rád pojede a my se s ním skvěle zabavíme,“ usmál se Dink.

„No dobrá. Vyřídte mu, ať se připraví.“ Láskyplně dvojčatům rozcuchala vlasy a kluci si v duchu odškrtnuli první bod svého plánu.

Intriky

Hapa oznámení dvojčat nepotěšilo. „Bolí mě nohy, klouby a vidím čím dál hůř. Pro mě už tyhle cesty nejsou,“ hořekoval roztrpčeně.

„My tě s sebou chceme. Budeš nám dělat chůvu,“ Leon objal staříka kolem krku. Muž zjhl a rezignovaně přikývl.

Při odjezdu se kluci chovali naprosto vzorně. Pomáhali s koňmi, sami si naložili svá zavazadla a nachystali krmení pro své dvě poštovní sojky.

Začátek cesty proběhl poklidně bez komplikací. Odpoledne dorazili k širšímu brodu. Většina výpravy už vodní překážku zdolala, když do vody vjela dvojčata na koních.

Náhle se Leon svezl ze sedla a bezvládně spadl do vody. Dink začal ječet jako na lesy a vrhl se za ním. Vláčel bratra vodou ke břehu, odkud přijeli. Hap chytil jejich koně a pospíchal za Dinkem. Třesoucího se Leona společnými silami vytáhli na břeh.

„Je mi zzzima, strašná zzzima,“ drkotal chlapec zuby a ani nemusel příliš předstírat. Voda byla opravdu studená.

„Musíme z něj svléct ty mokré hadry,“ nařídil Hap a spěchal ke svému koni pro deky.

Jakmile Leona zbavili mokrého oblečení, Hap se sykavě nadechl. Dětské tělo bylo poseto rudými fleky. „A do háje,“ pravil zděšeně. „Že vy jste si hráli s rybářovic kluky?!“

„No jo,“ přisvědčil Dink, „učili nás chytat ryby.“

„A to vám neřekli, že se mezi jejich děckama rozšířila nakažlivá nemoc?“

„Jo. O něčem takovém se zmínili. Jenže oni se prý už uzdravili.“

Hap se chytil za hlavu a sledoval, jak baronka na koni zdolává brod, aby zjistila, jaké potíže tady řeší.

Rázně odhrnula deku, aby Leona důkladně prohlédla. Měl rudé ťupky i na zadku a Dinkovi cukaly koutky, když si vzpomněl, jak se

předešlý den s bráchou zdobili.

„Ukaž,“ prohlédla i Dinka a dokonce si naslinila prst a zkoušela fleky na jeho zápěstí setřít. Nepodařilo se jí to. Zachmuřeně pozorovala syny a přemýšlela.

„Rybářovic kluci se do týdne uzdravili. Klidně pojedeme s tebou, mami,“ navrhl Dink.

„Nesmysl. Nemůžeme nakazit celé královské město. Ale kde vás nechat?“ Podmračeně vrtěla hlavou. „Všude mají děti, které byste mohli nakazit. Nic takového si nevezmu na svědomí. Musíme se vrátit.“

„Mohu něco navrhnout, madam?“ ozval se Hap. „Nechte tu kluky se mnou. Usuším je a ráno je odvezu zpátky na tvrz. Pohlídám, aby se rychle uzdravili.“

Baronka dlouho zvažovala své možnosti. Kluci se na mámu neodvažovali pohlédnout a jen se v duchu modlili, aby jim nepokazila plány. Hap se rozhodně zachoval přesně, jak doufali.

Nakonec přikývla s výrazem, jako by ji bolel žaludek. „Věřím, že se o ně postaráš, Hape. Jsi tady vlastně jediný, komu se je nebojím svěřit.“ Pohládila kluky, zhluboka vzdychla a odhodlaně vyrazila přes brod.

Stařík ukázal Dinkovi plošinu, kde přenocují. Nanosili dřevo a rozdělali oheň. Kolem rozložili mokré svršky a boty.

„Pořád je mi zima,“ stěžoval si Leon, i když na něj naskládali všechny svoje i koňské přikrývky. Na čele se mu perlil pot.

„Uvařím čaj,“ nabídl se Dink.

„Udělej mi taky hrnek,“ požádal Hap. „Ještě skočím pro nějaké další dřevo.“

Jakmile se stařík vzdálil, Leon vylovil z kapsy pečlivě zavázaný balíček. Shodil ze sebe všechny deky a utřel si pot. „Na. Tady máš tu uspávací směs,“ podal balíček bratrovi. Doufám, že usne rychle, jinak umřu horkem.“

Dink se zazubil. Pečlivě odměřil sušené byliny do tří hrnků. Do Hapova vložil tu na spaní.

„Cmrndni mu tam kapku medoviny, ať má pěkné sny,“ připomněl Leon. Pak se zahleděl na svého sourozence a zamyšleně pronesl: „Mám špatné svědomí, že ho tak taháme za nos. Je moc hodný. Nezaslouží si to.“

„Radši zalez pod deky. Za chvíli se vrátí,“ zavrčel Dink. I jeho trochu trápilo svědomí kvůli tomu, co staříkovi provádějí. Ale jinak by se na výpravu za sopečnými orly nedostali. Vlastně za to může táta. Kdyby je vzal s sebou, nemuseli by teď trápit Hapa.

Nejdřív stařík po čaji poklimbával vsedě, pak se překulil. Začal hlasitě chrápat. Kluci ho převalili na deku a další ho přikryli. Leon si navlékl vlhké oblečení, ale nestěžoval si.

„Máš už napsaný ten dopis?“

„Skoro.“

„Ukaž mi ho,“ sebral Leon bratrovi ohořelý klacík, kterým vzkaz naškrábal.

TOMOVY JE POŘÁD ZIMA. VEZU HO DO TVRZE. NEMOHL SEM TĚ ZBUDIT. PŘYJEŤ ZA NÁMY.

„Neumíš psát pořádně? Máš tam chyby.“

„Sis to měl napsat sám, když jsi tak chytřej!“ odsekl nerudně Dink.

Pomačkaný papír složili pod Hapův hrnek. Osedlali koníky.

Podle mapy měli překročit brod. Za ním se cesta rozdvojovala. Matka jela rovně na královský hrad. Cesta vpravo mířila k horám, kde se podle otcovy mapy mělo nalézat nové hnízdiště sopečných orlů. Tady museli rychle najít vhodné místo k přenocování. Už se téměř stmívalo.

Pustili své sojky, aby se prolétly a sehnaly si něco k snědku. Ptáci je zavedli na mýtinu, kde bylo trochu trávy pro koně i mech, vhodný

na přespání. Usínalo se na něm báječně. Noc proběhla v klidu.

Probudili se do nádherného dne. Další cesta vedla souběžně s říčkou, takže o vodu neměli nouzi a sluníčko konečně dosušilo oblečení po včerejší koupeli.

Vyjeli na vršek. Obzor zaplňovala zubatá linka pohoří Dukrát. Skály se zdály být blízko, ale dřív než zítra k nim nedorazí.

Kluci si užívali svobody. Nikdo jim nic nenařizoval, jedli, když se jim zachtělo a odpočívali podle chuti. Cesta byla liduprázdná, což jim vyhovovalo. Ostatně sojky by je upozornily, kdyby se poblíž někdo pohyboval. Jak postupovali k horám, přibývalo potůčků, které cestu křížovaly.

U jednoho z nich si navečer vybudovali tábořiště. Byl tu i vhodný dolík na oheň. Rozhodli se pro polévku.

„Měli bychom poslat zprávy mamce a Hapovi,“ vyhrabal Dink ze zavazadla miniaturní poštovní schránky, ve kterých mohly ptáci přenášet vzkazy či dopisy.

„Hlavně je nepopleť,“ houkl Leon, který na oheň umisťoval misku s vodou.

Dink hvízdal na svou sojku. „Poletíš za Hapem. Domů do tvrze za Hapem. Rozumíš?“

Zkontroloval vzkaz.

MILÝ HAPE, OMLOUVÁME SE ZA POSLEDNÍ VZKAZ. TOMOVY UŽ JE DOBŘE, TAK JSME NEJELI DOMŮ, ALE ZA MÁMOU. UŽ JSME JI DOHONILY A DOVOLILA, ABYSME JELI S NÍ. TY ZŮSTAŇ DOMA A NEZLOB SE. DINK A LEON

Hned poté, co sojka odletěla, vyměnili si bratři místa. Dink krájel uzeninu do polévky a Leon naposledy prohlédl vzkaz pro mámu.

AHOJ MAMI, JSME DOMA. UŽ SE CÍTÍM O MOC LÍP. LEON

„Najdi mámu,“ přikázal sojce. „Je na cestách. Najdeš ji?“

Sojka skřípavě zabroukala na souhlas. Leon se usmál. Sice nechápal, jak to tihle ptáci dělají, ale bylo jisté, že vzkaz bude v pořádku doručen.

Dvojčata si do polévky nalámala kousky chleba a spokojeně povečeřela. Vak s jídlem potom kluci vytáhli na strom, aby se jim do něj neprokousali malí či velcí hladoví vetřelci.

Noc zdaleka nebyla tak klidná jako předchozí. Před úsvitem je vzbudily vrčivé a štěkavé zvuky a zahnały oba kluky do koruny nejbližšího stromu. Koně se naštěstí nesplašili, takže to nejspíš nebyla žádná velká šelma.

„Budu klidnější, až se naše sojky vrátí,“ mumlal Leon, když se marně snažil očistit smůlu z dlaní.

Než nasedli, znovu studovali otcovu mapu. Měli by najít průrvu mezi skalami. Za ní už bylo hnízdiště téměř na dosah.

„Co když narazíme na tátu?“ mnul si bradu Leon.

„Stejně se výprasku nevyhneme. Tak je to jedno, ne? Hlavně abychom viděli nějaké orly.“

„No právě. Dokud si je pořádně neprohlédneme, neměli bychom tátovi chodit na oči.“

Největší sopečný orel

Odpoledne kluci objevili nejen soutěsku, ale i stopy vozů, které tudy nedávno projely.

„Jupí! Zvládli jsme to,“ radoval se Dink.

„Ještě nejásej, potřebujeme nenápadně projít na druhou stranu,“ krotil bratrovo nadšení Leon.

Po krátké zastávce s občerstvením zamířili k soutěsce. Klapot koňských kopyt se odrážel mezi stěnami. Nebylo možné projet potichu. Kluci nervózně vyhlíželi konec průrvy mezi skalami. Doufali, že projedou dřív, než se setmí.

Stihli to jen tak tak. Za soutěskou odbočili z cesty a celkem dlouho hledali místo, kde by bylo možné skrýt v řídkém porostu koně. Tráva tu byla suchá vyprahlá, keře trnité. Po vodě nikde ani památky. Budou si muset vystačit se zásobou ve vacích.

Občas zaslechli ptačí skřeky. Už se těšili na ráno, až půjdou pátrat po hnízdišti.

Přes noc se jim do vaku se zásobami prohryzala myš. Naštěstí toho moc nenakousala. Kluci posnídali studené placky se sýrem. Koním dali napít a trochu ovsa.

Na průzkum vyrazili pěšky. Terén byl členitý a chůze nesnadná. Vyhlédli si skálu, která výrazně převyšovala okolí. Vyšplhat dokázali jen do poloviny. Přesto je vyhlídka odměnila zajímavou podívanou. Spatřili tři hnízda, obsazená obrovskými ptáky.

„Mají větší křídla než pegasové,“ ohromeně konstatoval Leon.

„Paráda! Jsou tak velcí, že by se na nich dalo létat. Kdybychom ukradli vejce a odchovali mládě...“ začal spekulovat Dink. Nemohl odtrhnout zrak od úžasné podívané.

„Asi bych nechtěl vidět zblízka jejich drápy,“ vrtěl hlavou Leon.
„Nevypadají na to, že by si nechali ukrást vejce.“

„Škoda. Stálo by to za pokus,“ vzdychl Dink. I on ale nakonec dospěl k názoru, že by se svým skromným vybavením neměli nic podobného podnikat.

„Zajímalo by mě, jak ho táta hodlá ulovit. Jestli ho chce odvézt na Silácké hry, neměl by ho zmrzačit. A co když na lovce mezitím zaútočí ostatní ptáci?“ nedokázal Leon potlačit obavu ve svém hlase.

„Táta je zvládne,“ oponoval Dink, ale rovněž trochu nejistě.

„Chceš se jít podívat blíž?“ zeptal se Leon a bratr po něm zašilhal pohledem, jestli to míní vážně.

„Proč ne,“ furiantsky potvrdil Dink, ač se mu strachem svíralo hrdlo.

„Vrátíme se ke koním pro louče a můžeme zkusit tu mělkou trhlinu vpravo. Vidíš ji? Skryje nás a plížením se dostaneme až do jejich těsné blízkosti. Kdyby nás napadli, můžeme se bránit ohněm. Podle mého názoru by je měl plamen odradit.“

„Jen aby,“ zapochyboval Dink.

„Když už jsme tady, tak si je přece musíme prohlídnout pořádně,“ řekl Leon, jako by zapomněl, že právě on bývá jindy mnohem opatrnější než jeho bratr.

„Asi máš pravdu. Jdem na to!“

U koní vyhrabali vše potřebné. Vzali louče, lucerničku se zapáleným plamínkem a Dink přibral do kapsy i kus obvazu a mast na spáleniny. Když člověk používal louče, obvykle byla potřeba.

Když byli zhruba v polovině cesty, zařízl se jim do uší divoký skřek. Přikrčili se k zemi a ustrašeně vyhlíželi k obloze. Další bolestivý skřek zazněl o hodně blíž k nim. Leon sebou trhl, upustil lucerničku a plamínek zhasl. Rozklepaly se jim ruce.

Náhle jako by obloha potemněla. Nad nimi se mihlo orlí křídlo a vzápětí zahlédli rudé ptačí nohy s děsivými spáry, svírajícími kořist. Další skřek je málem ohlušil. Vedle nich cosi dopadlo a skutálelo se do prohlubně až k nim. Znovu zakrylo oblohu ptačí opeření. Téměř

rozeznávali jednotlivá pera. Další bolestivý ptačí křik zazněl z větší dálky. Následoval jásot mužských hlasů.

„Slyšel jsi? To musel být táta a jeho chlapi,“ zvedl hlavu Dink.
„Nejspíš ho ulovili.“

Leon ale brášku nevnímal. Skláněl se nad kořistí, kterou pták nad nimi upustil.

„Páni!“ vykulil oči Dink. „On ulovil člověka.“

„Myslím, že ještě žije. Ale krvácí,“ bezradně Leon zkoumal tělo nedospělého kluka, které se k nim skutálelo.

Dink hrábl do kapsy pro obvaz. Leon mezitím obnažil hlubokou ránu v rameni. Společně s bratrem ovázal ránu, která pronikla tělem až na záda. Zdálo se, že krvácení ustává.

„Tohle mu přece nemohl udělat orel,“ mračil se Dink. „Tak dlouhé a rovné drápy nemá.“

„Co si s ním počneme?“ pohlédl na bratra Leon.

Dink pokrčil rameny.

Kdesi v blízkosti se ozvaly mužské hlasy.

„Upustil to někde tady.“

„Čerstvě ulovené prasátko by se hodilo k večeři.“

„Hlavně aby to nebyla stará mršina.“

Poslední hlas oba kluci důvěrně znali. Už nebylo proč se skrývat. Oba vylétli jak čertíci z krabičky. „Tatííí!“

V příštím okamžiku na ně mířily tři luky.

„Leone! Dinku! Kde se tu proboha vy dva berete?!“ šokovaně na ně zíral baron. Pak je sevřel v náruči. Luky se sklony. Muži si začali tlumeně povídat a pochechtávat se.

Pak je přehlušil čísi hlas. „Tady leží nějaký obvázaný kluk.“

„Ten pták ho upustil a my ho ošetřili,“ ozval se Dink.

„Zmetek jeden zatracenej! Loví tady děti. Dobře, že jsme ho chytili.“

Muži souhlasně přitakávali a nikdo nevnímal námitky dvojčat, že zranění pták způsobit nemohl.

„Vezměte ho do tábora,“ nařídil baron. „Třeba přežije.“

Leon si oddechl, že za další léčbu už nebude odpovědný. Přesto mu nedalo, aby nechodil kontrolovat, jak se klukovi daří.

Divný kluk

Dvojčata poněkud znervózňovalo, že na ně zatím táta neměl čas. Až se dozví, co všechno spískali, bude zle. Nejraději už by měli očekávanou exekuci za sebou. Jenže zabezpečení převozu uloveného sopečného orla vyžadovalo veškerou tátovu pozornost. Navíc jeho muži pátrali po rudém vejci. Zatím žádné neobjevili.

Dvojčata se vypravila ke kleci, v níž nehybně seděl omámený pták. Nebyli sami, kdo si baronův úlovek prohlížel. Sopečný orel byl k bytelné kovové konstrukci připoutaný za krk a za nohy. Stísněný prostor mu nedovolil pohnout křídly, aniž by si je poranil. Byl největší z těch, které zatím kluci viděli.

„Na hrách mu budou muset přistříhnout křídla, jinak by frknul,“ spekoval jeden z lovců.

„Ty ochromující šípy jsou senzační. Musím se zeptat barona, kde je sehnal.“

„Á! Tady jste,“ pocítila dvojčata, jak je otcovy ruce uchopily za límec. Odvlekl syny do svého stanu. Sám se posadil a kluky nechal stát. „Chci slyšet všechno a chci to slyšet od vás. I s podrobnostmi!“ zdůraznil.

Leon zašilhal po bratrovi. Dink neznatelně přikývl. Nemělo cenu otci lhát. Zkušenosti je poučily, že každý pokus o lež věci jen zhorší. S obavou, co bude, přiznali všechno, co provedli.

„Kam vy na ty praštěné nápady chodíte,“ povzdechl si baron.

Kluci očekávali nejhorší, ale otec je překvapil.

„Projevili jste značnou vynalézavost, abyste se sem dostali. Nyní si své místo mezi lovci náležitě odpracujete. Leon bude k ruce léčiteli a podkonímu. Dink bude pracovat pod dohledem kuchaře. Celý den budete poctivě makat a spolu můžete být až po večeři. Pokud nesplníte moje podmínky, mohu si vše ještě rozmyslet a přece jen přistoupit k tělesnému potrestání. Jasně?!!!“

„Přes den spolu vůbec nesmíme promluvit?“ Dink si neuměl představit celodenní pracovní vytížení bez bratra.

„Jen při obědě. Jinak vás přes den nechci vidět pohromadě,“ upřesnil baron.

Zavedl posmutnělá dvojčata na místo určení a požádal kuchaře, léčitele a podkoního, aby kluky náležitě zaměstnali.

Před večeří dostal Leon za úkol umýt zraněného chlapce. Rány mu přestaly krváčet a barvu v obličeji už měl také lepší. Baron rozhodl, že návrat domů ještě o den odloží.

Po omytí se zraněný kluk probral a Leon se ho pokoušel krmit vývarem.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Jsem...“ kluk se překvapeně zarazil. „Já... si nevzpomínám.“

„Jasně. Musel jsi být v šoku, když tě lovil sopečný orel,“ chápavě přikývl Leon.

„Mě lovil orel?“

„Jo. Chytili jsme ho.“

„Nic si nepamatuju.“

„Jestli ti bude ráno líp, můžeš se na něj zajít podívat. Nemusíš se bát. Je částečně omámený a v kleci.“

„Bolí mě rameno.“

„Není divu, když ti ho někdo probodl oštěpem.“

„Cože?“ podivil se kluk. „Oštěpem?“

„Léčitel si myslí, že to nic jiného být nemohlo.“

„Nemáš něco proti bolesti?“

„Skočím se zeptat,“ slíbil Leon. Než se však vrátil, kluk usnul.

Druhý den ráno měli baronovi synové napilno. Leon pomáhal přesunovat koně na louku, kde se mohli pást. Dink zase ke kuchyni tahal vodu z jedné jeskyně. Dvojčata tolik toužila se přidat k otcově výpravě a teď by bratři uvítali co nejrychlejší návrat domů.

Jakmile byl hotov u koní, běžel Leon za léčitelem. „No, to je dost, že jsi tady,“ uvítal ho zamračeně. „Najdi našeho pacienta, ať se mi

přijde ukázat. Taky tu má vyprané to svoje oblečení. Určitě v něm bude vypadat líp než v baronových trenkách.“ Leon vyprskl smíchy. Léčitel se rovněž pousmál a gestem naznačil, aby sebou hodil.

Leon zkontroloval kuchyni, ale v ní pacient nebyl. Pak ho napadlo se mrknout ke kleci. U ní neznámého kluka objevil. Když uviděl, co dělá, poklesla mu brada.

Pták hlavu tiskl na mříže a kluk, rukama protaženýma skrz kovové pruty, hladil jemné ptačí peří kolem očí až k děsivému zobáku. Orel jako by mu broukal cosi něžného.

Leonovi chvíli trvalo než se zmohl alespoň na citoslovce. „Tý jo!“

Kluk se po něm ohlédl a usmál se. „Je hodný. Určitě mě nelovil. Možná mě dokonce zachránil.“

„Už víš, jak se jmenuješ?“

„To ne. Ale je tu něco... nevím co... mám toho ptáka rád. Musíte ho pustit.“

Leon se vyděsil: „Tohle radši nevykřikuj moc nahlas, jinak tě táta označí jako cvoka a připoutá k posteli.“

„Copak nevidíš, jak je hodný? Nikomu neublíží. Nemusí být spoutaný a v kleci.“

„Radši zajdi za doktorem. Chce tě prohlídnout. Sem nechod!“ postrkoval Leon neznámého zpátky k ošetřovně. Tohle by se lovcům zaručeně nelíbilo. On sám by ruku do klece nestrčil ani za zlaté prase. Veliký zobák by dětskou končetinu ucvakl jako párátko. Co to vůbec toho kluka napadlo?

Právě teď mu zoufale chyběl Dink, s nímž by mohl tu divnou příhodu probrat. Musí počkat do večera.

Za tmy se do tábora vrátil Drtibrada se zbytkem hledačů.

„Máte?“ uhodil na přítele baron, sotva se stihli pozdravit.

„Prošli jsme hnízdiště křížem krážem, ale nic. Žádné rudé vejce tu není.“

„Škoda,“ zalitoval baron Krupan.

„Hlavně že jste uspěli aspoň vy,“ Drtibrada uznale kývl směrem ke kleci. „Tohle je snad největší orel, jakého jsem kdy viděl. Hlavně abychom to stihli na Silácké hry.“

„Žádný strach. Zítra ráno vyrazíme na zpáteční cestu.“

Leon podal Drtibradovi džbán s vínem, což příchozí uvítal s úsměvem. „Máš šikovné kluky,“ pochválil baronovy syny.

„Někdy až moc,“ tiše sám pro sebe vzdychl Krupan a zahnal Leona ke kuchyni. Bylo mu jasné, že se kluci za každou cenu pokusí dostat na Silácké hry. Zvažoval, zda je bezpečnější vzít je rovnou s sebou, nebo je odeslat domů a riskovat, že zas vymyslí nějaký bláznivý plán, jak tam proniknout potají. Byl pyšný, jak jsou podnikaví, jak si umí poradit, ale poněkud mu to komplikovalo život.

Zahlédl, jak Leonovi na rameni přistála jeho poštovní sojka. Znovu vzdychl. Napíše baronce, že bere syny s sebou, aby nezešílela strachy, až se vrátí domů a zjistí, jakou na ni ti dva vykukové ušili boudu. Snad se uklidní, než Silácké hry skončí.

Zavzdychal do třetice. Ještě musí vyřešit dvě záležitosti. Za prvé komu hodí na krk toho neznámého kluka, a za druhé sehnat kováře, který dokáže orlovi přistříhnout křídla, aby nemohl vzlétnout. Jinak by zvíře do arény nepřijali a dostal by za něj mnohem méně. Potřebuje se finančně zahojit a lovcům zajistit odměnu.

Útěk ze skal

Jakmile dorazil šotek s léčitelkou, Majka ji nadšeně objala. Sice ji neměla čím pohostit, protože ani jako kočka neobjevila nic lepšího, než byli netopýři, ale pramenitá voda chutnala skvěle.

Žena se vděčně napila a bez meškání zamířila k nemocným. U každého strávila několik minut.

Šotek se vyčerpaně dovlekl k hromadě hadrů, klesl do nich a usnul.

„Jak to vypadá?“ konečně se odvážíla zeptat Majka.

Žena vzhlédla a pokrčila rameny. „Té dívce by měly stačit studené obklady a léčivá energie. Měla by se probrat co nevidět. S jejím společníkem je to horší. Potřebovala bych byliny a horkou vodu. Nejspíš dostane horečku a těžko odhadnout, jak ji tělo zvládne. K vědomí ho probrat nedokážu. Mysl je magicky zablokovaná. Nevím, co s tím.“

Majka přikývla: „Něco podobného říkal i šotek.“

„Ty jsi ho poslala, aby mě zachránil?“

Majka se ohlédla na haraburdí, v němž Torpík spal. „On si nedá příliš poroučet. Ale pomáhá mi. Jsem jeho dlužníkem.“

„U šotků nebývá obvyklé, aby pomáhali. Spíš naopak,“ léčitelce se zavlnil na rtech úsměv. „Ale tenhle je vážně šikovný. Podle toho co jsem viděla a zaslechla, pustil nejdřív ptáky z klecí, odlákal pozornost a mě protáhl vězníci bariérou. Oznámil, že mě chceš vidět, a vlekl mě skalním bludištěm až sem. Prý potřebuješ, abych někoho zachránila.“

„Ani nevím, co potřebuju,“ rezignovaně zavrtěla hlavou Majka. „Máma je pryč, bráška možná umřel a vůbec netuším, co je s tátou. Možná něco vědí oni,“ pohlédla k nehybným tělům muže a dívky.

„Odpočiň si. Já na ně dohlédnu,“ pohladila ji po ruce léčitelka.

Majka ucítila, jak se jí zmocňuje únava. Uložila se vedle Torpíka. Chvilku se v její hlavě honily děsivé vize, pak se konečně propadla do neklidného snění.

„Vstávat! Snídaně!“

Majka sebou trhla, když ji vyburcoval šotkův hlas a vůně čerstvého chleba. Zvenku sem pronikalo denní světlo.

„Jak dlouho jsem spala?“

„A není to jedno?“ ulomil šotek kousek bochníčku a podal jí ho. Další úlomek nabídl léčitelce.

Od lůžek pacientů se ozvalo zasténání. Dívka se probírala. Léčitelka jí vyměnila obklad na hlavě. Lily otevřela oči a udiveně pohlédla na ošetřovatelku.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ zašeptala.

Léčitelka ji podepřela a dala jí napít. „Co si pamatuješ jako poslední?“ zeptala se.

Dívka zaúpěla. „Au. Hrozně mě bolí hlava.“

„A koho by nebolela, když ho čaroděj majzne palicí,“ ušklíbl se Torpík.

„Šotek? A rozmlouvá s lidmi? Jak roztomilé,“ zašilhala po něm Lily.

„Roztomilé?“ zaškaredil se malý hvězdík. „Jdu hledat palici, abych ji moh’ majznout ještě jednou,“ zavrčel bojovně.

„Po takové ráně bys i ty blábolil nesmysly,“ okřikla ho Majka.

„Jsme ve vězení?“ znovu se rozhlédla Lily, která si konečně vybavila magický souboj se zdejšími čaroději. Pak zahlédla bezvládného Mlčocha. „Co je mu?“ polekala se.

„Je těžce poraněný a mysl má magicky zablokovanou,“ vysvětlila léčitelka.

„Musím se na něj podívat,“ posunula se Lily k vedlejšímu lůžku. Nebránili jí v tom.

Chytila se za hlavu. „Příšerná bolest. Nedokážu mu pomoci. Ztraceně! Třeští mi hlava! Nemáte něco proti bolesti?“

Pomohli jí zpět na lůžko a léčitelka položila dlaň na dívčino čelo. „Odpočívej a nezkoušej čarovat. Zraněná hlava potřebuje klid,“ doporučila jí vlídně.

„Jsme uvěznění?“ zopakovala Lily svůj dotaz.

„Ne,“ ujala se slova Majka, „jen se tu před nimi ukrýváme.“ Pokračovala v líčení zdejších poměrů a výčtem, kdo všechno ve skalách žije. „Čarodějové tu mají různě magicky nadané pomocníky a je velice pravděpodobné, že právě teď se někteří z nich pokoušejí vypátrat, kam jsme zmizeli.“

„A ... najdou nás?“

Majka pokrčila rameny a tázavě pohlédla na Torpíka.

Šotek zaváhal, než odpověděl. „Pomocníky dokážu vodit za nos. Ale pokud po vaší stopě vyrazí některý z mágů, do dvou tří dnů vás objeví. Nemůžete utíkat a bez mé pomoci se tu nevyznáte.“

Lily tiše zaúpěla. Nedalo se odhadnout, zda bolestí nebo nad mizernými vyhlídkami pro nejbližší dny. „Musíme se dostat pryč. Jenom nevím jak. Bez kouzel si připadám jako moucha přilepená za křídla na mucholapce.“

Torpík si dřepel před její obličej. „Co mi dáš, když tě dostanu ven?“

„Typickejšotek!“ sykla pohrdavě.

„Jsem hvězdík. A ty moji pomoc dost nutně potřebuješ,“ oponoval.

„A co bys chtěl?“

„Aby z našich skal jednou provždy zmizeli lidi i ptáci,“ prohlásil s důrazem na „lidi i ptáci“.

Lily pohlédla na šotka pozorněji. Jako by tím požadavkem u ní stoupl v ceně. Zdálo se, že přemýšlí. Nechtělo se jí slibovat něco, co možná nedokáže prosadit.

Do jejich smlouvání se vložila Majka. „Poslyš, Torpíku, stačilo by ti, abychom slíbily, že uděláme všechno, co bude v našich silách, aby prokleté skály zůstaly neobydlené?“

Hvězdík se na svou lidskou kamarádku zaškaredil. „S tebou se tedy špatně smlouvá.“

„A...?“

„Zrovna teď je nejlepší chvíle k útěku.“

Majka povytáhla obočí. „Jak to myslíš?“

„Nó... Čarodějka je štíhlá a pružná, tamhle tím okénkem ve skále se protáhne. A ty pochopitelně taky. Houpačkou vás spustím až k místu, odkud se dá sešplhat dolů. Níž moje lano nedosáhne. A když si při slézání nepolámete kosti, narazíte na maníka, který se už nějakou dobu ochomýtlá poblíž a dost nešikovně ukrývá jezdecké koně za křovím.“

Majka se střetla s pohledem čarodějky. Ta vyjádřila souhlas nepatrným přikývnutím.

„Přiveďte pomoc co nejrychleji,“ připomněla jim léčitelka, „pokusím se zraněného udržet při životě. Ale jestli nás najdou...“ Nedořekla a jen pokrčila rameny.

Šotek už na dívky čekal u otvoru ve skále.

„Jak ti je? Zvládneš to?“ zeptala se Majka čarodějky.

„Kdybych spadla,“ vážně na ni pohlédla Lily, „Jíra, to je ten maník s koňmi, tě zaveze za mými přáteli. Oni už budou vědět, jak si poradit se zdejší partou.“

„Koukej se pořádně držet!“ napomenula ji Majka. „Jdu první a najdu ti cestu.“

Torpík si lokl z lahvičky a spustil svou lidskou kamarádku dolů. Když vytáhl houpačku na laně zpátky, nabídl lahvičku s lektvarem i čarodějce. „Maličko si lokni. Síla v rukou ti pomůže.“

Lily nad lektvarem zaváhala.

Šotek se ušklíbl, když v jejích očích četl nedůvěru. „Neboj se,“ řekl, „nic neriskuješ. Jakmile účinek odezní, usneš a prospíš možná celý den. Nic horšího se ti nestane.“

Čarodějka si jen opatrně lízla a nechala se spustit za Majkou. Šotek měl pravdu. Udržela se na skále lépe, než čekala.

„Konečně ses vrátila!“ zajásal Jíra, když Lily spatřil. „Kde je Mlčoch? A kde máš Zeka?“

„Zek přece zůstal s tebou.“

„To tedy nezůstal. Když jsi otevřela vchod, proskočil za vámi.“

„Kluk jeden hloupej,“ zamumlala nešťastně Lily a dlaněmi si sevřela hlavu. Tepající bolest byla téměř nesnesitelná. Pak se ale vzchopila a nařídila: „Není čas. Musíme si pospíšet!“

Zamířila ke koním a toho nejklidnějšího vybrala pro Majku. Jíra dívky beze slova následoval.

Lily nezamířila na ranč, ale rovnou k hradu.

„Potřebuju, aby mi pomohli čarodějové,“ vysvětlila Jírovi.

Štvali koně jako o život. Možná to opravdu bylo o život, protože Mlčocha, zanechaného ve skalách u šotka, pomalu zabíjelo seslané kouzlo.

Ve chvíli, kdy se před nimi otevřela hradní brána, byli všichni tři na pokraji vyčerpání. Lily téměř nepřetržitě zívala. Přesto ještě dokázala Jírovi poručit, aby na ranč poslal vzkaz, co se stalo, a doporučení, aby čekali na pomoc čarodějů a sami nic nepodnikali. Pak požádala strážce, aby ji a Majku někdo zavedl ke králi.

Než se dívky dovlekly do královských komnat, Lily se stěží držela na nohou.

Král Jakub už byl informován a očekával je. Sloužící narychlo chystali malé občerstvení.

Jakub vykročil, aby mladou čarodějkou uvítal. Lily jen lehce sklonila hlavu a pak se zhroutila. Jakub ji zachytil do náruče a tázavě pohlédl na Majku. Ta jen nešťastně sjela zrakem ke své společnici, která začala v králově náruči odfukovat a pochrupovat.

„Zdá se, že usnula,“ zacukalo Jakobovi pobavením v koutcích úst.

Majka mu pohlédla přímo do očí a vysvětlující slova jí uvízla v krku. Zaplavila ji hřejivá vlna sympatií k mladému králi. Zčervenala a v rozpacích sklopila oči. Nejraději by se otočila a utekla jako malá

holka. Zatnula nehty do dlaní, aby zabránila lákavé únikové proměně v kočku. Ztěžka polkla a doufala, že se jí přece jen podaří králi smysluplně odpovědět.

Probuzené vzpomínky

Chycenému orlovi lovci přidávali do pití omamné zklidňující byliny. Díky tomu probíhala cesta na Silácké hry bez potíží.

Konečně měla dvojčata čas pro sebe. Kluci se oba přesunuli ke kuchyni a sami od sebe začali pomáhat při přípravě jídla. Táta si dobře všiml, kde pracují, ale dokud se jeho synové snažili být užiteční, tvářil se, že nic nezpozoroval. Dokonce se k dvojčatům připojil i jejich nový kamarád. Nejdříve nasbírali dříví na oheň, potom společně vyrazili lovit ryby v nedaleké říčce.

Tentokrát měli štěstí nebo zvolili dobrou návnadu, ryby jim skoro samy skákaly na udičku.

„Tu hod' zpátky, je moc malá,“ houkl Leon na kamaráda, když spatřil, co právě vytáhl z vody.

„Je nás hodně. Každá se bude hodit,“ oponoval.

„Kdyby s námi byl Mlčoch, vysvětlil by ti, že z mrňousů není skoro žádný užitek, že je ve tvém zájmu nechat je vyrůst.“

„Jo, jo, s Mlčochem to bylo fajn,“ povzdechl Dink.

„Mlčoch?“ zarazil se kluk a upustil rybu. Ta se sama hbitě doplácala zpátky do vody.

„Chceš vyprávět, co jsme s ním zažili, než umřel?“ zeptal se Leon. Protože kamarád nereagoval, ohlédl se po něm.

Kluk, který jim málem spadl na hlavu u hnízdiště orlů, stál jako solný sloup a nepřítomně zíral na plynoucí vodu.

„Uů, kámo,“ zamával na něj s povytaženým obočím. „Co tak zíráš? Kousla tě vodní obluda?“

Teď už se zvědavě otočil i Dink. Kluk upustil i háček na ryby a dlaně si přitiskl na spánky.

„Co je? Něco tě bolí?“ staral se Leon, protože měl ještě v dobré paměti, jak těžce zraněného ošetřoval. I když se uzdravil, mohl mít následky.

„Mlčoch,“ zopakoval jméno, které kluci vyslovili. „Chtěl mi pomoci. Vtrhli jsme...“ Pohlédl na oba bratry s výrazem, jaký u něj dosud nespatriili. „Jmenuju se Zek. A konečně jsem si na všechno vzpomněl.“

„Vážně?“ zajiskřilo Dinkovi v očích zvědavostí. „Tak povídej. Co máš s orly společného?“

Od té chvíle už mnoho ryb nechytily, protože mluvení s rybařením nejde příliš dohromady.

Dvojčata poslouchala příběh, který byl smutný i napínavý zároveň. Přijít o rodinu, bojovat s čaroději, ztratit, najít a znovu ztratit ségru, jim připadalo úžasné. Nyní už věřili, že se orel snažil Zeka zachránit. Navíc ta historie s Mlčochem. Kluky zaplavily jejich vlastní vzpomínky.

„Ten tvůj Mlčoch se neuvěřitelně podobá tomu našemu,“ prohlásil Dink, když Zek dovyprávěl. „Akorát, že ten náš už není mezi živými. Filip se nám sice snažil namluvit, že jo, ale nám je jasné, že kecal jen proto, aby nám udělal radost.“

„Víš co?“ nabídl Leon. „Poprosíme tátu, abys tě nechal u nás, než zjistíme, kde leží to vaše království s hradem, aby ses mohl vrátit za dědou.“

„Škoda, že ten orel neumí mluvit,“ podotkl Dink, „určitě ví, odkud jste přiletěli.“ Pak se zadumal. Zkusil si představit, jak asi na Zekovy zážitky zareaguje táta. Obával se, že by mohl jejich nového kamaráda označit za lháře a poslat ho pryč. A co horšího... možná by se rozhodl ho prodat jako otroka. Bylo jasné, že táta potřebuje peníze. Naděje, že by ptáka pustil, aby jim ukázal cestu, je nulová.

Pohlédl na bratra. Uhodl, že zvažuje totéž, co on. „Máš nějaký nápad?“ zeptal se ho.

Leon nepatrně zavrtěl hlavou.

„Tátovi bych rozhodně nic neříkal,“ důrazně prohlásil Dink. „Kdyby pojal podezření, že chceme ptáka pustit, příšerně by se rozzuřil.“

„Asi máš pravdu,“ pohlédl Leon omluvně na Zeka. „Rudé vejce jsme nenašli a kdyby se táta vrátil domů bez peněz, máma ho zabije. Takže spoléhá na prodej orla.“

Zekovi v očích pohasly jiskřičky naděje. „Komu orla prodá?“ zeptal se kluků.

„Prodá ho do arény,“ odpověděli mu téměř neochotně.

Zek vypadal polekaně. „Co tam s ním udělají?“

„V aréně bojují lidé proti zvířatům a diváci sázejí na to, kdo vyhraje,“ zdráhavě vysvětlil Dink.

„Takže se ho pokusí zabít,“ domyslel si Zek. Náhle vypadal schlíple a nešťastně. Zaplavil ho smutek, ale před dvojčaty se rozbrečet nechtěl. Zamračeně je vybídl: „Běžte do tábora beze mě. Večeřet nebudu. Potřebuju být chvíli sám.“

Když viděl, jak Leon se Dinkem rozpačitě přešlapují, dodal: „Žádnej strach. Na snídani se vrátím.“ Vydal se podél břehu pryč od kluků a tiše sám pro sebe zamumlal: „Možná...“

Kuchař v táboře přešel pohledem úlovek a zabručel: „Moc jste toho, kluci, nenachytali. No, na na rybí polévku to snad bude stačit. A kde máte toho svého nového kámoše?“

„Ále,“ mávl rukou Dink, „u řeky se mu vybavilo, že se jmenuje Zek. Takže teď sedí u vody a zkouší, jestli si nevzpomene na něco dalšího.“

Víc se po Zekovi nikdo nesháněl. Jen kluci měli starost, co s ním bude dál.

Pomalů se stmívalo. Zek pozoroval hladinu vody, jak splétá a rozplétá odrazy posledních slunečních paprsků. Hlavou mu běžely obrazy posledních událostí. Snažil se přemýšlet o svých možnostech, ale pořád mu vycházelo jen jedno jediné řešení. Rozhodně se chce vrátit k dědovi a najít aspoň Majku. Ale bez orla cestu nenajde. Netušil, jak je možné, že se k němu pták chová přátelsky. Možná by na něj dokázal nasednout a odletět zpátky na území krále Jakuba. Kdyby dal orlovi kolem krku popruh, za který by

se mohl přidržet, třeba by pták pochopil, co po něm žádá. Jenže je tu potíže. Jak orla osvobodit? Musel by ukrást klíče od všech zámků. Což o to, tohle by možná i zvládl. Jenomže rachocení řetězů a klecových závěsů určitě někoho vyburcuje. Nemluvě o nasednutí a úniku. Pták je pořád částečně omámený. Bude v jeho silách vzlétnout? Mezitím ještě nasadit orlovi jistící popruh...

Zek se zastavil. Je pozdě. Měl by se vrátit do tábora. I kdyby možnost, že se mu podaří plán uskutečnit, byla mizivá, rozhodl se zkusit své štěstí. Snažil se nemyslet na skutečnost, že dosud mu neprálo ani v nejmenším. V záchraně blízkých zatím nijak zvlášť neuspěl. Je na čase to změnit. Nevzdá se. Musí postupovat krok za krokem. Za prvé zjistí, kdo má klíče, za druhé si opatří náležitě dlouhý řemen. A dvojčata ze svých plánů raději vynechá, aby jim to nepolepil u barona.

U kováře

Dvojčatům se Zekova proměna nelíbila. Kluk se stáhl do sebe a přestal se svěřovat. O to víc pomáhal v táboře. Motal se u kuchyně, u koní, asistoval při krmení ptáka.

„Tohle zavání průšvihem na míle daleko,“ prorokoval Leon, když sledoval, jak se Zek snaží s lovcem u klece skamarádit.

„Poslední dobou si kolem pasu omotává dlouhý řemen,“ mnul si bradu Dink a souhlasně přikyvoval. „Chystá se do akce sám. Bez nás,“ mračil se ve snaze vykoumat, co Zek zamýšlí.

„Co má v plánu, moc dobře víme. Ale jak si s tím sám poradí?“ Leon z úkrytu sledoval podezřelé aktivity nového kamaráda. Dvojčata trochu mrzelo, že s nimi pro svou akci nepočítá. Ale nebylo divu. Baron byl přece jejich otec. Zek určitě nechtěl riskovat, že ho prozradí. Přesto byli kluci spíš na jeho straně než na otcově.

„Jak to vidíš, brácho? Pomůžeme mu, až dojde na nejhorší?“

„Táta nás zabije.“

„To nepochybně,“ přikývl s úšklebkem Dink.

Baronova výprava dál mířila na Silácké hry. Ze směru odbočila jen jednou. Navštívila osadu, která jako jedna z mála malých vesnic měla kovárnu.

Kluci se zvědavě plížili za tátou, ale bohužel se mu přimotali do rány. Zlostně je okřikl a za ucho odtáhl ke kuchaři.

„Hlídej, ať se mi dneska nemotají pod nohy,“ nařídil takovým tónem, že i kuchař se v obavě přikrčil.

Zek přinesl od nedaleké studny vědro čerstvé vody. Nenápadně se přitočil k dvojčatům. „Co se tady chystá?“ zeptal se šepem.

Kluci pokrčili rameny. „Nevíme. Chtěli jsme poslouchat, o čem v kovárně jednají, ale táta nás vyhmátl dřív, než jsme stihli něco zaslechnout. Nesmíme se od kuchaře ani hnout, takže se určitě jedná o něco důležitého.“

Zek pohlédl do kuchyňského vozu. Natáhl se po vaku s odpady. „Nedaleko tu mají hnojiště, skočím to vysypat,“ prohlásil nahlas. Ani nečekal, až kuchař kývne a odběhl.

„Jestli něco zaslechne, nám určitě nic nepoví,“ tiše zamumlal Dink, otrávený, že on s bratrem odtud nemohou vytáhnout paty.

Zek mezitím opravdu vysypal odpadky a vracel se kolem vozu lovce, který pečoval o sopečného orla. Všiml si, že tu nikdo není. Soustředil se na svoji nenápadnost a vklouzl dovnitř. Odložil vak a odklopil víko u bedničky s náradím. Byly tu! Popadl klíče od ptačích okovů, pak objevil i jeden náhradní od klece. Byl však divně ohnutý. Nebylo jisté, zda bude fungovat. Zastrčil je do váčku pod košilí.

Štěstí Zekovi přálo. Podařilo se mu vyklouznout stejně nenápadně, jako se sem vloudil. Odpadkový vak mu posloužil jako výmluva, proč se courá z místa na místo. Dostal se ke kovárně nejbliž, jak to šlo. Zklidnil svoje smysly a znovu se soustředil na maximální nenápadnost. Protáhl se kolem plotu. Pes byl naštěstí uvázaný a vůbec ho nevnímal. Opatrně se sunul podél hnojiště, které tu měli hned pod kuchyňským oknem. Nebylo zavřené a ozývaly se hlasy. Rozumět bylo jen těm hlasitějším.

„Dobrá,“ poznal baronův hlas. „Na částce jsme se shodli. Tady je záloha. Pokud práci odvedete rychle a čistě, vyplatím i zbytek. Kdy to provedeme?“

Následovalo tiché dohadování, kterému Zek neporozuměl. Pak zazněl kovářův hlas. „Za tři hodiny mohu mít připravené a naostřené nástroje. Postarejte se zatím o jeho zklidnění.“

Znovu se ozval šum nejrůznějších hlasů.

„Už jsi došil tu bezpečnostní čepičku, o kterou jsem žádal?“ zeptal se lovec pečující o orla. Nyní Zek slyšel výborně, asi si povídali poblíž okna.

„Kdo mohl vědět, že ten pták bude tak velkej,“ vrčel muž. Měl jsem několik čepiček, ale všechny mu jsou malé.“

„Slíbil jsi přece, že cestou ušiješ takovou, která bude sedět přesně.“

„Vždyť jo. Pracuju na tom! Do siláckých her bude hotová.“

„Jenže bychom ji potřebovali už teď!“

„Mám zatím jen polotovar. Mohu na něj sice přišít pár řemínků, ale úplně bezpečná ta čepička nebude. Švy jsou prošité jen jednou a chybí výztuže kolem zobáku.“

„Tak sebou hod' a připrav, co máš. Baron tvrdí, že orla nesmíme předávkovat. Takže bude proklatě nebezpečnej. Než ho vytáhneme z klece, musí mít čepičku.“

„Jasně. Já chápu. Ale jestli ji zničí, do Siláckých her už další udělat nezvládnou.“

„Nemel a fofrem ji nachystej,“ nařídil lovec.

Vtom Zek postřehl, že se diskutující rozcházejí. Ponořil se hlouběji do své nenápadnosti a prchal pryč od kovárny. Žaludek se mu zhoupl strachem. Sice nepochopil, co se chystají orlovi provést, ale asi mu tím ublíží.

Co teď? Stěží potlačoval paniku. Nesmí ptáka spustit z očí a zkusí zabránit nejhoršímu. Třeba se naskytne chvíle vhodná pro útěk. Řemen, klíč a ostrý nůž u sebe má. Možná ještě otřít ze šipek jed, kterým lovec ptáka zklidňuje, když se někdy odmítá napít tlumícího lektvaru.

Štěstí mu přálo. Ke kleci dorazil jako první. Rychle odzátkoval připravené lahvičky, polovinu vylil a doplnil vodou.

Upravit šipky bylo složitější. Nemohl je úplně otřít, toho by si lovec všiml. Stihl upravit jen dvě, než zahlédl vracející se muže.

„Asi by pro tebe bylo lepší se napít,“ řekl ptákovi, ačkoliv předpokládal, že mu nerozumí, „ve vodě bude uspávadla mnohem míň.“

Urychleně se vytratil ke kuchyni, protože lovec ho pokaždé podezíravě sledoval, jakmile ho načapal v blízkosti klece. Teď není vhodné vzbudit podezření.

Udržování nenápadnosti Zeka vyčerpávalo. Popadl džber a znovu se vypravil pro vodu, aby se konečně mohl vrátit do normálu.

U studny na něj čekala dvojčata.

„Tak co? Slyšel jsi něco? Na čem se domluvili?“ uhodil na něj Dink.

„Nevím. Momentálně uklízím odpadky a nosím vodu, jak se můžete přesvědčit,“ odsekl nevstřícně Zek.

„Jenomže my viděli, kam jsi zamířil s těmi odpadky,“ šklebili se kluci. „Tak povídej. Co jsi slyšel?“

„Nic moc,“ pokrčil rezignovaně rameny. Bylo jasné, že kluci nedají pokoj, dokud jim aspoň něco nepoví. „Chystají se orla omámit, oslepit a znehybnit. Ale kvůli čemu, to vážně netuším.“

„Chtějí mu přistříhnout křídla. To jsem zase vyšpiónil já,“ pochlubil se Dink.

„No jasně,“ ťukl se do čela Leon. „Jinak by v aréně místo boje ulétl.“

„Ale to je hrozné,“ zděsil se Zek. Pak si vzpomněl, že kluky nemá zatahovat do svých plánů a zmlkl.

„Jenomže s tím nic nenaděláme. Táta se ukecat nedá,“ bezradně pokrčil rameny Leon a Zek jen smutně přikývl.

Ohnivá křídla

Lovci začali chystat akci. Zek se vmísil mezi čumily. Baronovi kluci přihlíželi rovněž. Orel vypadal schlíple a ospale. V jednom okamžiku se Zekovi zdálo, že na něj pták mrkl. Ale to musela být pouze halucinace kvůli jeho citovému rozrušení.

Lovci ptáka vytáhli z klece a hodili přes něj síť, aby se ten, kdo mu nasazoval čepičku, mohl snadno zezadu vyšplhat k jeho krku. Pták jejich manévry v klidu strpěl. Byl zřejmě omámený tak akorát, aby zvládl pár kroků a nic víc.

Kovářovi pomocníci přikouleli obrovský špalek a položili vedle něj sekeru úctyhodné velikosti. Vedle ní připravili i obouruční meč.

Lovci se mezitím dohadovali, kdo kde bude stát, aby se kováři nepletli do cesty. Baron vypadal, že má všechno promyšlené a pod kontrolou.

Zeka stálo nemalé úsilí přivolat dostatečnou nenápadnost, aby se mohl přiblížit. Rád by zasáhl, ale mužů kolem bylo příliš mnoho. Síť, čtyři lasa na ptačím krku a čepička se zaslepujícími otvory pro oči bylo zabezpečení, s nímž si nevěděl rady.

Baron s kovářem na muže mávli a parta svalovců začala natahovat ptačí křídlo k připravenému špalku. Kovář popadl sekeru a připravil se. Zek se už už chystal vystartovat a zabránit mu v ráně, když se celá situace rázem změnila.

Jakmile se orlí křídlo dotklo dřeva, rozpálilo se žárem. Celý pták jakoby se právě vykoupal ve žhavé sopečné lávě. Každé pírkó sálalo neuvěřitelnou teplotou. Lana, která ptáka přidržovala, na vteřinou doutnala, aby se vzápětí rozpadla v prach. Čepička jako by nikdy na jeho hlavě nebyla. Ve špalku se objevila vypálená silueta ptačího křídla. Kovář, třímající sekeru, hbitě ustoupil a dobře udělal. Hlavice sekery upadla z doutnajícího topůrka. Meč v trávě se částečně roztavil a zkroutil. Popálení muži prchali k vodě, aby si zchladili

poraněné končetiny. Baron neuvěřitelně rychle popadl své syny, zalehl je a ocitl se na zemi hned vedle kováře.

Orel vítězně rozepjal svá pohasínající křídla a vydal skřek, při kterém člověka zamrazilo až v kostech.

Zek sice vnímal žár, ale nic ho nepálilo. Zůstal stát a celý užaslý přihlížel s otevřenou pusou.

Ted! Ted! Ted! V hlavě jako by mu tepal příkaz. Rozběhl se k orlovi. Sáhl po klíči a neprodleně odemkl řetěz se závažím, poutající ptačí nohy. Trochu si při tom popálil prsty, ale nedbal na to. Sít na hřbetě orla zůstala kupodivu nedotčená. Vyšplhal po ní nahoru.

„Uleť, kamaráde, uleť,“ trásl se Zekovi hlas, když se ptákovi usadil za krkem. „Rychle pryč! Rychle! Vezmi mě domů prosím...“

Orel roztáhl křídla a mávl. Odrazil se od země, aby vzlétl. Zek vůbec nevnímal hlasitý hvizd, baronův signál pro lovce. Netušil, že v záloze čekají tři lučištníci s uspávacími šípy.

Stříleli opravdu rychle a přesně. Zeka cosi štíplo do lýtky a orel zakolísal. Pták sice vzlétl, ale ochromené křídlo ho přinutilo ve spirále plachtit k zemi. I Zek cítil, jak mu zchromly končetiny. Držel se sítě z posledních sil, ale i on už neodvratně klouzal z ptačích zad dolů. Dopadli tvrdě, ale pád je nezabil. Jen uspal. Baron měl opravdu všechno výborně zabezpečené.

Chvilí trvalo, než se svými lidmi dorazil k nehybnému ptákovi a chlapci.

„Kluka vemte do tábora a nasadte mu otrocký obojek. Na Siláckých hrách ho prodám,“ nařídil chlapům.

„Ale tati, Zek je náš kamarád,“ protestoval Dink.

Otcův pohavek ho zastihl nepřipraveného. Odlétl jako odpálkovaný míček.

V baronově hlase zavibroval vztek: „Jestli zjistím, že jste s ním mluvili, nebo se mu dokonce snažili pomáhat, bude zle. Jako zloděj

si nic lepšího nezaslouží! Budte rádi, že jsem ho rovnou nepodřízl. Neměl jsem k tomu daleko!“

Leon pomohl bratrovi vstát a raději ani nepípl. Teprve když se otec obrátil jinam, ukázal bratrovi, co před chvílí objevil v prachu. Klíče od klece a pout, které Zekovi vypadly z rukou. Jindy by je možná tátovi odevzdal, ale teď ne! Otcova vražedná nálada oba kluky pořádně vyděsila. V téhle chvíli se s ním opravdu nedalo vyjednávat. Dvojčata se baronovi urychleně klidila z cesty.

Další, na koho se baron Krupan obořil, byl kovář. „Pošlete si někoho pro náradí a konečně udělejte, co jsem si objednal! Pták spí a momentálně není nebezpečný.“

Jenže kovář se zastrašit nedal. „Moc se na mě nerozkřikuj, barone. Zamlčel jsi mi, že tohle není obyčejnej sopečnej orel, ale přímo jejich vůdce. Jenom ti ovládají kouzlo ohnivých křídel! A zmrzačení vůdce si já na svědomí nevezmu!“

„Dostal jsi zálohu!“ zavrčel výhružně baron.

Kovář utrhl od pasu baronův váček a mrštil jím o zem. „Strčte si ji tam, kam svým okem nedohlédnete! Celé to fiasko byla vaše vina! Já s tím už nechci mít nic společného. Laskavě vypadněte z vesnice co nejdřív!“ Muž se otočil a důstojně odkráčel, aniž odpovídal na baronovy urážky.

Lovci pod baronovým vedením přivezli na místo klec. Museli počkat, až se pták sám začne probírat, aby ho mohli přemístit. Baron trval na tom, že se uspané zvíře nesmí poškodit, aby za něj na Siláckých hrách dostali co nejvyšší cenu.

„A co přistřižení křídel?“ zeptal se jen z lovců.

„Na hrách mají velice šikovného kováře, ale asi bude dražší,“ odfrkl rozladěně baron.

Vesnici opustili časně ráno.

Výprava pokračovala v cestě.

Zek se z uspání probрал až další den. Tak urputné tepání v hlavě snad ještě nezažil. Potom si vzpomněl na události u kovárny. Není

divu, že jede připoutaný k vozu. Řetěz byl dost dlouhý, aby mu nebránil v pohybu a končil u obojku, který mu sepnuli kolem krku. Malátně se posadil. Měl na dosah měch s vodou, čehož okamžitě využil. Jen těžko se smířoval s tím, že opět zklamal. Na co poslední dobou sáhl, nic se mu nedařilo.

V jedné zatáčce zahlédl, jak je pták opět zavřený v kleci. Aspoň, že ten pád přežil, pomyslel si smutně.

„Vida! Náš otrok už se probral,“ ušklíbl se na něj vozka, sedící na kozlíku. „Pěkně sis to zavařil, kluku.“

„Otrok?“ podivil se Zek.

„No jasně! Otrokem se stane každé, kdo něco ukradne či se o to pokusí a chytanou ho při tom.“

„Aha.“ Řetěz zachrastil, když se Zek podrbal na krku. K tomu nebylo co říct.

„Baron tě na Siláckejch hrách prodá, tak se koukej dát do pořádku, ať k něčemu vypadáš. Jo a v tom pytlíku vedle sebe najdeš chleba s kouskem sýra. Najez se,“ soucitně ho vybídl vozka.

Zekovi se sevřelo hrdlo. Nyní by nepozřel ani sousto. Naděje, že se někdy vrátí domů, se právě scvrkla na nulu. Otrok... Doma k otroctví odsuzovali jen nenapravitelné zločince. Tady jsou asi přísnější. Celý život ho budou nutit pracovat, mlátit a trápit hladem. Padl zpět na lůžko a pohltila ho vlna sebelítosti. Proč právě já musel takhle dopadnout?

Malé spiknutí

V králově komnatě se hádali čtyři čarodějové.

„Zkrotit dva čaroděje... prosím, to je požadavek, který můžeme přijmout. Vyléčit osobu postiženou kouzlem, proti tomu nelze nic namítat. Ale přestěhovat na náš svět celou komunitu? Co na to říct? Lily, nezbláznila ses náhodou?“

„Ti lidé jsou na sebe zvyklí a téměř polovina z nich je obdařena magickými schopnostmi. My přece vyhledáváme a bereme na náš svět čaroděje.“

„Bereme k nám jednotlivce. Ještě nikdy jsme nezkoušeli přemístit celou skupinu. A nezapomeň, že po přechodu k nám ztratí vzpomínky. Stejně si vybudují novou existenci. Jaký má smysl je tam tahat všechny?“

„Chceš je vyhostit ze skal a nechat tady? Jak se tu sami užíví? Navíc je pravděpodobné, že vědí o aktivním stříbře a budou se chtít vrátit, aby ho dolovali a zbohatli. Tohle bychom neměli dovolit. Rozhodně ne!“

„Takové zásadní rozhodnutí se dá učinit až po poradě s velkou radou.“

Král Jakub, který zatím pouze naslouchal, se prudce vztyčil. „Mám tomu rozumět tak, že mezitím necháte mého přítele zemřít?!“ Jeho hlas vibroval rozhořčením.

Mág smířlivě pozvedl ruku. „Uklidni se, králi, hned ráno se přemístíme do skal a situaci vyřešíme. Ani my netoužíme rozpoutat na tvém území nenávist k magicky nadaným lidem. Slíbili jsme pomoc a slib dodržíme.“

Pozdě večer dorazil poslední člen záchranné skupiny. A nebyl sám. „Tohle si musíte poslechnout,“ prohlásil a postrčil dopředu kněze Pantukanova chrámu.

„Nechápu, proč mě kvůli okrajové informaci vláčíte až sem,“ durdil se kněz. „Ano. Přiznávám že jsme v posledních letech platili za aktivní stříbro rudými vejci sopečných orlů. Ale nemáme ponětí, k čemu je čaroděj, s nímž jsme obchodovali, potřeboval. Amulety z aktivního stříbra jsou mimořádně účinné a jejich výroba našemu chrámu umožnila vzkvétat. Velice jsme o tento obchod stáli. A on nikdy nepřijal peníze. Vždy požadoval jen zmíněná vejce.“

„Odkud byl onen mág?“ zajímalo Lokana.

„Netuším. Vždy použil portál.“

„Vážně jste se nepokusili zjistit, odkud magické stříbro pochází? Tomu se mi nechce věřit.“

„Zkoušeli jsme to mockrát, ale bezvýsledně. Když zjistil, co provádíme, vyhrožoval, že už nám nic nedodá. Tak jsme to raději nechali být.“

„Ale nějak jste se s ním domlouvat museli, ne?“

„To on pravidelně přicházel do chrámu zkontrolovat, jestli máme vejce. Ale nyní se dlouho neobjevil. Možná už vejce nepotřebuje.“

„A vy pro něj nějaké máte?“

„Momentálně nemáme,“ smutně pokrčil rameny kněz.

Lily byla vděčná, že už Majka odešla spát. Určitě by tomu primitivnímu knězi řekla něco pěkně od plic. I ona sama se musela hodně držet, aby mágům nevyčetla nezáměr o sopečné orly. Přece je několikrát upozorňovala, že se s nimi děje něco nepatřičného. Ale ne! Oni jsou ti moudří! Pořád dokola jen opakují – nezasahovat, nezasahovat! A teď to mají!

Lily si bolestivě rozkousala ret ve snaze mlčet. Už se několikrát poučila. Když člověk na mágy ječí, pošlou ho pryč a přidělí mu na zklidnění nějakou hodně špinavou práci. A ona v téhle výpravě rozhodně nesměla chybět.

Jedinou starost jí dělalo, že budou chtít nechat Majku doma. Bylo jí jasné, co Lokan prohlásí: „Je příliš mladá. Sice má nadání, ale je neškolená. Nemůžeme riskovat její zdraví. Už toho v poslední době

zažila až až.“ Nebo něco podobného jinými slovy. Obávala se jeho přímého zákazu. Na druhou stranu, kdyby Majku do výpravy propašovala tajně, nanejvýš dostane vynadáno a to se dá přežít. Určitě nebudou následky tak zlé, jako kdyby obešla Lokanovo nařízení. Ale jak to provést?

Dlouho do noci si tím lámala hlavu.

Vzbudila se přesně, jak měla v úmyslu, krátce před úsvitem.

A měla to! Král jí musí pomoci.

Vytáhla Majku z postele. Vyzvala ji, ať se přemění do kočičí podoby. Popadla ji do náruče a za pomoci magie se vplížila do královny ložnice. Nikdo ze stráží si ani neuvědomil, že prošla kolem nich a proklouzla dveřmi.

Král spal. Zatřásla mu ramenem a Jakub sebou trhl, jako by ho píchla vosa. Nevěřicně zíral na Lily. Kočka hupsla na peřinu a prohlížela si mladého muže zblízka. Pohládl ji. Jeho pohled zvlídněl, když se s předemím krátce přitulila. Lily po ní sáhla, znovu ji popadla do náruče a potichu k ní zasyčela: „Na tohle není čas.“

„Musíme už vyrazit?“ vypadal král poněkud rozpačitě.

„Ne. Ale mám na tebe prosbu, Veličenstvo.“

„Ano?“ Král v noční košili opustil lože a natáhl se pro plášť.

Pokynul čarodějce k malému stolku a chystal se zazvonit, aby jako ke každému jednání objednal občerstvení. Lily zadržela jeho ruku. Pokynula Majce, aby se proměnila. Jakub zalapal po dechu.

„Přišly jsme skrytě. Nikdo nás neviděl. A ráda bych, aby to tak zůstalo,“ začala vysvětlovat Lily.

„A dál?“ pobídl ji král, aby pokračovala, aniž komentoval fakt, že ji stráž nechal projít.

Ozvala se však Majka. Rudá až za ušima se snažila ze sebe vychrlit vše, co měla na srdci: „Já musím zpátky do skal. Mágové mě tu chtějí nechat, ale to je velká chyba. Rozumím, co ptáci říkají, šotek je můj kamarád. A jak jsi právě viděl, králi, dovedu

proklouznout i skulinami, kam se ostatní neprotáhnou. Prosím! Prosím! Potřebuji odejít s výpravou.“

„No dobrá. Přimluvím se za tebe,“ váhavě přikývl Jakub.

Ale Lily už během jeho slov zuřivě vrtěla hlavou. „Neznáte Lokana. Jakmile ji zahlédne, natvrdo zakáže její účast. Bude mnohem jednodušší, když mu Majka vůbec nepřijde na oči.“

„Chápu. A prozradíš mi, jakou úlohu mám sehrát já?“ začalo Jakuba jejich spiknutí bavit.

Lily kývla. „Podle dohody má s námi do skal projít portálem pět vašich ozbrojenců, aby nám kryli záda se zbraní v ruce. Někomu z nich by Vaše Veličenstvo mohlo svěřit speciální brašnu, kterou jsem pro Majku připravila. Vidíte? Přes síťované ozdoby uvidí ven a může ji opustit, jakmile uzná za vhodné.“

Majka se přikrčila a ještě na své židli se opět proměnila v kočku. Čarodějka ji jemně přemístila do brašny.

Král se natáhl, aby mourovatou kočku ještě jednou pohladil. „Vidím, že všechno máte do detailu naplánované. A možná máte pravdu. Budte tam opatrné,“ dodal tiše, než zaklapla západka nad kočičí hlavou. „Postarám se, aby ji tam některý z mých mužů donesl,“ ujistil Lily, která se právě chystala k odchodu. Měla totiž nejvyšší čas se připojit k chystané výpravě.

Peníze za orla

Skupina lovců dorazila na místo Siláckých her. Pořadatel je nadšeně uvítal. Hned jim přidělil ubytování a zálibně pokukoval po kleci. Obrovský sopečný orel bude bezesporu největším lákadlem pro diváky v aréně. V duchu už si mnul ruce a přemýšlel, jak co nejlépe využít vzácný úlovek.

Baron Krupan smlouval tvrdě, ale pořadatel by zaplatil cokoliv, aby právě tenhle ptačí exemplář získal pro hry. Dokonce odkoupil i klec a najal tři baronovy lovce, kteří se o orla starali po cestě.

„Hned má táta lepší náladu,“ spokojeně mrkl na bráchu Dink, když se v hospodě nacpávali obědem.

„Jen aby mu to vydrželo,“ odpověděl s plnou pusou Leon. „Nevíš náhodou, kam odvedli Zeka?“

„Přece do baráku pro otroky. Kam jinam.“

„Neměli bychom mu tam propašovat něco k snědku?“ pohlédl Leon na svůj poloprázdný talíř.

„Taky bych ho rád viděl. Ale myslím, že nás k němu nepustí. Co jsem zahlédl ode dveří, je to veliká prázdná stodola. Jen z trámů tam visí řetězy.“

„Mrzí mě, že jsme mu nepomohli.“

„To mě taky,“ nabodl Dink poslední sousto a zamyšleně žvýkal.

„Myslíš, že ho při prodeji taky přivážou tam venku, jako když pro nás táta kupoval druhou chuť?“

„Asi ano.“

Leon zkoumavě sledoval bratrův zastřený výraz. „Máš nějaký nápad?“

Ale Dink jen mrzutě zavrtěl hlavou. „Nic použitelného,“ zamručel.

Leon dloubl bratra do lokte. „Hele. Táta. A něco mu zkazilo náladu.“

Baron si nesl talíř s obědem ke stolu, kde seděla dvojčata. Nevydržel jejich tázavé pohledy. „Je mi líto. Na Silácké hry tu nezůstaneme, musíme odjet domů.“

„A proč?“ ozvalo se duo zklamaných dětských hlásků.

„Sojka právě doručila mámin dopis. Soused, který nám půjčil peníze, stojí před vraty tvrze a vyhrožuje, že pokud nezaplatím, vezme si moje koně a dobytek. Je nutné, abych se vrátil co nejrychleji.“

„A nemohli bychom tu zůstat...?“

Dink ani nestihl dokončit otázku, když ho zastihlo otcovo razantní: „Ne!“

Leon měl sto chutí se zeptat, co bude s Zekem, ale bál se, že tím tátu znovu rozzuří.

„Dnes musím ještě zařídit pár věcí. Odjíždíme zítra časně ráno. Tak se na to pořádně vyspěte. Čeká nás tvrdá rychlá jízda.“

„Můžeme tu pro mámu vybrat nějaký malý dárek?“ sondoval opatrně Dink. Dobře si byl vědom, že mají u mámy vroubek. No vroubek... Tentokrát to od ní asi pořádně slíznou. Nejspíš to nevyžehlí ani dárek.

„Proč ne,“ souhlasil otec. „Pokojská, ta která nám dávala klíč od pokoje, prý vyrábí pěkné náramky. Někáký hezký pro mámu vyberte.“

Kluci se pomalu zvedali od stolu. Baron je však ještě zarazil. „Abych nezapomněl – v mém pokoji najdete psací potřeby a sojku. Napište mámě, že se okamžitě vracíme s penězi. Ať souseda zdrží a uklidní.“ Pak pohlédl na Leona. „Zopakuj, co máš napsat,“ nařídil mu. Když chlapec přeříkal vzkaz a nic nevynechal, spokojeně kývl a přistrčil k dvojčatům hrst penízků na náramek.

„Ještě že to zopakování nechtěl po mně,“ zazubil se Dink, když opustili hospodu. „Mám geniální nápad!“

„Vážně? A jaký?“

„Nevyzvídej a hod' sebou. Máme na to jen tohle odpoledne.“

Zatímco kluci vyrazili k pokoji, kde je ubytovali, Zek seděl v obrovské stodole, připoutaný za obojek k řetězu. Smrdělo to tu, protože každá dvojice dostala vědro na výkaly se špatně přiléhajícím víkem. Jídlo bylo dobré a dostal houni, na kterou se mohl posadit nebo ulehnout. Krk ho od obojku svědil a bolel.

Zavřel oči a vzpomínal na louku, kde jim máma každému s velkou slávou servírovala posolený suchý krajíc. Táta jim k tomu zahrál hospodskou odrhovačku o Káče, co připálila koláče. Hýčkal si onu krásnou vzpomínku. Nic víc mu vlastně nezbylo.

Postupně sem byli přiváděni další otroci. Všichni byli starší než Zek a někteří vyhlíželi dost nebezpečně. Jednoho z nich připnuli na řetěz vedle něj. Krví podlitýma očima pohlédl na chlapce. „Dej mi tu deku!“ ukázal na Zekovu houni.

„Máš přece svoji,“ ohradil se. Znovu zavřel oči, aby se na toho hrubiána nemusel koukat.

Vtom schytl prudký kopanec do žeber, až se překulil stranou. Cítil, jak se řetěz napjal. Trhnutí obojku mu málem zhmoždilo krk. Než se vzpamatoval, chlap si nohou šikovně přisunul Zekovu opuštěnou houni a vzápětí si ji složil pod sebe, aby to měl měkčí. Uvelebil se dostatečně daleko, aby na něj chlapec nedosáhl. Polámané zuby hyzdily jeho vítězný zlomyslný úsměv.

Zekovi nezbylo, než se spokojit s tvrdou hliněnou podlahou. Rezignoval. Od teď už to lepší nebude. Pohmožděná žebra se bolestivě ozývala, ale mnohem víc bolelo pomyšlení na úděl, který ho čeká.

Od hlídaného vchodu do stodoly se ozvalo tlumené dohadování. Zeka nezajímalo. Kdyby však věděl, oč běží, určitě by zpozorněl. Dva kluci právě předávali strážci otroků dopis s pečeti barona Krupana.

„Váš otec pěkně škrábe,“ mrzutě zavrčel muž a namáhavě luštil, co je v něm napsáno. Četl.

Měním rozhodnutí o prodeji otroka Zeka. Příkazuji ho vidat do rukou mých sinů Dinka a Leona. Rozhodl jsem, že bude jejich dárkem k narozeninám.

Vlastní rukou

Baron Krupan.

„Pečeť je v pořádku a podpis, zdá se, taky,“ mumlal si muž pod vousy. Hrábl do přihrádky, vylovil jeden z klíčů a kluky vyzval: „Počkejte tady.“

Přivedl Zeka, který na kluky nevěřícně zíral. Rád by je zasypal otázkami, ale už ho naučili, že otrok má držet pusy, nechce-li se dostat do potíží.

Muž uložil písemný dokument do přihrádky a kývl na kluky, že nic dalšího nepotřebuje a mohou odejít. „Jo, a vyřidte otci, že j nepatří do tvrdých souhlásek,“ dodal trochu posměšně.

Dvočata popadla Zeka a odvěkla ho na dvorek za stáje. Dink odemkl jeho obojek a skopl ho do nedaleké žumpy.

„Až táta zjistí, co jsme provedli, spráská nás jako psy,“ vzdychl Leon, ale sklíčeně nevypadal.

„Zítra časně ráno odjíždíme,“ informoval osvobozeného kamaráda Dink. „Víc ti pomoci nedokážeme. Akorát tady máš klíče, které jsi ztratil u vesnického kováře. Bohužel ten klíč od klece nefunguje. Zkoušeli jsme to.“

„A tady máš čapku chudých,“ podal Leon Zekovi z kožených cárů spíchnutou pokrývku hlavy. „Když se k tomu trochu zašpiníš, nikdo tě nepozná. Tady běhá chudejch kluků. co žebraj, nebo za pár drobných pomáhaj u koní, spoustu.“

„Už jsem ani nedoufal, že mi někdo pomůže,“ dojetím se zajíkl Zek. „Nevím, jak vám poděkovat.“

„Hlavně se nenech znovu chytit,“ doporučil mu Dink.

Znovu v poutech

Leon s Dinkem se domů nijak zvlášť netěšili. Měli na kontě několik vážných prohřešků, které jim při bližším zkoumání jen tak neprojdou. Oklamali mámu, aby mohli za tátou na výpravu, a teď oklamali i tátu, aby Zekovi vrátili svobodu. Bylo jim jasné, že dřív nebo později všechno vyjde najevo.

Nyní se vyšplhali do sedel velkých koní, které otec vybral pro jejich rychlost a vytrvalost. Táta jim pečlivě upravil délku třmenů. Nastal čas vyrazit.

Baron Krupan ještě zamířil kolem klece se sopečným orlem, aby se naposledy pokochal pohledem na zkroceného dravce.

Mávl na pozdrav lovcí, který střežil klec. Potom pobídl koně do klusu. Jakmile se ocitli na rovince za osadou, popustil uzdu, aby se kůň mohl rozběhnout. V duchu si procházel úseky cesty, na kterých bude muset zpomalit a kde bude potřeba dopřát synům i koním krátký odpočinek.

První poškozený úsek cesty byl blízko. Museli zvolnit do kroku, aby umožnili bezpečný průchod koním, aniž by si v děrách hlodavců polámali či pohmoždili nohy.

Vtom za sebou zaslechli cválajícího jezdce. Baron podle oblečení poznal jednoho z lovců, které zanechal u orla jako ostrahu. Jezdec měl v sedle zavazadlo a baron zapátral v paměti, zda něco důležitého nezapomněl. Lovec mával, aby na něj počkali. Baron Krupan zamumlal pod vousy kletbu, ale zastavil.

Když lovec dorazil k nim, ve dvojčatech by se krve nedořezal. Vezl spoutanou postavu přehozenou přes sedlo. Zek! Ten trouba se zase nechal chytit! Kluci zatajili dech a popojeli blíž k otci, aby jim neuniklo ani slovíčko z chystané rozmluvy.

„Co to má znamenat?!“ vyšťekl baron na jezdce.

„Omlouvám se, pane, ale tenhle kluk se zase pokoušel dostat k orlovi.“

„A co já s tím? Měl jsi ho při tom zabít.“

„Jenže on je přece tvůj otrok...“ V jeho slovech se mísila otázka s nejistotou a rozpaky.

„Copak nemáš vlastní rozum?! Asi utekl. Měl jsi ho odvést zpátky mezi otroky nachystané k prodeji.“

„To jsem udělal, pane. Ale prodejce mi před nosem mával jakousi listinou s baronskou pečeti, že byl prodej odvolán.“

„Cože?!“

„Mluvím pravdu, pane. Taky říkal, abys napsal novou listinu, že si ten prodej opravdu přeješ, jinak ho odmítne převzít.“

„Mor na jeho potomky! Tohle je celé nějaké divné. Co stálo v té listině, co ti ukázal?“

„Víš, pane, já na čtení moc nejsem.“

„Aha. Neumíš to. Chápu.“ Baron se zamyslel. „Sakra!“ zaklel a v duchu zvažoval, jak by asi jeho kluci reagovali, kdyby toho problematického Zeka hned na místě zabil. Jeho vztek ztrácel přemýšlením na síle. Násilné řešení by pro tuto chvíli bylo nejjednodušší a nejrychlejší. Ale nejspíš by tím ztratil obdiv a důvěru svých dětí. Četl v očích obou synů strach a touhu kamarádovi pomoci. Ani nemuseli promluvit. Přesně věděl, jak se na celou záležitost dívají. Těžce vzdychl.

„Na tyhle srandičky momentálně nemám čas,“ mračil se baron. Sklouzl ze sedla a pomohl lovcovi odvázat tělo. Přenesl omráčeného Zeka na sedlo před Dinka, kde zajatce pomocí koženého řemínku zajistil. „Nehodlám se kvůli otrokovi zdržovat. Vezmeme ho s sebou,“ prohlásil k velké úlevě Leona a Dinka.

Pak houkl na lovce: „A ty mi sežeň tu listinu, co ti ukazovali, nebo její opis. Budu tě čekat po hrách na své tvrzi.“

Oči dvojčat se setkaly. Bude zle, signalizoval jejich pohled beze slov.

Opět vyrazili na cestu.

Dinkovi se teď jelo mnohem obtížněji. Přesto se snažil, jak mohl, aby nezdržoval. Byl otci vděčný, že Zeka nezabil na místě. Někde ve svém nitru cítil, že k tomu táta neměl daleko. Zvolna docházel k názoru, že pomáhat Zekovi je krajně riziková činnost. Tolik se snažili ho dostat na svobodu a ten umanutej ťulpas zase všechno pokazil.

Po nějaké době se Zek začal vrtět a Dinkovi znesnadňoval jízdu. Když si otec všiml, že syn zaostává, zastavil a čekal, až ho dojede.

„Co kdybychom Zeka rozvázali? Pojede se nám mohem líp,“ navrhl tátovi.

Ačkoliv měl baron na svého otroka vztek, souhlasil se svým synem. Akorát nehodlal strpět, aby ho Dink zase nechal utéct.

Zekovi ponechal spoutaná zápěstí a silnější provaz mu obtočil kolem pasu. Druhý konec připoutal k Dinkovu opasku. Potom pro jistotu sebral synovi jeho nůž.

„Běda ti, jestli budeš zdržovat!“ pohrozil zajatci.

Znovu vyrazili na cestu. Baron hodlal jet tak dlouho do tmy, dokud to bude možné.

„Zeku, jsi vážně děsný nemehlo. Proč tě chytili?“ snažil se Dink domluvit se svým spolujezdcem. Při rychlé jízdě nebylo snadné mluvit tak, aby ho slyšel Zek a zároveň neslyšel táta.

„Chtějí dnes orlovi udělat díry do křídel. Protáhnou jimi řemen, aby je nemohl roztáhnout,“ vysvětloval zajímavě Zek.

„Asi mu tvoje pomoc byla hodně platná, že?!“ zavrčel Dink, znechucen Zekovými neúspěchy.

„Ty to nechápeš. Nemohl jsem to nechat být,“ ohradil se zajatec nešťastně.

Zek trochu trhaně vyprávěl svému spolujezdci, jak se znovu pokoušel dostat do blízkosti klece. Jenže lovec ho poznal. Ohnal se po Zekovi vědrem, ve kterém nesl ptákovi vodu s uspávacím

prostředkem. Zasáhl malého vetřelce do hlavy a od té chvíle o sobě chlapec nevěděl.

Sopečný orel však viděl všechno. Vlastně v kleci setrval jen proto, aby zůstal Zekovi nablízku a neztratil s ním kontakt.

Když přímo před jeho očima lovec chlapce zranil, pták se rozzuřil. Pohled na to, jak bezvládného chlapce odnášejí, odboural všechny zábrany a ohledy, které orlovi přinesla do vínku milující lidská bytost, s jejímž tělem splynul. Do popředí vystoupily všechny divoké instinkty orlích dravců. V ptačím vůdci se zdvihla ničivá vlna magie a začal se podobat otevřenému jícnu sopky. Pruty klece i okovy se tavily a stékaly k zemi. Ze dřeva vznikl jemný popel, který závan větru vmetl do očí přihlížejícím. Ti stateční couvali, ostatní prchali co nejdál od žhnoucí koule rozpínající se kolem místa, kde původně stála ptačí klec.

Lovec popadl svého druha za loket. „Rychle! Kam jste dali toho omráčeného kluka? Vedle něj se orel vždycky uklidnil.“

„Cirda ho nesl zpět mezi otroky na prodej.“

„Tak poběž, musíme sem kluka dostat dřív, než orel uškvaří všechny kolem sebe.“

Hlídač otroků ale vrtěl hlavou. „Tady není. Prodej byl odvolán. Ten muž, co chlapce přinesl, povídal, že se o tom musí poradit s baronem Krupanem osobně. Okamžitě vyrazil za ním.“

„Do rejče rezavýho! Jsme v háji,“ chytil se lovec za hlavu.

Kolega však do něj strkal loktem a ukazoval vzhůru. Muž se otočil a zíral na zářící siluetu sopečného orla, která zvolna stoupala do oblačných výšin. Záře se z jeho křídel pomalu vytrácela. Po chvíli už ve větru kroužil jen obyčejný obrovský orel a pár sazí z místa, kde ho ještě před chvílí věznili.

„No... Asi si můžeme sbalit fidlátka. Něco mi říká, že od pořadatele her nedostaneme za péči o dravce ani vindru,“ otráveně se zašklebil na kolegu lovec. Ten jen rezignovaně přikývl. „Raději

nebudeme chodit pořadateli na oči," dodal muž a pokusil se setřít saze z čela.

„Já bych tak měsíc, dva, nechodil na oči ani baronovi Krupanovi," vzdychl lovec. Pak se neubráníl úsměvu při pohledu na kolegovu pruhované čelo.

Mezitím se baron s chlapci rychle vzdaloval od místa, kde se chystaly Silácké hry. Právě zvolnil do kroku, aby koně předčasně neuštval. Do zastávky na jídlo, kterou naplánoval, zbývalo ještě pár mil. Přemýšlel, zda by nebylo vhodné přemístit zajatce ke druhému synovi, ale Dink byl mnohem zdatnější jezdec než Leon. Možná jen odpoledne postačí jim prohodit koně.

Kluci začínali pociťovat únavu. Už se tolik nerozhlíželi po okolí a ani náhodou je nenapadlo pozvednout oči směrem k nebi. Kdyby tak učinili, zahlédli by kroužícího orla. Vlastně není nic divného na dravci, vznášejícím se nad krajinou, aby si vyhlédl vhodnou kořist.

Jenže tenhle orel hlad nepociťoval. Kroužil nad zdejší pahorkatinou, až našel skupinku jezdců. Magie mu našeptávala, že je na správné stopě. Poznal muže v čele. Vzpomínka na jeho omračující šípy ptáka zneklidňovala. Nechtěl udělat stejnou chybu jako minule. Ale toho chlapce musí mít. Rychle vypožoroval, na kterém koni jede. Jenže tam sedí dva. A proč ne...

Bleskově slétl k zemi, kde znovu roztáhl křídla a do spárů popadl dva jezdce. Netušil, zda vykřikli úlekem, nebo proto, že je svými drápy poranil. Mohutnými záběry křídel nabral výšku.

Baron bez meškání sáhl po luku a šípu. Sklouzl z plašícího se koně a zamířil. Vzápětí luk sklonil a zaklel. Nebylo jisté, zda by místo ptáka nezasáhl svého syna.

Leon pohotově hrábl po uzdě bratrova koně a pak vyděšeně pohlédl vzhůru, když si uvědomil, co vidí.

Orel zamířil k písčným pahorkům v dostatečné vzdálenosti od cesty.

Baron hvízdal na svého koně, který se poslušně vrátil. Dinkova si volně přivázal k sedlu.

„Jedeme za nimi?“ zeptal nejistým hlasem Leon.

„O tom nepochybuj!“ zavrčel baron. Život syna měl přednost před všemi věřiteli obléhajícími jeho tvrz.

Jakmile se sopečný orel snesl dostatečně nízko nad jednu písečnou dunu, pustil svou kořist na zem. Sám přistál o kousek dál. Doufal, že dětem příliš neublížil.

Kluci se opatrně zvedali. Zek měl ošklivý škrábanec na pravém rameni. Dink namáhavě rozvazoval uzly na provaze, který je vzájemně poutal. Poté se pustil i do uzlů na Zekově zápěstí. Pomáhal si nehty, zuby a proklínal v duchu otce, že mu zabavil nůž.

Zekovo rameno ošklivě krvácelo. Orel k nim přihopkal blíž. Dink raději o dva kroky couvl. Pták se zobanem dotkl rány na Zekově paži.

„Jauvajs,“ vyjekl bolestně chlapec. „Spálil jsi mě,“ vyčítavě loupl očima po ptákovi.

„Páni,“ Dink uznale otočil palec ruky vzhůru, „zastavil ti krvácení.“

„Hm,“ zahučel nevděčně Zek. „Ale nemůžu ohnout prsty!“ Zkoušel si procvičit ruce uvolněné z pout, ale zatím nepříliš úspěšně.

Pták zdvihl zobákem odhozený provaz a snažil se ho nabídnout Zekovi.

„Co já s tím?“ utrl se chlapec na orla téměř zlostně.

Pták potřásl hlavou, otočil ji a zkusil podat provaz Dinkovi.

Ten ho opatrně převzal. V blízkosti tak obrovského tvora mu vyschlo v krku. Odkášlal si. „Chceš, abychom na tobě odletěli?“ zeptal se nedůvěřivě.

Orel nepatrně přikývl.

„Ty mi vážně rozumíš?“ V Dinkově hlase převládlo nadšení nad strachem.

Další přikývnutí.

„Ale i když ti dám provaz kolem krku, Zek by se ho teď sám neudržel. Budu muset sedět za ním a jistit ho.“

Důraznější přikývnutí.

„A... až odneseš Zeka domů, vrátíš mě pak zase tátovi?“ zeptal se hodně roztřeseně. Tentokrát pták nepřikývl a Dink si pomyslel, že asi neumí krčit rameny. „Úplně by stačilo, kdybych se dostal do blízkosti naší tvrze,“ smlouval s obavou, že bude muset žít odloučeně od Leona. Nepatrné přikývnutí ho jakž takž uklidnilo.

„Tak jo. Zkusíme z tebe nespadnout,“ vzdychl Dink.

Mágové proti mágům

Otevřít zamaskovaný vstup do skal bylo pro mágy až směšně snadné. Ovšem uvnitř byla obrana mnohem lépe zorganizovaná, než při předchozím vpádu Lily a jejích přátel.

Obranná kouzla, pasti, pavučiny, vycvičené strážce ověšené amulety, to vše dohromady mágy nepříjemně zaskočilo. Jejich přezíravý postoj, jímž pohrdlivě zdůrazňovali, že tohle bude brnkačka, to zvládnou levou zadní, dostal trhliny. Nebýt pěti Filipových ozbrojenců, nejspíš by si se strážemi vůbec neporadili.

Páprdové nafoukaní, pomyslela si neuctivě Lily o čarodějích, kteří ji doma neustále peskovali a poučovali. Nebojovali už léta a zapomněli, jak je složité ohlídat si při útoku celé okolí i vlastní záda. Dělal, co mohla, aby od nich odvracela nastražené drobné kletby, které po zásahu zpomalovaly, braly šikovnost a přesnost nebo způsobovaly nesnesitelné svědění různých částí těla.

Konečně se na scénu dostavili dva hlavní čarodějové – Panet a Kytuna. Na prostranství u kuchyně se rozpoutalo hotové peklo. Lily se klidila z cesty, aby neskončila jako poslední.

Náhle si uvědomila, že vůbec nepostřehla přítomnost Majky. Zdalipak se dostala ven z brašny? Začala ji hledat. Vtom zahlédla číču, jak přebíhá podél kuchyně k puklině ve skále. Ocenila, jak je dívka opatrná.

Vtom ji zatahal za rukáv šotek. „Jestli chceš ochránit orly, pojď za mnou,“ vyzval ji.

Nebyla si úplně jistá, zda ji oslovil zrovna Torpík, ale to bylo jedno. Rychle ho následovala do skalního bludiště. Upozorňoval ji na pasti a nástrahy, které postupně magicky zneškodňovala. „Dobrá práce,“ ocenil její umění šotek.

Postupovali rychle. Tmavé chodby Lily magicky osvětlila.

Pak ji hvězdík zarazil: „Pozor! Před námi je střelometčík. Kryj se.“

Obranný štít trénovala už řadu let. Patřil k prvním kouzlům, které ji mágové učili. Sotva ho vytvořila, uvízlo v něm několik šipek. Jejich protivník sice měl trochu magie, ale omráčit ho bylo snadné. Cestou potkali ještě dva podobné. Naložila s nimi stejně.

Šotek ji zavedl ke skalnímu oknu, odkud se dal sledovat celý prostor, věnovaný chovu sopečných orlů.

„Dokážeš je na dálku zbavit těch obojků, co jim navlékli kolem krku?“ zeptal se.

Lily vyzkoušela dvě kouzla, ale neuspěla. Bála se, že by mohla ptáky zranit. „Musím dolů, abych si na ně mohla sáhnout,“ upozornila šotka.

„Blázníš?“ zamračil se hvězdík. „Dole mágovi pomocníci zabijí nejen ptáky, ale i tebe.“

„Zvládnou je,“ ohradila se Lily.

„Nezvládneš. Jsou mnohem silnější, než hlídači chodeb. Navíc nosí ochranné amulety. Omračovací kouzlo ti bude nanic.“

„Taky můžeme počkat, až naši udělají pořádek a dorazí sem.“

„To je právě to,“ ošil se šotek, „učňové dostali příkaz ptáky pozabíjet, pokud Kytuna s manželem nezvítězí.“

„Jak je chtějí zabít?“

„No přece pomocí těch obojků,“ zatvářil se šotek otráveně, že musí vysvětlovat takovou samozřejmost. „Mají k nim ovladače.“

Lily se zamyslela. „Jak vypadá takový ovladač? Můžeš mi ho namalovat?“

„Proč?“ podivil se.

„Kouzlo přenesení mi občas činí potíže. Ale prohodit dva vzájemně magicky napojené předměty zvládnou. Jen musím mít představu, jak vypadají. Zkrátka a dobře – těm, co mají ovladač, pošlu obojek a orlům vyměním obojek za ovladač. Jasně?“

Šotek zakroutil očima. „Moc ne,“ odpověděl, ale pak se dotkl čarodějčiny ruky a jí před očima problikl obrázek válečku s pohyblivými kroužky.

Začala si připravovat podobu kouzla.

„Hod' sebou,“ zavrčel hvězdík, „tvoji mágové ty naše už brzo chytanou pod krkem.“

„Neruš,“ zarazila jeho řeči. Potom s nejvyšším soustředěním vyslala kouzlo, aby proniklo do celé oblasti pod nimi. Tiše doufala, že zasáhne všechny, kdo jsou připraveni zabít ptáky. Obranné amulety určitě nemají nastaveny proti výměně předmětu za předmět.

„Nápad za všechny drobný,“ zaradoval se šotek. „Podívej!“

Chvíli trvalo, než pochopila, na co se má soustředit. Pak uviděla, jak orlí cupují něco malého pod svým zobákem. Obojku se nezbavil jen jeden z ptáků.

Orlí skřeky se rozlehly ozvěnou mezi skalami. Na prostranství se začalo bojovat. Tři z příchozích mágů pronikli až sem.

Učňové se bránili, ale ne všichni. Některé zahlédla prchat do skal. Pronásledovat je do labyrintu chodeb bude pěkně namáhavé, pomyslela si.

Náhle orlí skřeky nabyly na intenzitě. Proč ti ptáci tolik křičí, podivila se a potlačila nutkání si zacpat uši.

„Kudy se jde dolů?“ ohlédla se po šotkovi, ale tvoreček už tu nebyl. Do háje! Bude si muset najít cestu sama.

Umístila svou magickou značku na klec s orlem, kterému zůstal obojek, aby ve skalních chodbách neztratila orientaci. Začala hledat odbočky, směřující dolů. Jednou se málem chytila do lepkavé pavučiny. Raději zpomalila a dávala pozor.

Konečně dorazila na nádvoří lemované klecemi. Divoký orlí křik nepříjemně řezal do uší. Uvědomila si, že je tu mnohem víc ptáků, než před chvílí.

Jeden z orlů si jí všiml a prudce zaútočil. Zpomalila ho a uhnula jeho spárům. Nedal se odradit a natahoval k ní zobák.

Postřehla, že mágové z utajeného světa, mají podobné problémy. Orli divoce útočili na všechny přítomné lidi. Bylo jich mnoho. Bylo

jich zatraceně mnoho! Hrdlo se jí stáhlo strachem.

Zahlédla Lokana, jak se zoufale brání a zároveň ukazuje kamsi vzhůru. Střelila pohledem po směru jeho ukazováčku.

Vysoko na skále trůnil obrovský pták s rudýma nohama a zoban mu krvavě zářil. Orlí vůdce! Nebylo pochyb, že právě on sem dovedl své ptačí bojovníky. Così měl za krkem, ale bylo nesnadné rozeznat, oč se jedná. Že by obojek? Nebo to nebyl obojek?

Vtom se po jejíma nohama prosmýkla kočka. Než stihla jakkoliv zareagovat, mourovatý mazlíček se proměnil v dívku v krátkých kožených šatech. Majka se rozběhla přímo na nádvoří do největší vřavy. Zároveň cosi křičela, ale přehlušit ptačí skřeky nebylo v lidských silách. Navíc na ni shora zaútočil jeden z ptáků. Naštěstí si ho všiml Lokan a odklonil jeho let stranou. Přesto jeden dráp poznamenal Majku na zdvižené ruce.

Když si Lily uvědomila, co dívka křičí, magicky jí přikouzlila silný hlas.

„Mami, maminko!“ zoufale volala Majka. „Zastav je! Útočí na moje přátele! Slyšíš, mami?! Zastav je. Oni nám přišli na pomoc!“

Ptáci se ztišili a najednou byl její hlas tím nehlasitějším zvukem na nádvoří.

„Mami! Naši přátelé to tu dají do pořádku. Odvolej své orly, prosím!“

Teď už zesílení hlasu nepotřebovala. Lily se třáslý ruce, když bojový adrenalin předával vládu rozumu.

Cosí ji dloublo do stehna. Hvězdík Torpík. „Musíš uznat, že jsem ji přivedl v pravej čas,“ prohlásil samolibě a kývl směrem k Majce.

„Dobrá práce,“ souhlasila Lily. „Mám ti za to dát pusu?“

Torpík se zaškaredil. „Ale fuj. To bys měla moc laciné. Hlavně dodržuj sliby.“

Lily obdivně hleděla na orlího vůdce, který se právě snášel na nádvoří. „Nevěřila bych,“ zamumlala polohlasně, „že po té děsivé proměně může osobnost Majčiny matky ovlivnit chování orla.“ Pak

vykulila oči, protože pták neměl kolem krku obojek, jak původně očekávala. Jednalo se o provaz. Obyčejný provaz, jehož se drželi dva kluci. Oba chlapce znala a naprosto nechápala, jakým řízením osudu se právě ti dva spolu ocitli na ptačím hřbetě. Jak by se mohl Dink z jejich utajeného světa vyskytovat ve společnosti Zeka?

Majka se rozběhla k orlovi a něžně objala zoban, který se k ní sklonil. Tekly jí slzy a stále dokola opakovala: „Ty jsi ho zachránila, mami, ty jsi ho zachránila. Pořád mám bráchu. Díky. Díky. Díky, mami.“

Orli se zdvihli a odlétali. Lily otevřela klec s posledním uvězněným ptákem. Naštěstí ho nikdo nezabil. Stáhla mu obojek a pustila ho ven. „Jen leť,“ řekla mu, když se po ní ohlédl. Spokojeně přelétla očima otevřené prázdné klece. Po nějaké době zůstal na nádvoří už jen orlí vůdce a se zájmem sledoval dění kolem sebe.

Lokan k sobě přivolal Lily i Majku s oběma chlapci. „O některých věcech si promluvíme později,“ významně pohlédl na Lily. Sklopila oči. No jasně. Za přivedení Majky do skal si to ještě slízne. Ale každé rozumné mag musí přece uznat, že bez ní by závěrečné střetnutí s ptáky leckdo nemusel přežít. Jenže Lokanovu kázání se jako jeho žačka prostě nevyhne.

Baculatý čaroděj

„Teď mám pro vás úkol,“ oslovil Lokan s největší vážností Lily, Majku, Zeka a Dinka. „Vy čtyři zavedete kolegu Falka ke zraněnému a zůstanete na místě, dokud za vámi nedorazím i já osobně. Je to jasné?“ znovu významně pohlédl na Lily.

„Jasně,“ pípla téměř neslyšně.

Lokan kývl na baculatého čaroděje středního věku a hladkých tváří. Falko sice vypadal, jako obézní strýček, ale Lily dobře věděla, jak může dobrotivý vzhled klamat. Byl jedním z nejmocnějších mágů a jako léčitel téměř nepřekonatelný. Pomáhal zakládat utajený svět a na dnešní výpravu ho přivedla hlavně zvědavost.

„No,“ rozpačitě se podrbala ve vlasech Majka při pohledu na mágovo blahobytné břicho, „najít cestu, kudy se náš vážený host protáhne, asi nebude snadné.“

Na dívčině rameni přistála kavka.

„Bud' bez obav, děvče. Všude, kudy se protáhne ona,“ ukázal čaroděj prstem na kavku, „se protáhnu i já.“

Majka se zatvářila nedůvěřivě, ale pak zavelela: „Moje milá Káčo, veď nás nejkratší cestou.“

Než dorazili do jeskyně, v níž se ukrýval zraněný muž s léčitelkou, Lily si několikrát zopakovala kouzlo ‚prostoupení pevnou stěnou‘. Děkovala osudu, že na ni při tom dohlíží právě Falko, protože uvíznout při jeho nezvládnutí ve skále by opravdu nechtěla.

Konečně dorazili ke svému cíli. Léčitelka se rozzářila. Nadšeně objala Majku i Zeka.

Falko si jich nevšímal a rovnou přiklekl k Mlčochovi, aby prozkoumal, v jakém stavu je pacient.

Zek se jemně vymanil z léčitelčiny náruče. Nerad se nechával objímat cizími ženskými. Vždycky z toho byl celý nesvůj.

Popošel k Dinkovi. Zarazilo ho, jak jeho přítel nevěřícně zírá na zraněného muže.

Dink popadl Zeka za loket. „To je přece Mlčoch,“ zašeptal, „poznávám ho!“

„No jasně. Vždyť jsem ti o něm vyprávěl,“ nechápal Zek, proč kamaráda tolik překvapuje, že ho vidí.

„Ale to je přece náš Mlčoch! Uhořel na střeše vězení. Mě a mého bráchu zachránil a sám zůstal stát v oleji, který chytil plamenem. Neměl čas, aby unikl. Jeho smrt jsem viděl na vlastní oči!“

„Nelam si tím hlavu,“ poklepala mu po rameni Lily. „Možná ho zachránilo kouzlo.“ Měla sto chutí vzít na sebe podobu vousatého poustevníka, aby ji Dink poznal, ale při pohledu na Falka si neuvážený nápad rychle rozmyslela. Nebylo dovoleno vytahovat na světlo tajemství jejich magického světa.

Falko se zájmem zdvihl hlavu. „To je opravdu ten muž, co vás zachránil z hořící střechy?“ zeptal se Dinka.

„Jsem si tím jistý,“ přikývl chlapec.

„Udělám pro něj, co jen půjde. Nebude však snadné ho zachránit,“ oznámil přihlížejícím. „Léčení potrvá sedm dní. Každý den ho postrčím o krůček blíže k životu. To by měla jeho mysl vydržet.“

„A co ho vzít k nám?“ zeptala se Lily. „Nepomohlo by to?“

„Ale Lily. Přece znáš pravidla. Nemá v sobě žádnou magii, proto by se už nikdy nemohl vrátit zpátky.“

Vtom si Lily všimla, že vedle Falka přešlapuje a nakukuje Torpík.

Za jejími zády se ozval Majčin hlas. „Dá si někdo něco k snědku?“

Dívka vytáhla z objemného batohu bochníky chleba, sýr a ovoce. Šotek odněkud vylovil prkénka a dlouhý nůž podal Lily, aby donesené jídlo nakrájela.

„Je milé, že myslíš na naše žaludky,“ pochválila ho mladá čarodějka.

„Už jenom sedm dní,“ doprovodil svá slova spikleneckým mrknutím, „sedm dní a skály budou zase jen pro hvězdíky.“

„Kéž bych si byla tak jistá jako ty. Naši čarodějové ještě neřekli poslední slovo,“ ošila se pod jeho zkoumavým pohledem.

„Sliby není radno porušovat,“ podotkl s nádechem výhrůžky.

„Jenže v našem slibu žádný termín dohodnutý nebyl,“ ozval se šotkovi u ucha sice ztišený, ale rozhodný Majčin hlas.

Hvězdík po ní šlehl ublíženým pohledem.

„Neboj se. Pokud to jen trochu půjde, svůj slib dodržíme,“ dodala, aby rozladěného šotka uklidnila.

Falko se po jídle pustil do podrobnějšího zkoumání jeskyně a jejího okolí. Torpík ho všude sledoval jako věrný pejsek.

Na jedné křižovatce se mág zastavil.

„Poslyš, Torpíku,“ oslovil šotka, „cítím odněkud silnou magickou anomálii. Co to je?“

Hvězdík pokrčil rameny. Mág povytáhl jedno obočí a zalovil v kapse. Vytáhl lehoučký zelený šátek. Kývl na šotka a uvázal mu ho kolem krku.

„Hrom tě bac,“ rozzářily se Torpíkovi oči, „vidím všechny magické pastičky.“

„Pověz mi o té anomálii a šátek je tvůj.“

„Je to...“ Šotek se zarazil a ještě dvakrát řekl: „Je to, je to...“

Uzel na jeho šátku se sám od sebe rozvázal a mág pomaličku natahoval ruku, aby si ho vzal zpět..

„Je to magický portál,“ vyhrkl hvězdík jakoby proti své vůli.

„Vida.“ Mágova obočí se srovnala. „A kdopak ho používá?“

„Jenom Panet s Kytunou. Chodil tudy i její bratr, ale ten už je mrtvý.“

„Jak je portál zabezpečený?“

„Nijak. Jenom není vidět.“ Šotek se na mága tázavě podíval.

„Ještě mi ukaž, ve které chodbě portál najdu, a šátek si můžeš nechat.“

Šotkův prstík označil chodbu a potom hvězdík zmizel.

Po chvíli hledání Falko objevil správné místo. Konečně bylo jasné, kudy zdejší mágové procházeli do utajeného světa, aby v chrámu směňovali aktivní stříbro za rudá vejce.

Tomu portálu ovšem něco chybí, mumlal si sám pro sebe Falko. Měl bych ho opravit.

Kouzlo muži zabralo několik dlouhých minut. Ale nakonec spokojeně mlaskl. „A od teď každý, kdo tudy projde, ztratí své vzpomínky a na našem utajeném světě získá právo začít nový život s čistou myslí,“ pronesl polohlasně, neboť tušil, že šotek někde nedaleko šmíruje a naslouchá.

Příjezd krále

Po čtyřech dnech dorazili královi vojáci. Na ranči dokonce vyzvedli i Zekova a Majčina slepého dědu a rovněž ho přivezli do Hladových skal.

Falko jeho oči prohlédl, ale zrak mu vyléčit nedokázal. Jen jeho trvale poškozeným očím umožnil vnímat siluety lidí, zvířat či rostlin v jeho blízkosti.

Král okamžitě svolal poradu, aby získal přehled o situaci. Mágové ohlásili, že přesun nadaných lidí na utajený svět úspěšně pokračuje. Do dvou dnů by měli mít hotovo. Ale o osudu lidí bez nadání se čarodějové nedokázali shodnout. Nechtěli je s sebou.

„Chápu vás,“ sjednal si král ticho, když dohadování nevedlo k žádnému výsledku. „Ještě pár dní budeme přemýšlet, co s tím. Pokud by měl někdo z vás nějaký nápad, rád si ho poslechnu. Ještě máme něco dalšího k projednání?“

„Vyklízení skal bude nesnadná záležitost,“ ozval se Zlatobýl. „Nebo tu všechno necháme šotkům a krysám?“

„Ach ano,“ vzdychl král, „další bod, který je nutné dořešit. Zamysli se nad tím, Zlatobýle.“

Po poradě si Jakub oddechl. Zadržel Majku, která se chystala nenápadně vytratit. „Jak je na tom Mlčoch?“ zeptal se, i když základní informace od Falka měl.

„Pořád je velice slabý, ale už se s ním dá mluvit. Sem tam se pokouší vstát.“

„Zavedeš mě k němu?“

„Jasně, chodby jsou vyčištěné, můžeme jít přímo. Jen vezmu louči, abychom se v nich nepřerazili.“

„Co to máš na zádech?“ podivil se král, když se natáhla, aby se na nerovném terénu přidržela skalního výstupku.

Majka stáhla výstřih šatů o kousek ze svého ramene a ukázala vypálenou hvězdu. „Šotek mě označil hůlkou,“ vysvětlila.

„Zmetek mizernej!“ rozzlobil se Jakub. „Četl jsem o hvězdících. Vím, co dovedou. Ten podrazák tě chtěl uspat a zabít!“

Hleděla do jeho zuřivě planoucích očí a cítila jak rudne.

„Ne, to ne,“ vykoktala, „snažil se mě chránit.“

Král ztěžka polkl. „Šotek a chránit? Nesmysl! To nemají v povaze. Jestli mi ten zmetek přijde pod ruku, zabiju ho!“

„Díky té hvězdě si Kytuna nemohla přecíst moji mysl. Možná bych nepřežila, kdyby to dokázala.“ Majka cítila, jak jí hoří obličej a celé tělo. Nemohla od Jakuba odtrhnout oči. Chtěla ho pohladit po tváři, aby se uklidnil, ale neodvážila se.

„Až toho tvého Torpíka potkám, asi mu řeknu něco hodně ošklivého,“ přistoupil těsně k ní a urovnal jí výstřih šatů. Neměla sílu couvnout. Náhle ji král uchopil kolem pasu a krátce přitiskl své rty na její. Zase ji rychle pustil, jako by se spálil a ztěžka oddechoval.

„To bychom asi neměli... králi... Veličenstvo,“ breptala Majka v rozpacích.

„Zapomeň na krále,“ napomenul ji chraptivě, „jsem Jakub, normální Jakub.“

„Jistě... ano... pane normální Jakube,“ vysoukala ze sebe. Hned si uvědomila, jak hloupě to zní a vyprskla smíchy. Jakub se rozesmál zároveň s ní.

„Raději bychom měli jít,“ řekla, když se dosyta nasmáli, a vyrazila chodbou kupředu.

Měla pravdu. Mlčoch byl vzhůru. Seděl na provizorním lůžku vedle Zeka a Dinka. Hráli nějakou hru s vyhazováním a chytáním drobných „kamínků“.

„No sláva,“ usmál se Jakub. „Vítám tě mezi živými.“

„Zdravím tě, králi. Zdá se, že Zubatá mě i podruhé vynechala ze svých plánů. Pár pohárků bychom ještě spolu vypít mohli.“

„Král?“ zvedl Dink obočí, kam až to dokázal. „On že je král? Vždyť s námi lezl po stromech a vařil houbovou polévku, když nám medvěd sežral zásoby...“

„Byla dobrá, ne?“ zasmál se Jakub. „A kde jsi nechal bráchu, Dinku?“

„Víš... Létání na orlovi je i ve dvou docela vzrůšo. Třetího by asi nepobral.“

Jakub vyzval kluky, aby mu vyprávěli, co zažili. Něco už věděl, ale chtěl si příběh poslechnout přímo v jejich verzi. Majka mezitím připravila čaj a Mlčoch v průběhu vyprávění usnul.

V okamžiku, kdy kluci Jakubovi líčili závěrečný boj, vpadl mezi ně šotek.

„Honem pryč. Musíte se schovat!“

„Co se děje?“ zamračila se Majka.

„Kytuna a její muž uprchli. Míří sem. Za chvíli budou procházet touhle jeskyní. Nesmí vás tu zastihnout!“

„Ubráníme se,“ zavrčel Jakub a povytáhl meč. Torpík ho sjel naprosto pohrdavým pohledem.

Majka položila svou ruku na tu Jakubovu a jemným tlakem přiměla krále, aby zbraň zastrčil zpátky. Lehce zavrtěla hlavou: „Jim se neubráníme. Magii neovládáme a jestli Kytuna někoho nenávidí, tak jsem to já. Nemáme na výběr. Poslechneme šotka.“

Torpík vnutil Mlčochovi svůj lektvar a hnal všechny přítomné do spleti úzkých skalních chodeb. Teprve po půlhodinovém prolézání nejrůznějších skulin a trhlin se zastavil a symbolicky si setřel pot z čela. „To tedy bylo o chlup,“ konstatoval.

„Proč mají namířeno právě sem?“ podezřívavě se na něj zahleděla Majka.

„Protože tady poblíž mají záložní pokladnici. Vezmou, co unesou, a hádám, že pak zamíří k portálu,“ odpověděl Torpík.

„Záložní pokladnici?“ povytáhla obočí dívka. „Víš o ní a mágům jsi nic neřekl? Pročpak?“

Jakub se uchechtl: „A co bys čekala od hamižného šotka?“

Hvězdík po něm vrhl nerudný pohled.

„Dá se tu někde posadit?“ přerušil je unaveně Mlčoch.

Torpík částečně osvětlil okolní prostor. Jakub pomohl příteli dojít k jedné rovnější stěně a svlékl kabátec, aby Mlčoch neseděl přímo na tvrdé studené skále. Posadil se vedle něj a léčitelka z druhé strany.

I kluci využili světlo, aby si prohlédli podivně tvarované balvany, které přitáhly jejich pozornost.

„Vypadají trochu jako sochy lidí,“ prohlásil Dink. „Ale proč by někdo tesal sochy chudáků?“ Udivně vrtěl hlavou. „No koukni se sám, Zeku. Odrbané kalhoty, místo opasku šňůra, staré boty, potrhané rukávy...“

Zek nahlédl kamarádovi přes rameno a pocítil příval nevolnosti. „Majko,“ přeskočil mu hlas rozrušením.

Dívka sebou trhla. Něco v bratrově oslovení ji vyburcovalo. Vykročila k Zekovi. Vtom světlo zhaslo.

„Torpíku? Torpíku, posviť!“ přikázala tónem, který šotek důvěrně znal. Poslechl ji.

Majka nevěřícně zírala do zkamenělé tváře svého otce. „No, to snad ne!“ Zapotácela se. Jakub vyskočil a spěchal ji podepřít. „Tys mi zabil tátu,“ obvinila hvězdíka. Držela se za hrud' a snažila se nepodlehnout šoku.

Torpík omluvně pokrčil rameny. „Uspali jsme každého, kdo sem vlezl. Chránili jsme své území.“

„Každého?“ zeptala se zároveň útočně i plačtivě. „A co čarodějové? Ti vám nevadili? Zabíjeli jste jen chudáky?!“

„Čarodějové byli moc silní. To oni zabíjeli nás.“

Majka se odpoutala od Jakuba a přivinula k sobě bratra. Oběma jim po tvářích stékaly slzy.

Jakubem zabloumal vztek. Ale jako král se naučil, že zuřivostí nic nevyřeší. Vzpomínal na všechno, co o šotcích četl a slyšel. Potlačil

chuť popadnout šotka pod krkem a omlátit ho o nejbližší stěnu. Několikrát se nadechl a pak se otočil. Poklekl na koleno, aby se mohl dívat šotkovi do očí.

„Vezmi to kouzlo zpět! Vrať mu život!“ přikázal s veškerou královskou autoritou, na kterou se zmohl.

„To už nejde. Vždyť vidíš – zkameněl,“ zavrtěl hlavou hvězdík.

„Ale já se dočetl, že to možné je. Zavolej dva kamarády a zkuste vzít to zatracené kouzlo zpátky!“

Šotek na něj nevěřícně zíral a mlčel.

„Prý ti Majka zachránila život...“ připomněl mu po chvilce mlčení král.

Torpík sklopil oči, ale pořád nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Ty víš, kdo jsem, že?“

Šotek opět zvedl zrak. „Král Jakub,“ odpověděl téměř posměšně.

„Když mi vyjdeš vstříc, vyjdu vstříc i já tobě,“ ztišil Jakub hlas, aby ho slyšel jen hvězdík. Odvedu všechny lidi, co tu ještě zůstali, se vším, co k nim patří. Rozhlásím, že čarodějové zdrhli, protože tu číhá nemoc, která každého do tří dnů zahubí. Co ty na to?

Poprvé Torpík pohlédl na krále s uznáním. Pak ale znovu zavrtěl hlavou „I kdybych já řekl ano, ostatní šotkové řeknou ne. Takže to nepůjde.“

Jakub se nemínil vzdát. Napadla ho další možnost. „Pro tebe a pro ty, kdo se k tobě připojí, nechám vyrobit amulety, které vám umožní průchod portálem, aniž byste přišli o své vzpomínky. Dostanete královský glejt, že smíte volně obchodovat s aktivním stříbrem tady i mimo náš svět.“

Šotek vypadal zamyšleně. Střídavě těkal pohledem z Jakuba na Majku.

„Zkusím se zeptat,“ odpověděl sotva slyšitelným šeptem. Pak zmizel a s ním i světlo.

Majka se znovu začala rozčilovat, ale tentokrát jí to nebylo nic platné, protože šotek byl pryč.

Noční návštěvník

„Tady jsou,“ ozvalo se z chodby a zakrátko se v jeskyni znovu rozjasnilo. Vstoupila Lily se svým učitelem Lokanem.

„Ukryt se byla nejlepší volba,“ pochválil je čaroděj. „když jsme zjistili, že Kytuna s manželem vyklouzli, měli jsme o vás strach.“

„A co? Chytili jste je?“ zeptal se Jakub.

„To ani nebylo třeba,“ usmál se mág. „Jen jsme je nasměřovali k portálu. Při průchodu přijdou o vzpomínky i o majetek. No a dál si je ohlídáme důkladněji. Třeba se polepší. Vás už nikdy ohrožovat nebudou.“

„Podívej, Lokane,“ táhla Lily svého učitele ke třem zkamenělým postavám.

„Zajímavé,“ mumlal čaroděj, „velice zajímavé. Práce hvězdíků. Nikdy jsem nic podobného na vlastní oči neviděl. Bohužel jsme je našli pozdě. Pomocť se jim nedá.“

„Ani tomuhle?“ ukázala Lily na Zekova otce.

„Je mi líto,“ potřásl Lokan smutně hlavou. „Kdybychom ho objevili dřív, než zkameněl, možná by se dalo něco zkusit, ale v téhle fázi už si s tím neporadí ani Falko.“

„Pojďte,“ mávla Lily na přítomné, připravila jsem pro vás pokoje po těch, co odešli. Jsou blízko jídelny a budou mnohem pohodlnější než jeskyně.“

Majka se naposledy dotkla zkamenělé ruky svého otce. Dřív měla šotka docela ráda, ale teď si přála, aby jí nechodil na oči. Bála se, že tátova socha se jí bude vkrádat do snů. Náladu jí zvedlo jen Jakubovo pohlazení po rameni, když se s ní loučil.

Krále ihned po návratu odchytil Zlatobýl.

„Mám skvělý nápad,“ spustil ještě dřív, než se posadili. „Pokud bys v podhradí postavil školu, myslím školu s ubytováním žáků, všichni lidé, co tu zbyli, se ti báječně hodí. Naučí děti číst,

psát, počítat a ta děvka, která se po škole nebudou chtít vrátit domů, dáš do učení nebo zaměstnáš podle jejich šikovnosti tam, kde budou potřeba. Co ty na to?“

„Zní to docela dobře,“ ocenil Zlatobýlovu myšlenku král.

„Pomůžeš mi s tím?“

„Samozřejmě. Víš, utajený svět nebyl špatný, ale jedině tady se cítím doma.“

„To jsem rád,“ usmál se Jakub.

„Však nám s tím pomůže i Mlčoch. A možná i Majka.“

Jakub se podívil. „Já myslel, že odejde studovat magii do jiného světa.“

„Ano, nabízeli jí to. Ale odmítla. Prý zůstane s bratrem u dědy. Ona je moc hezké šikovné děvče. Co říkáš?“

Král si odkašlal a zrudl.

„Aha,“ zasmál se Zlatobýl. „Líbí se ti. No, podle mého názoru už bys nějakou královnu potřeboval.“

Ještě chvíli se radili a potom se vydali za lidmi, aby zorganizovali stěhování všech, kdo přijmou nabídku pracovat pro školu.

Večer krále zmohla únava natolik, že padl na postel oblečený. Měl pocit, že sotva usnul, když ho znenadání probudil protivně naléhavý hlásek.

„Vstávej, vstávej, vstávej, dostaneš, co chceš!“

„Cože? Kdože? Zrovna teď v noci?“ Jakub se jen ztěžka probíral z nejtvrdšího spánku.

„Jestli už to nechceš, stačí říct a já zmizím,“ dodal šotek jízlivě.

V Jakubově mozku zablikala poplašná kontrolka a konečně byl schopný naplno vnímat.

„Zrovna teď v noci?“ zopakoval nevrle.

„Napiš glejt a jdeme na to,“ ukázal šotek ke stolu, kde byly připravené psací potřeby, svíčka a pečetidlo.

Ten dareba se mi hrabal v zavazadlech, došlo Jakubovi. Rozhořčení nad takovou neúctou k soukromí mu nadobro pročistilo

mysl.

„Znění královské listiny je nutné důkladně promyslet,“ zamračil se.

Hvězdík si založil ruce. „Já počkám,“ pronesl vyzývavě a začal špičkou nohy jemně ťukat o podlahu.

Jakub usedl ke stolu. Torpík má pravdu, napadlo ho, tohle je jediný z jeho slibů, který může splnit hned teď. Začal psát.

„Komu mám výsadu volného obchodu s aktivním stříbrem jmenovitě udělit kromě tebe?“ zeptal se.

„Hrabsínovi a Kolotíkovi. Jenže lidi nás stejně od sebe nerozeznají, tak je to jedno.“

„Tobě možná, ale já chci listinu vyhotovit přesně.“

Když zaschl pečetní vosk, Torpík se po svitku natáhl. Jakub však ucukl. „Listinu dostaneš, až uvidím tvé společníky na místě, jak jsou připraveni zrušit hvězdné kouzlo.“

Šotek se ušklíbl a gestem vybídl krále, aby ho následoval. Znovu došli do jeskyně, kde je Torpík naposledy ukryval. Další dva hvězdíci už tu na ně čekali.

Torpík Jakuba požádal: „Nejdřív potřebujeme na každou naši hvězdnou hůlku kapku lidské krve.“

Jakub kývl, odložil svitek a sáhl po svém tesáku.

„Ale fuj,“ prskl hvězdík, „prsty si uříznout nemusíš. Stačí jen jedna kapka na každou hůlku.“ A podal Jakubovi maličký ostrý nožík.

„A teď ustup,“ nařídil králi, když splnil jeho požadavek.

Šotkové zaujali místa před kamennou postavou Zekova otce, nasměrovali hůlky a tři bílé paprsky se protnuly v místě mužova srdce. Po chvíli paprsky zrudly a šotkové hůlkami zamířili na mužovu hlavu. Jakubovi se zdálo, že světlo, proudící z hůlek, slábne. Když zrudlo, šotkové se zhroutili na zem. Nyní světélkovaly už jen konce jejich hůlek. Jakub sledoval, jak se dva naprosto vyčerpaní šotci potácejí pryč. Přistoupil k Torpíkovi, který se zatím zvednout nedokázal.

„Jsi v pořádku?“ oslovil ho starostlivým tónem.

„Nejsem! Jestli neumřu, budu muset týden spát. Nebo možná měsíc.“

Jakub ho něžně zvedl a posadil. „Děkuju, že jste se o to aspoň pokusili... i když se to nepovedlo. Slib dodržím a amulety dostanete.“

„Kdo říká, že nepovedlo?“ Hvězdík odněkud vylovil svíčku a lusknutím prstů se ji pokusil zapálit. Musel lusknout třikrát, než uspěl. Mezitím konec jeho hůlky pohasl úplně a bez svíčky by se ocitli potmě.

„Pozdravuj tu svoji číču,“ dodal ještě a zmizel.

„Počkej, Torpíku, dlužíš mi odpovědi na pár otázek,“ vykřikl Jakub, ale šotek byl nadobro pryč. Musel se pousmát, když postřehl, že spolu s ním zmizel i královský glejt.

Právě se chystal zvednout svíčku a jít se podívat na muže, jehož se šotci pokoušeli vrátit do života. Zarazil se, neboť zaslechl volání. Kdosi v chodbách vykřikoval jeho jméno.

„Tady! Tady jsem,“ vystrčil ruku se svíčkou na chodbu. Průvan mu plamínek okamžitě sfoukl. Přesto k němu po chvilce dorazili Lokan s Lily a Majkou, obklopeni svým magickým přísvitem.

„Králi Jakube! Tohle je naprosto nezodpovědné! Poslali jsme stráže, aby tě vzbudily, a ty nikde! Dokonce ani vzkaz, kam jsi odešel!“

„Zadrž Lily,“ napomenul svou žačku Lokan. „Zachovej klid. Jeho Veličenstvo mělo jistě závažný důvod, proč sem v noci vyrazilo v naprosté tajnosti, že?“

Ačkoliv mág hovořil naprosto zdvořile, Jakub z jeho slov vycítil osten skryté výčitky, že se nechová jako panovník.

„Všichni o tebe měli veliký strach. Musela jsem požádat Káču, aby tě našla.“ Přidala na váhu výčitek svůj díl i Majka.

„Omlouvám se, měl jsem nechat aspoň vzkaz,“ pokorně souhlasil Jakub a mírně se všem uklonil. „Jenže došlo k takové zvláštní...“

Než stihl dokončit větu, ozvalo se z temnoty za jeho zády chroptivé zasténání.

Lokan krále prudce odstrčil za sebe a magicky osvětlil celou jeskyni.

Kamenná socha pohnula nohou a vydala z hrdla bolestivé zamručení. Část prachového nánosu z jedné nohavice opadala.

Při pohledu na podivný jev, připomínali nehybné sochy i mágové a Majka. Mlčky zírali neschopni jakéhokoliv pohybu.

Muž nepatrně pohnul hlavou. Z jeho obličeje se odlupoval další prach. „Vodu,“ zasténa první srozumitelné slovo.

Náhle se vzpamatovala Majka. „Tati?!“

Vrhla se k muži a začala kontrolovat, zdali opravdu ožil, nebo se jí to jen zdá. Lily přiskočila a vtiskla dívce pohár vody.

Lokan úkosem pohlédl na Jakuba se směsicí úžasu a tisíce nevyslovených otázek.

„Hvězdíci?“ zašeptal nevěřícně. Správně odhadl, že jediný, kdo mohl kouzlo prolomit, byl jeho sesílatel.

Jakub přikývl. „Museli být tři a málem při tom umřeli,“ odvětil velice potichu. „Rád bych si u tebe objednal tři amulety, které šotkům umožní procházet portálem bez úhony. Slíbil jsem jim je.“

„Máloco mě dokáže překvapit,“ vzdychl mág, „ale tohle odčarování ano.“

„Torpík si Majku oblíbil, jinak by mou žádost i přes všechny nabízené odměny odmítl. Její matka se do lidské podoby už nikdy nevrátí, tak se pokusil oživit alespoň jejího otce,“ snažil se Jakub vysvětlit motiv šotkova chování.

„Zdá se, že úspěšně,“ podotkl Lokan při pohledu na prach, odlupující se z kůže a oblečení bývalé sochy. „Ale raději ho nejdřív důkladně prohlédnu, aby své oživení neodstonal,“ připojil se Lokan k Lily a Majce.

Shledání a rozloučení

Sedmý den Falko oznámil, že je Mlčoch vyléčen a Majce předal velikou nádobu s mastí na otcovy ztuhlé klouby.

Orlí vůdce, uvelebený nahoře na skále, všechno dění trpělivě pozoroval.

„Je čas se rozloučit,“ oznámil králi a jeho družině Lokan.

„Amulety ti pošlu,“ dodal tiše jen pro Jakubovy uši.

Falco vykouznil transportní potrál a mágové do něj jeden po druhém vstoupili. Když prošel Lokan, chtěl se za něj zařadit i Dink. Lily ho však zadržela.

„My dva ne. Majka nám domluvila letecký spoj přímo k vám domů. Hádám, že tvoje máma v posledních dnech pořádně zešedivěla strachy.“

„Vážně? to je skvělé,“ zajásal Dink. Pak se zarazil. „Toho orla bychom asi tátovi neměli ukazovat,“ s obavou v očích pohlédl na Lily.

„Souhlasím s tebou,“ přikývla čarodějka. „Raději přistaneme o kus dál a na tvrz dojdeme pěšky. A tohle,“ podala mu krabičku se stříbrným ingotem, „dej tátovi za to, že Zekovi neublížil a do budoucna ho uzná za svobodného člověka. Mezi námi, pokud tohle stříbro táta prodá v Pantukanově chrámu, zaplatí mu podobně jako za rudé vejce. Snad si ho tím trochu usmíříš.“

„Tak to budu móóóc potřebovat,“ ušklíbl se Dink.

Orel vzlétl, zakroužil a majestátně se snesl na nádvoří. Majka se Zekem se k němu rozběhli. Hladili ptáka kolem zobáku a šeptali mu, jak ho rádi vidí.

Za nimi se drobnými krůčky s holí belhal muž. Pták vydal vítězný skřek a přikročil k němu. Muž chvíli váhal, ale pak sebral odvahu a vztáhl dlaň k orlímu zobáku. „Lásko moje, máš nádherné oči jako vždycky. Budu tě milovat i v téhle podobě. A neboj se. O děti se

postarám. A až trochu rozhýbu prsty na rukou, složím veselou odrhovačku o Torpíkovi z Hladových skal.“

Dink zašilhal na čarodějku a potajmu si setřel slzu, která se snažila opustit jeho oko při pohledu na dojemné rodinné setkání. Aby zrádné city zamaskoval, polkl a prohlásil: „To je teda síla! Až budu bráchovi líčit, že Zekovi zkameněl táta a sopečný orel je vlastně jeho máma, asi se mě zeptá, kde jsem upadl na hlavu. Není to tajná informace, že ne?“

„Vyprávěj, co chceš. Vám dvěma stejně nikdo neuvěří,“ oplatila mu Lily úšklebek.

„Hele! A až Zekův táta složí tu písničku, musíš přijít a naučit nás ji.“

„Spolehni se,“ cvrnkla ho do nosu Lily a postrčila ho k sopečnému orlovi, který byl připraven odnést ji i chlapce domů.

Konec 3. dílu

Mágův utajený svět 3

Tajemství sopečných orlů

Ilka
Pacovská

